

Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình

Contents

Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2	9
4. Chương 3	17
5. Chương 4-1	25
6. Chương 4-2	29
7. Chương 5	37
8. Chương 6	45
9. Chương 7	53
10. Chương 8	60
11. Chương 9	68

Lén Yêu Chồng Phong Lưu Vô Tình

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, trùng sinh, tiểu bạch thủ, sắcEditor:muanhobaybayĐộ dài: 184 trang wordTĩnh lại sau tai nạn xe cộ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-yeu-chong-phong-luu-vo-tinh>

1. Chương 1-1

Dương Tư Đình nắm chặt tay cầm cửa bằng đồng, cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại in lên da thịt mềm mại nơi lòng bàn tay, cô liên tục hít sâu vài hơi.

Tuy nhiên, cho dù hít sâu bao nhiêu lần đều vô dụng, không thể nào trấn áp được cảm giác sợ hãi, đầu ngón tay của cô đều run rẩy, đầu gối như muốn nhũn ra.

Phản chiếu lên cánh cửa, là một khuôn mặt đẹp như được điêu khắc vô cùng tinh tế, lông mày nhỏ nhắn nhíu lại, trên má non mềm đánh một lớp phấn mỏng, nhưng vì căng thẳng mà ửng hồng, đôi môi thắm như cánh hoa khẽ nhếch lên, từ từ thở nhẹ.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt mỹ lệ trên cánh cửa, mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, cô vẫn thấy rất xa lạ.

Xuất thân từ một thiên kim danh viện (thiên kim nhà giàu cao quý), sáu tháng trước, nằm trong bệnh viện mất đi ý thức, cơ thể thâm tím, giống như con búp bê bị hỏng, tháo rời và lắp ráp lại, hôn mê nhiều lần.

Mà cô, thậm chí không phải là “cô”..., mà là một người khác đã chết...

“Dương Tổng, tại sao ngài còn đứng ở đây vậy? Mọi người đã đến đông đủ, chỉ chờ một mình ngài thôi.” Một người đàn ông trung niên đi từ hướng nhà vệ sinh lại đây, nhìn khuôn mặt do dự của Dương Tư Dĩnh, đầu tiên là ánh mắt sáng lên, ngay sau đó liền tiến lên chào hỏi.

Dương Tư Dĩnh kéo nhẹ khóe môi, nhưng đa phần là cười châm biếm. Dương Tổng? Dù cho đã làm trên trăm ngàn lần điều chỉnh tâm lý, nhưng cô vẫn không thể quen với thân phận này.

“Đến đây, tôi giúp cô mở cửa.” Người đàn ông với cái bụng vượt mặt chen qua. Dương Tư Dĩnh đành phải buông tay cầm cửa, không tự nhiên mà lui sang một bên.

Chiếc cửa được khảm trai cùng nét vẽ nghệ thuật được đẩy vào phía trong, người đàn ông đưa tay tỏ ý mời vào.

Trên mặt Dương Tư Dĩnh mang theo nụ cười miễn cưỡng, khẽ gạt đầu, nắm chặt chiếc ví Kelly trên tay, rũ mắt xuống xác nhận một lần nữa cô ăn mặc không có thất lễ.

Váy đầm màu xanh dương, thiết kế đơn giản bảo thủ, không lộ ra nhiều, tất chân màu đen cùng giày cao gót màu xanh đậm, thành công tạo ra hình tượng chuyên nghiệp gọn gàng.

Dương Tư Dĩnh uốn ngược lên, cố gắng giả bộ tự tin,... dù đối với “cô” mà nói đây giống như là tra tấn.

Giày cao gót nhấc lên, bước vào căn phòng rộng rãi, không gian bên trong rất rộng, trên trần nhà là chiếc đèn pha lê chiếu ánh sáng vàng rực rỡ, ghế sofa da hình móng ngựa, đá cẩm thạch tinh chế thành một chiếc bàn dài.

Trên bàn bày đầy thức ăn, mấy bình chứa rượu danh quý (quý giá + có danh tiếng), những chiếc li rải rác, mấy chục đôi nam nữ ngồi trên sofa.

Những người đàn ông đều mặc tây trang, đầy đủ những người nổi tiếng về chính trị và kinh doanh thường xuất hiện trước giới truyền thông, bên cạnh họ đều là những mỹ nữ nóng bỏng.

Trong không khí lưu động hơi thở nhục dục, tay của tất cả đàn ông đều hoạt động không an phận trên cơ thể những cô gái, những cô gái muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, cười quyến rũ, lại ân cần mời rượu.

Dù có nhìn hình tượng này bao nhiêu lần nữa, Dương Tư Dĩnh đều không thể thờ ơ được, dạ dày cô bắt đầu xoắn lại, một cảm giác muốn nôn mửa đang quấy phá trong cổ.

“A, Dương Tổng tới.” Người đàn ông nói ra tiếng cười to, một đôi tay đang sờ soạn trước ngực cô gái bên cạnh, bình thường là hình tượng giám đốc công ty thật thà chất phác trước giới truyền thông, vào thời khắc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ có trong phòng bao câu lạc bộ cao cấp này, những người tài giỏi này sẽ kéo mặt nạ xuống, lộ ra bộ mặt thật- tham lam và háo sắc.

“Trần Đồng.” Dương Tư Dĩnh nhin cơn buồn nôn, mỉm cười chào hỏi.

“Tử Thực, Dương Tổng tới.” Vừa thấy Dương Tư Dĩnh tới, mấy người đàn ông trong bữa tiệc rồi rít quay đầu, nhìn về phía người đàn ông ngồi ở trung tâm ghế sofa hình móng ngựa.

Người đàn ông được gọi là Tử Thực chỉ nhấc cái lông mày, ánh mắt giương lên, mang theo vẻ lười biếng nhìn Dương Tư Dĩnh.

Trái tim Dương Tư Dĩnh nhảy lên kịch liệt, hai tay càng nắm chặt lại, cổ họng mảnh khảnh nuốt khan mấy cái, bước chân dần dần thả chậm, do dự bản thân có nên ngang nhiên đi qua hay không.

Cặp mắt thâm thúy như đêm tối khóa chặt cô, tư thế ngồi của anh rất tùy ý, áo sơ mi mở ra ba cúc, ẩn hiện cơ ngực mạnh mẽ, phía dưới mặc chiếc quần Tây, hai chân chồng lên nhau.

Người đàn ông kia, tên là Hoắc Tử Thực.

Anh là CEO của tập đoàn “Khải Hoa”, cũng là một doanh nhân trẻ tuổi tài năng ở châu Á. Gia thế bối cảnh nạm vàng, hình tượng tuần mỹ nhiều tiền, trình độ học vấn cao tốt nghiệp tại Mỹ, vô cùng ưu tú. Trước công chúng, anh giống như phiên bản hoàng tử thời hiện đại.

Bên cạnh anh có nhất nhiều mỹ nữ vây quanh, nhưng, vợ của anh chỉ có một... đó chính là Dương Tư Dĩnh.
“Cơn gió nào thổi em tới đây?” Hoắc Tử Thực nhẹ nhàng lay động ly rượu trên tay, khối đá nhỏ trong ly đựng thân ly phát ra tiếng vang giòn tan.

Dương Tư Dĩnh không kịp đáp lại, người vừa rồi mở cửa giúp cô là Trần Đồng đã cướp lời: “Là tôi gọi điện cho Dương Tổng, nói mọi người tụ họp ở đây, thuận tiện nói một chút việc đầu tư ở Thượng Hải.”

Những người này khách khí với Dương Tư Dĩnh là có lý do, thân là Tổng giám đốc tập đoàn tài chính “Ngày Mai”, lại là con gái một của ông Đồng sáng lập tập đoàn, mọi người còn biết đến cô là một đại tiểu thư tính khí nóng nảy, dáng vẻ cao ngạo, nên cũng phải nể mặt cô ta ba phần.

Huống chi, tham gia đầu tư kinh doanh, nếu muốn cho các doanh nghiệp lớn vay, hoặc đầu tư đặc biệt chỉ cần qua được cửa Dương Tư Dĩnh, trong vòng một tháng sẽ được phê duyệt thông qua.

Mọi người đều biết, cuộc hôn nhân của Hoắc Tử Thực và Dương Tư Dĩnh, điểm xuất phát là khiến công ty hai nhà Hoắc Dương trở thành đồng minh, chính là hôn nhân kinh doanh điển hình.

Lĩnh vực Kinh doanh của Tập đoàn “Khải Hoa” bao gồm: xây dựng, kiến trúc, tài chính, bảo hiểm, dịch vụ hậu cần vận tải hàng không, một số công ty cũng đã niêm yết trên sàn chứng khoán, ở giữa cuộc suy thoái, hai năm qua, giá cổ phiếu của “Khải hoa” vẫn tăng đều, giá trị con người của Hoắc Tử Thực lên tới gần mấy tỷ đô la.

Tập đoàn “Ngày Mai” hợp tác cùng “Khải Hoa” đã lâu, Đồng sự trưởng Dương Minh Vượng của “Ngày Mai”, qua bàn tay to lớn, đã vay mượn tiền cho “Khải Hoa”, dè thấp lãi suất mà mua vào một phần cổ phần, gián tiếp đầu tư “Khải Hoa”, kiếm được lợi nhuận cao nhất.

Một năm trước, để hai nhà có thể tăng tiến độ tin tưởng khi làm ăn, cộng thêm thế hệ thứ hai đều đã đến tuổi có thể dựng vợ gã chồng, thuận nước đẩy thuyền thúc đẩy một đoạn giai thoại của thương giới, khiến hai người trẻ tuổi đi vào lễ đường.

Nói thẳng ra là, không khác gì kết thân chính trị thời cổ, dùng một cuộc hôn nhân để tạo nên sự tin tưởng giữa hai nhà, giữ vững thăng bằng quan hệ lợi ích.

“Dương Tổng đừng đứng nữa, mau ngồi xuống.” Người ngồi bên cạnh Hoắc Tử Thực, tự động tạo ra một chỗ trống.

“Cám ơn.” Trong lòng Dương Tư Dĩnh mang theo con nai nhảy loạn, ngồi xuống bên cạnh Hoắc Tử Thực.

Cô không phát giác ra, cử động này khiến nhiều người kinh ngạc đưa mắt nhìn cô chăm chú.

Những người đó nhường lại vị trí bên cạnh Hoắc Tử Thực cho cô, chẳng qua là vì khách sáo mặt ngoài, không ai sẽ ngu đến mức cho là thực sự Dương Tư Dĩnh sẽ ngồi xuống sóng vai cùng Hoắc Tử Thực.

Chỉ cần là những người có chút quan hệ riêng với hai nhà Hoắc Dương đều hiểu được, hôn nhân hữu danh vô thực, chỉ ở trường hợp công khai hai người mới diễn cảnh đùa giỡn thân mật, phía sau thì lạnh lùng như người dưng.

Chỉ cần nơi nào không có giới truyền thông hoặc không có người ngoài, dù hai vợ chồng cùng tham dự tiệc tùng do thương nhân mời, nhưng hai người ngồi riêng, không can thiệp chuyện của nhau.

Mặt nạ vợ chồng như vậy nơi thương giới còn nhiều, cũng không phải chuyện ly kỳ, chỉ cần bí mật đừng đùa quá, duy trì tốt mặt mũi hai nhà, rất nhiều người cứ như vậy mà qua một đời.

Chỉ là....

Những người trong thương giới đều biết rõ, vị thiên kim Dương gia này bị làm hư từ nhỏ, cá tính kiêu căng ương ngạnh, thường ngày tức giận rất nhiều, thái độ với người Hoắc gia cực kém, khiến người khác chán ghét.

Trước đây không lâu, Dương Tư Dĩnh lái xe bị tai nạn, nghe nói là cô ra ngoài đi dự tiệc cùng người đàn ông khác, hai giờ sáng, lái xe thể thao màu đỏ tốc độ cao đâm vào hàng rào, thiếu chút nữa đã trở thành người sống đời sống thực vật, nhưng lại như kỳ tích mà khỏe mạnh trở lại.

“Khí sắc của Dương Tổng nhìn tốt hơn nhiều.” Một người nâng chén với Dương Tư Dĩnh hỏi thăm, những người khác cũng theo vào, ríu rít chúc mừng mấy câu.

“Cám ơn.” Dương Tư Dĩnh cũng nâng chén đáp tạ, đáy mắt cô di chuyển, không tự chủ được nhìn về phía chồng cô một chút.

Hoắc Tử Thực nhíu mày nhìn lại, nâng ly rượu trong tay đến bên môi, mở miệng uống một ngụm nhỏ, ánh mắt sắc bén nhìn qua thân lý, lười biếng xem xét người vợ xa lạ.

Kết hôn hơn một năm, hai người ước định, không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, nếu không có việc gấp sẽ không cùng ngồi tham gia hội họp, đó là lúc hòa bình, đến nửa năm trước thì bị cô phá vỡ.

Cô muốn đi gặp người đàn ông khác để tham gia tiệc tùng, lại lái xe quá tốc độ mà bị tai nạn, bị truyền thông thổi phồng xôn xao dư luận, anh bị bắt buộc ngày ngày đến bệnh viện diễn tình cảm sâu đậm, thuận lợi mới thoát khỏi sóng gió này.

Nửa năm trước, cứ nghĩ là cô bị thương nặng, sẽ ở bệnh viện cả đời sống đời sống thực vật, thật vất vả khiến mọi lời gièm pha lui về sau, sẽ không có người lại đi gây chuyện tiếp, để anh không phải phiền lòng.

Ai ngờ, cô phúc lớn mạng lớn, một tháng sau kỳ tích tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy người đầu tiên, chính là ngày cuối cùng anh diễn xong vở kịch vợ chồng tình thâm.

Ngày đó gần tối, truyền thông đăng tin oanh động, anh trở thành đại biểu cho một doanh nhân trẻ tuổi tuần mỹ mà chung tình. Ngày ngày si tình bên giường vợ, gọi vợ tỉnh lại, rốt cuộc cũng khiến vợ tỉnh dậy..., phiên bản hiện đại của câu truyện cổ tích tình yêu giữa hoàng tử và công chúa.

Tất cả đều là chó má. Hoắc Tử Thực nhếch mép chế nhạo.

Nếu không phải lo lắng lão già Dương Minh Vượng kia có thể dừng cho “Khải hoa” mượn tiền, khiến vốn lưu động bị thiếu hụt, tạo thành một đồng phiền toái không cần thiết phía sau, anh sẽ mặc kệ cái người phụ nữ kiêu ngạo ương ngạnh này.

Nhưng... chuyện này hình như có chỗ không đúng lắm.

Ánh mắt Hoắc Tử Thực chợt lóe, nhìn người vợ yên tĩnh thấp thỏm bên cạnh - Dương Tư Dĩnh.

Quá yên tĩnh, quá ôn hòa, quá... sợ sệt. Sau khi hết bệnh, Dương Tư Dĩnh giống như đầu thai chuyển thế, cả người trở nên không giống trước kia.

Tính tình kiêu căng ngang ngược trước kia không thấy, ánh mắt luôn bao phủ sự tự ti hèn nhát không xác định, mặc dù cô đã cố gắng uốn nắn biểu hiện tự tin, nhưng nơi đáy mắt vẫn có mờ mịt không rõ.

Có phải vì vụ tai nạn không? Chân mày Hoắc Tử Thực khẽ nhíu lại, không chút nào để ý bỏ qua suy nghĩ này.

Dù sao, hôn nhân giữa anh và cô ta cũng chỉ là cái mối liên hệ cân bằng lợi ích hai nhà, chỉ là một cái vỏ bọc, anh cũng không hăng hái như vậy, đi quan tâm một người vợ trên danh nghĩa, trên thực tế chỉ là một người phụ nữ xa lạ không hơn.

Một hồi hàn huyên thân thiện đi qua, trong phòng bao nhiêu người đàn ông vừa ăn chơi vui vẻ vừa trò chuyện đầu tư. Dương Tư Dĩnh nhìn bên cạnh một số người đàn ông gần đó, đều là những người mẫu chưa nổi tiếng và tiểu minh tinh, áo bị mở ra, lộ nửa bộ ngực, mặc cho người đàn ông động tay động chân, những cô gái, gương mặt tô đậm son phấn, thi thoảng lộ ra biểu tình hưởng thụ, lập tức càng làm Dương Tư Dĩnh cảm thấy buồn nôn nhiều hơn.

“Tại sao cô tới đây?” Giống như anh nhìn thấy cô chán ghét nơi này, Hoắc Tử Thực đặt ly rượu ở trên đùi, gò má tuần mỹ, mười phần phong cách vị hấp dẫn của đàn ông, khiến nữ tiếp khách thi thoảng ném ánh mắt quyến rũ tới.

“Là Trần Đồng...” Cô mờ mịt lo lắng nhìn anh.

“Cô chưa bao giờ tham gia loại tụ họp này.” Mây rậm hạ xuống, anh nhếch môi, cười như không cười. “Trần Đồng chỉ là tình cờ gặp cô, thuận tiện nói một chút, cô liền coi là thật? Cô làm sao vậy? Non nớt như vậy, tuyệt không giống Dương Tư Dĩnh tôi quen?”

Thật kỳ quái, anh không phải chồng của Dương Tư Dĩnh sao? Tại sao anh lại nói chuyện như mang theo kẻ khổ, ánh mắt lạnh lùng như nhìn một người ngoài.

“Chỉ là tôi tò mò, cộng thêm ở nhà cũng không có chuyện gì làm, tối đây xem một chút.” Cô chột dạ nặn một nụ cười.

Nếu không phải bị một cuộc điện thoại của Dương Minh Vượng gọi tới, cô cũng sẽ không rời đi mà gặp phải Trần Đồng, cô hoàn toàn không hiểu cuộc sống phức tạp này, làm sao cô có thể hiểu được, những người có tiền này hư thực khó phân biệt, nhìn như vậy chỉ là tốt ở bề ngoài, một câu nói quanh co lượn đến mười vòng mới là đích.

Cô không có tâm tư này, cũng không có thói quen như vậy... Chỉ vì, thân xác này không phải cô, hoặc là nói linh hồn này là cô, không phải Dương Tư Dĩnh.

“Tư Dĩnh, cô đừng để ý, chúng tôi không biết được cô sẽ tới, lo lắng Tử Thực ngồi một mình uống rượu sẽ buồn chán, nên đã giúp cậu ta tìm một người bạn tới.” Một người đàn ông mang men say cười hì hì hỏi.

Một người bạn? Tim Dương Tư Dĩnh đập mạnh và loạn nhịp, chớp chớp đôi mắt, không hiểu ý tứ người đàn ông.

Nghi ngờ của cô trải qua mười giây đồng hồ. Cửa lớn màu vàng bị đẩy ra, một minh tinh mặc đầm màu đen nóng bỏng đi vào phòng, tóc xoắn dài thành thực, khuôn mặt trang điểm đậm, giống như là biểu diễn trên sàn, bước giày cao gót đi vào.

“Hoắc Tổng, đã lâu không gặp.” Cô gái dí dỏm ném ánh mắt quyến rũ cho Hoắc Tử Thực.

Dương Tư Dĩnh tròn tròn con ngươi, bộ mặt khiếp sợ, ly rượu trong tay một ngụm cũng chưa uống, suýt chút nữa hất hết lên mặt đất.

“Uyển Thật? Sao cậu lại ở đây?” Dương Tư Dĩnh đột ngột đứng lên, ngăn cản đường đi của mỹ nữ nóng bỏng.

Nữ minh tinh này sưng sốt một chút, cho là bản thân nghe nhầm. Không thể nào, trong giới người mẫu mọi người chỉ biết nghệ danh của cô, cô cũng không tùy tiện tiết lộ tên thật cho người khác, sao cô gái này lại biết?

Hoắc Tử Thực nhìn ánh mắt kích động của Dương Tư Dĩnh. Có chút kỳ lạ, từ trước đến giờ Dương Tư Dĩnh chỉ tụ họp với những thiên kim danh giá xuất thân giống nhau, từ bao giờ đã quen được với một nữ minh tinh chuyên dựa vào ông chủ lớn, ăn cơm bồi ngủ, nữ người mẫu?

“Tiểu thư, cô nhận nhầm người rồi...”

“Uyển Thật, không phải cậu chỉ tạm nghỉ học để đi làm người mẫu sao? Sao lại...?” Dương Tư Dĩnh liếc một cái hình ảnh nhục dục tràn lan trong phòng, đáy lòng rét lạnh.

“Tôi biết cô sao?” Uyển Thật không nhanh không chậm nhìn lên nhìn xuống đánh giá Dương Tư Dĩnh.

Hoắc Tử Thực tựa như người xem kịch vui, cong lên khóe miệng, chờ một người nóng tính rất lớn, sẽ không cho phép người khác coi thường mình- Dương Tư Dĩnh phát giận.

Không ngờ, Dương Tư Dĩnh túm lấy cánh tay Uyển Thật, không lời nào kéo cô ra khỏi phòng bao.

“Ôi, nguy rồi, không phải Dương Tổng đang ghen chứ?”

“Xin lỗi,... Tử Thực, tôi không ngờ vợ cậu sẽ đến nơi này.”

Đối mặt với những người khác đang xem náo nhiệt cùng nhạo báng, Hoắc Tử Thực không để ý, chỉ là nở nụ cười không sao cả, để ly rượu xuống rồi đứng lên. “Tôi đi ra ngoài hạ nhiệt một chút, các vị tùy ý.”

2. Chương 1-2

“Cậu không phải là người mẫu sao? Tại sao lại muốn tới nơi này tiếp rượu?”

Dương Tư Đình kéo Uyển Thật đến chỗ hành lang rộng rãi, dừng trước một bồn cây Lan Hồ Điệp lớn, khó tin hỏi.

Uyển Thật không bình tĩnh xoa nhẹ tay mình, lấy thuốc lá từ trong bao ra đốt, lạnh lùng nghiêng mắt nhìn Dương Tư Đình. “Tiểu thư, cô là ai? Căn bản tôi không biết cô.”

Tâm Dương Tư Đình quỳnh lên, lời nói không dùng đến não đã bật thốt lên: “Tớ là Hạ Diễm Hình mà, bạn tốt nhất của cậu lúc học trung học cấp hai.”

Nghe vậy, vẻ mặt Uyển Thật chấn động, bóng dáng cao lớn ẩn phía sau chậu Lan Hồ Điệp trong nháy mắt im lìm bất động.

“Cô điên rồi sao?” Uyển Thật nhìn từ đầu đến chân Dương Tư Đình một lần. “Tiểu thư, tôi nghĩ là cô điên thật rồi!”

Không sai, Hạ Diễm Hình đúng là bạn tốt nhất của cô hồi cấp hai, hai người thi đỗ đại học thì ở chung phòng, nhưng mà trước khi nhập học, cô trải qua quay phim thử, kí kết hợp đồng với công ty người mẫu, vì vậy tạm thời nghỉ học, bận bịu quá, hai người cũng ít khi liên lạc.

Cộng thêm cha ghẻ Hạ Diễm Hình yêu tiền ham mê bài bạc, mẹ lại là một ám sắc thuốc (ốm đau liên miên), hàng ngày Hạ Diễm Hình phải bận rộn đi làm, cũng không có thời gian để liên lạc với bạn thân.

Dương Tư Đình cắn cắn môi, cúi đầu nhìn lại chính mình. Đúng vậy, lời cô vừa nói, nhất định khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Nào có ai sẽ tin tưởng, cô gái nghèo khổ chết do tai nạn xe cộ Hạ Diễm Hình, vậy mà sống lại trở thành Dương Tư Đình, thiên kim tiểu thư chứ... Bản thân cô lúc hồi hồn, cũng cảm thấy rất hoang đường,

Sau khi tỉnh lại từ tai nạn xe cộ, từ một cô gái mười mấy tuổi hàng ngày vất vả kiếm tiền, thành một cô gái xuất thân danh môn, đã có chồng, cô đã từng hoài nghi mình là người nhân cách phân liệt, hoặc là bị bệnh tâm thần.

Nhưng mà, cô rất rõ ràng thần trí của cô là bình thường, rất rõ ràng, ở trong cơ thể của Dương Tư Đình, chính là hồn của cô, Hạ Diễm Hình.

“Uyển Thật, cậu hãy nghe tớ nói, tớ biết chuyện này rất khó tin, nhưng mà, tớ thật sự là Hạ Diễm Hình.”

“Đủ rồi! Tôi không biết cô là ai, cũng không biết đây là trò đùa biến thái cô tạo ra, mục đích cuối cùng là làm gì, nhưng mấy ngày trước, tôi đã gặp Diễm Hình trước cửa hàng bách hóa Thế Hệ.”

Dương Tư Đình nghe vậy chấn động. “Làm sao có thể? Tớ... tớ không phải là đã chết rồi sao?” Từ “tớ” trong miệng cô, dĩ nhiên là chỉ Hạ Diễm Hình.

“Đúng, trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, Đường Hình rất bình thường, sau khi tai nạn cô ấy đã được chữa trị... trời ạ, tôi thật sự điên rồi, làm gì mà cô kéo tôi lâu như vậy.” Uyển Thật liếc mắt.

Đầu óc Dương Tư Đình hỗn loạn, nhưng khi cô nhìn người bạn tốt đơn thuần ngày xưa, lúc này mặt đầy son phấn, mặc váy đầm vừa ngắn lại mỏng, phơi bày phần lớn ngực, trong tay còn kẹp điều thuốc... Trời ạ, cô ấy mới mười chín tuổi!

Một cơn tức giận chợt trào lên, Dương Tư Đình giành lại điều thuốc từ tay Uyển Thật: “Sao cậu lại trở nên xuống dốc như vậy? Trước kia cậu không phải như vậy! Cậu là người mẫu, không phải gái tiếp rượu!”

“Bệnh tâm thần.” Uyển Thật khoanh tay, hừ môi cười lạnh. “Bên trong kia đều là những ông chủ lớn, chỉ cần họ đồng ý bỏ tiền bao nuôi, cơ hội phát triển trong giới nghệ sĩ cũng tốt hơn, cô thì biết cái gì?”

“Uyển Thật...”

“Xong chưa? Căn bản là tôi không biết cô... Cô đừng quấy rầy tôi nữa.” Uyển Thật hung tợn trừng mắt nhìn Dương Tư Dĩnh, nghiêng đầu đi ra.

Dương Tư Dĩnh kinh ngạc ngẩng người tại chỗ, ngón giữa còn nắm điều thuốc lá bị dính son môi.

Còn người đàn ông ở phía sau bồn hoa, cũng đứng nghiêm bất động, một đôi mắt tinh tường nhìn qua giữa những cánh hoa khép hờ, nhìn người mang sắc mặt tái nhợt, Dương Tư Dĩnh.

Cho đến khi cô chán nản đi về phía cửa ra, thân thể cao lớn mới chậm rãi rời khỏi phía sau bồn hoa.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh màu xanh lam, Hoắc Tử Thực nheo mắt, môi mỏng khẽ mở: “Hạ Diễm Hinh?”

Đúng, cô ấy không phải Dương Tư Dĩnh, cô ấy là Hạ Diễm Hinh.

Ngày đó ở bệnh viện, khi mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt Hoắc Tử Thực. Anh chỉ là lẳng lặng ngồi trên ghế dựa, hai cánh tay khoanh trước ngực, trông mắt đen liếc nhìn cô.

“Dương Tư Dĩnh, cô thật giỏi, nửa đêm đi tìm đàn ông cũng có thể khiến suýt chút nữa thì mất mạng.” Hoắc Tử Thực mở miệng, câu đầu tiên chính là nhạo báng lạnh tới thấu xương.

Đầu cô nặng trĩu, giống như vừa bị đập bể ra, cái gì đều không nghe vào được, lại thấy anh ta gọi cô bằng một cái tên lạ lẫm - Dương Tư Dĩnh.

Là ai? Cô chưa bao giờ nghe qua, cũng chưa từng nhìn thấy người đàn ông đang ở bên cạnh giường.

Sau đó, cô mới phát hiện ra, cô đã không còn là Hạ Diễm Hinh, mà là một phụ nữ thành thực hai mươi bảy tuổi, đã kết hôn.

Giải thoát— đây là lần đầu tiên sau khi khiếp sợ và sợ hãi qua đi, suy nghĩ đầu tiên chui vào đầu cô chính là như vậy.

Cô thừa nhận, bản thân cô rất ích kỷ.

Trong lúc mờ mịt cùng lơ mơ cô hiểu được, cô đã sống lại, sau đó, thời gian dài nhiều thứ đè trước ngực, phải gánh vác khổ sở và nặng nề, trong nháy mắt đã bốc hơi hết rồi...

Rốt cuộc cô có thể thoát khỏi cha ghê bạo lực, người mẹ mềm yếu, thân thể đau ốm liên miên, gia cảnh nghèo khổ.

Cô cũng cho rằng thân phận Hạ Diễm Hinh, phải chết rồi, nếu không sao linh hồn cô lại rời khỏi thân thể? Vì thế, cô mới quyết định sống thật tốt với thân phận mới.

Vậy mà, nghĩ sẽ dễ dàng, làm lại vô cùng khó khăn.

Cá tính cô mềm yếu nhất gan, không học được tính kiêu căng tùy hứng của Dương Tư Dĩnh. Từ trung học cấp hai, đã làm thêm ở tiệm ăn, tạo thành thói quen cô sẽ nhìn sắc mặt người khác, thói quen cúi đầu trước người khác, biết thực tế tàn khốc trước mặt, lòng tự ái khiến cô tồn tại một gánh nặng.

Chỉ là muốn bắt chước được Dương Tư Dĩnh tự tin ngạo mạn, cô phải tiêu hao toàn bộ tâm lực. Có lẽ may mắn, dù cô giả trang thế nào đều không giống, nhưng cũng không ai hoài nghi cô không phải Dương Tư Dĩnh.

Bởi vì cô không phải “Giả trang”, mà là cả đời này, đều sống trong cơ thể Dương Tư Dĩnh.

“Bíp bíp bíp!”

Tiếng còi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, sau kinh ngạc là tỉnh hồn, đứng cạnh con đường lớn, Dương Tư Dĩnh đang muốn vẫy một chiếc taxi.

“Lên xe.” Một chiếc Porsche dừng ở trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, Hoắc Tử Thực ngồi ghế tài xế, nhàn nhạt ra lệnh.

“Không cần, tự tôi có thể bắt xe về nhà.” Không ngờ tới anh sẽ tự đứng xuất hiện trước mặt, tay Dương Tư Dĩnh khẽ vuốt ngực, cố gắng giữ vững vẻ mặt trấn định.

“Cô hi vọng tôi quay trở lại phòng bao, vui đùa với Uyển Thật một chút?” Hoắc Tử Thực nhíu đôi mày rậm.

Trái tim căng thẳng, Dương Tư Dĩnh khẩn trương nhìn anh. “Anh định làm gì Uyển Thật?”

Hoắc Tử Thực nhếch môi: “Lên xe trước, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Nuốt cổ họng khô khốc, Dương Tư Dĩnh đi vòng qua Porsche sang bên kia, mở cửa xe. Khi bước qua cửa trong nháy mắt, chiếc Porsche màu bạc như tên bắn chạy băng băng trong đêm đen.

“Uyển Thật, cô ấy...”

“Mục tiêu của cô ta là tôi, tôi vừa đi, tự nhiên cô ta cũng sẽ rời đi thôi.”

Hóa ra là như vậy. Lấy được câu trả lời mong muốn, cô thở phào nhẹ nhõm, tâm tình khẩn trương bớt đi một chút.

“Thân thể cô khỏe không?” Đi được một đoạn đường, anh bỗng nhiên cất tiếng nói.

“Rất... rất tốt.” Cô lo lắng sợ hãi trả lời.

“Sao cô lại biết cô gái đó là Uyển Thật?”

“À... Đã biết từ trước đây rất lâu.” Cô khẩn trương mãnh liệt, liếm cánh môi.

“Tôi không hỏi cô thời gian biết, mà là hỏi tại sao biết.” Ánh mắt sâu thẳm tà tà hơn màn đêm tối, đem về mặt đứng ngồi không yên của cô thu hết vào mắt.

“Tôi học cùng trung học cấp hai với cô ấy.”

“Trung học cấp hai? Không phải trung học cấp hai cô học bên nước Anh sao? Hay là tôi nhớ nhầm?”

“À... Có một lần gặp gỡ, là bạn của bạn giới thiệu nên biết.”

“Không nhìn ra, cô còn quan tâm cả cuộc sống của bạn không cùng đẳng cấp.”

“Ừ.” Cô chợt dạ dò xét nhìn anh một cái.

Trời ơi, van xin anh đừng hỏi nữa! Trán Dương Tư Dĩnh rỉ ra lớp mồ hôi mỏng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần ở giữa những ánh đèn neon nhấp nháy, lộ ra sự nhột nhột và sợ sệt.

Có lẽ là do hoàn cảnh gia đình ảnh hưởng, cá tính của cô rất nhát gan, trời sinh dễ dàng khẩn trương, khi nói chuyện đối mặt với người cường ngạnh, liền có ý muốn tránh đi, cũng sợ trở thành tiêu điểm.

Cho nên, cô rất rõ ràng, mình không đảm đương nổi nhân vật lớn nào, cô chỉ thích hợp làm tiểu nhân vật trong đám đông mà thôi, an phận thủ thường trôi qua cuộc sống.

Sau đó trầm mặc một lúc lâu, chiếc Porsche màu bạc tiến vào khu nhà cao cấp tại Đài Bắc.

Dương Tư Dĩnh thở phào nhẹ nhõm, đôi tay càng nắm chặt cái túi Kelly. Dọc theo con đường này, mỗi khi gặp đèn đỏ, Hoắc Tử Thực tựa như có tâm ý khác nhìn cô, ánh mắt của cô giống như con chuột trốn con mèo, hồi hộp mà hốt hoảng.

Ánh mắt này không lừa được người khác.

Ánh mắt của cô, không giống phụ nữ thành thực hai mươi bảy tuổi, mà giống cô gái mười tám - mười chín tuổi. Cũng không phải ánh mắt ngây thơ ngu ngốc chưa hiểu sự đời, mà là một loại trải qua thực tế đau khổ, rồi chưa đến nỗi quá mức chịu đựng.

Bất luận đó là ánh mắt như thế nào, đều không thể xuất hiện trên khuôn mặt của Dương Tư Dĩnh.

So sánh ra, sau khi cô xuất hiện, làm ra đủ loại hành động khác thường, giống như là phong cách và cá tính của hai người khác nhau, có thể giải thích những vấn đề này, chỉ có một mẫu chốt....

“Hạ Diễm Hình.”

Khi đôi môi mỏng xinh đẹp, nhẹ nhàng buông ra cái tên này, toàn thân Dương Tư Dĩnh run rẩy, gương mặt nhìn ra ngoài cửa sổ tái nhợt cứng đờ, không dám chuyển sang phía ghế lái.

Hai cánh tay Hoắc Tử Thực nắm chặt tay lái, dưới lòng mày cao dày, đôi mắt bén nhọn, giống như mang theo móng vuốt sắc nhọn, quắp chặt lấy khuôn mặt thanh lệ.

“Vừa rồi, hình như tôi nghe thấy nơi nào đó nhắc tới cái tên này.” Chất giọng thấp thuần phiêu động trong xe.

“Không... tôi không... chắc anh nghe lầm.”

“Tư Dĩnh, tôi phát hiện cô thay đổi.”

“Sao cơ?” Cô nghĩ nở nụ cười, nhưng lại khiến giọng nói trở lên mềm yếu hơn.

“Cô chưa bao giờ hỏi tôi một cách tử tế, cũng không tránh mặt tôi.”

Giống như một người thay da đổi thịt, từ đầu đến chân biến thành một người khác. Cho dù anh không quan tâm cô thế nào đi nữa, cũng rất khó để anh không nhận ra.

“Tối nay tụ hội ở câu lạc bộ, cô cũng không nên xuất hiện, trước đó cô phải biết trong loại trường hợp đó sẽ rất dâm loạn, chứ không thể ở trong đó rồi, sau đó mới lộ ra biểu hiện sợ hãi.”

Anh đều biết! Dương Tư Dĩnh nhẹ nhàng xoay cổ mảnh khảnh, kinh ngạc nhìn vào đáy mắt thâm thúy kia, không thể tin được, cô đã cố gắng cất giấu hết cảm xúc, nhưng nhất nhất từng cử động đều bị anh tóm được.

Nuốt một cái trong cổ họng khô khốc, cô không có cách nào đối diện cùng cặp mắt sang như đuốc kia quá lâu, khiếp sợ mà rũ mi mắt xuống.

Những chuyển động nhút nhát đó, với một người phụ nữ kiêu ngạo như Dương Tư Dĩnh, sẽ không bao giờ có phản ứng như thế.

Thái độ của Dương Tư Dĩnh luôn luôn kiêu ngạo, ngang ngược đến vô pháp vô thiên, tự coi mình như hoàng thân quốc thích vậy, đối với ai đều vênh mặt hất hàm sai khiến.

Cô gái trước mắt này, nhút nhát như một cây Hàm Tu Thảo (cây xấu hổ), ngẫu nhiên đối diện với một ánh mắt nghiêm nghị, khuôn mặt đẹp co lại sẽ lo lắng căng thẳng không biết phải làm sao.

Cô như vậy, lại khiến người khác bị mê hoặc.

Hoắc Tử Thực đột nhiên ý thức được điểm này, phát hiện ra bản thân tốn thời gian cả một đêm, đều suy nghĩ đến cô.

Chuyện này chưa từng xảy ra, bao gồm cả những người phụ nữ khác. Kết hôn hơn một năm, cả hai đã có hiệp nghị từ sớm mạnh ai nấy chơi, mà anh, chưa bao giờ tin có chân tình, phụ nữ chỉ là anh dùng để giải tỏa dục vọng, không liên quan đến tình yêu.

“Tôi... tôi muốn đi toilet, xin lỗi.” Đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của anh, Dương Tư Dĩnh lắp ba lắp bắp mở cửa xe, nhếch nhác ra khỏi Porsche.

Hoắc Tử Thực nheo mắt, nhìn cô lao đảo chạy trên đường đi, nhiều lần vấp phải vật trên đường suýt bị té ngã, loại hành động mang cảm giác ngây ngô trong lúc hoảng hốt kia, thế mà lại làm cho anh buồn cười.

Anh phát hiện, cô vợ “mới tinh” này đã khiến cho anh vô cùng hứng thú.

Hết chương 1.

3. Chương 2

Hạ Diễm Hinh, năm nay mười tám tuổi, cha đẻ mất sớm, năm cô mười hai tuổi, mẹ cô tái giá, cha ghẻ là lưu manh tiêu chuẩn, ăn chơi trác táng, mẹ cô thường xuyên đau ốm phải uống thuốc, chỉ có thể làm chút việc vặt cho quán ăn nhỏ.

Từ trung học cấp hai, cô đã tự lo chi phí cuộc sống của mình, hiện tại cô đang học tại một trường đại học quốc lập có danh tiếng. Thời gian cô không phải lên lớp, thì đều đi làm thêm, ngày nghỉ thì làm nhân viên vệ sinh bán thời gian.

Cô khổ cực kiếm tiền, nhưng hơn phân nửa vào túi cha ghẻ, nếu cha ghẻ không lấy được tiền, sẽ đánh đập mẹ con cô.

Mà mẹ cô lại rất cố chấp, dù thế nào cũng không chịu bỏ cha ghẻ, Hạ Diễm Hình đành thuận theo mẹ, không có nửa câu oán hận, nhẫn nại chịu đựng.

Nói dễ nghe, cô gái này rất ngoan ngoãn nghe lời, nói khó nghe một chút, là nhát gan mềm yếu.

Xem xong tư liệu mà thư ký trình lên, Hoắc Tử Thực liền đem cô gái trong tài liệu, so sánh liên kết với người vợ tính tình đã thay đổi lớn gần đây.

Những tính nết được mô tả trong tài liệu, một là không xấu, xuất hiện trong cơ thể Dương Tư Dĩnh sau tai nạn xe cộ, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Linh hồn vào nhầm thể xác? Rối loạn nhân cách? Hay là...

Để tìm hiểu đến cùng, bình thường anh luôn cố tình tránh về nhà vào thời gian ăn tối, nhưng nay anh lại từ chối một số tiệc xã giao, trở về nhà mà với anh không khác gì nhà trọ này.

Chiếc Mercedes SUV màu bạc dừng lại ở trước cửa nhà đầy hoa, Hoắc Tử Thực mở cửa xe, một tay cầm cặp công văn làm từ da màu đỏ rực, một đôi chân cường tráng bước xuống xe, đi lên cửa hiên, thuận tay kéo lỏng cà vạt.

Lấy thẻ điện tử ra, định mở khóa cửa, thì anh phát hiện cửa chỉ khép hờ.

Đẩy cửa ra, Hoắc Tử Thực vừa bước chân vào trong nhà, thì một vật thể mềm mại bất ngờ nhào vào ngực anh, anh chấn động, rũ hai mắt nhìn xuống cái đầu trong ngực.

Mặt Dương Tư Dĩnh đầy sợ hãi, trắng bệch, giống như người chết đuối vớ được một gốc cây đại thụ cao vút, hai tay mảnh khảnh ôm chặt lấy anh.

Mặt cô dán sát vào lồng ngực anh, trong mắt chứa đầy nước mờ mịt, vẻ mặt sợ hãi vô cùng. Xem ra, cô sợ hãi đến mức không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, cũng không biết được là cô đang ôm anh.

Cô đang run rẩy, lông mi thật dài chớp chớp, nhìn qua tựa như búp bê dễ vỡ vậy. Hoắc Tử Thực không chớp mắt nhìn người trong lòng, phát hiện anh rất khó mà thờ ơ với người vợ nhát gan mềm yếu này.

“Chuyện gì xảy ra?” Giọng nói mang theo dịu dàng mà anh không phát hiện, đằng sau lưng nhỏ nhắn mà mềm mại bàn tay anh vỗ nhẹ mấy cái.

Cô nâng đôi mắt chứa đầy nước, mặt sợ hãi chỉ chỉ phòng khách, ghen ngào nói: “Có chó...”

“Gâu gâu...” Một con chó lông trắng sáng, trên tai buộc chiếc nơ con bướm màu đỏ rực, chạy nhanh về phía chủ nhân.

Chân mày đang nhíu chặt liền buông lỏng, Hoắc Tử Thực cúi đầu, nhìn cô gái càng sợ hơn càng rúc sâu vào lồng anh, trái tim anh hình như lại càng mở rộng chào đón hơn.

“Đừng nói với tôi, cô không biết đây là chó mà cô nuôi?” Hoắc Tử Thực bình thản hỏi.

“Tôi... tôi nuôi?” Mặt Dương Tư Dĩnh lo sợ mà nghi ngờ, phát hiện con chó cứ vòng tới vòng lui quanh chân cô, thậm chí còn đưa lưỡi liếm bắp chân cô, đôi tay cô lại càng níu chặt áo vest của Hoắc Tử Thực, vừa hãi vừa sợ, co rúm người lại.

Ô ô... Không nên tới gần cô... Cô sợ chó nhất!

“Chị Trần, chuyện gì đang xảy ra?” Hoắc Tử Thực gọi người giúp việc.

Một người phụ nữ trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi lau tay, chạy chậm từ phòng bếp ra ngoài. Chị Trần nghe lời nói mà hiểu rõ sắc mặt chủ nhân, nhìn bà chủ bị sợ hãi núp trong lòng ông chủ, liền nhanh chóng ôm lấy con chó.

“Hoắc tiên sinh.” Chị Trần chào hỏi ông chủ, người mà ít khi về nhà vào thời gian cơm tối.

“Tại sao shirley lại ở chỗ này?” Hoắc Tử Thực liếc nhìn con chó đang liu liêu giữa trong ngực chị Trần.

“Xế chiều hôm nay Dương phu nhân mang trở lại đây, bà ấy nói sợ phu nhân ở nhà nghỉ ngơi nhàm chán, cho nên mang Shirley trả lại.” Chị Trần giải thích.

Ban đầu vì chúc mừng tân hôn của con gái bảo bối, mẹ của Dương Tư Dĩnh mua con chó này làm quà tặng tân hôn, chỉ là lúc trước Dương Tư Dĩnh bị tai nạn phải nằm viện, Dương phu nhân thương con chó liền mang nó trở về Dương gia chăm nom.

“Bà ấy không gặp phu nhân sao?” Thành linh Hoắc Tử Thực hỏi.

Chị Trần sửng sốt hồi lâu, mới lấy lại tinh thần: “Khi đó phu nhân đang ngủ trưa. Dương phu nhân không muốn đánh thức phu nhân, ngồi một chút rồi rời đi luôn.”

“Tôi biết rồi. Trước tiên chị thả Shirley vào sân sau đi.” Hoắc Tử Thực nói.

“Dạ.” Chị Trần vội vã trả lời, vẫn ôm chặt con chó vẫn đang muốn nhào về phía nữ chủ nhân.

“Ồ.ồ...” Không chiếm được cưng chiều từ nữ chủ nhân, con chó phát ra âm thanh ai oán nghẹn ngào.

Âm thanh này làm người thương yêu, người yêu chó nghe thấy, quả thực là muốn cưng nựng con chó này, nhưng mà Dương Tư Dĩnh co rụt bả vai, gương mặt chui sâu vào trong ngực Hoắc Tử Thực.

Hoắc Tử Thực ôm cô, đi qua đồ nội thất trang trí vào phòng khách màu xám, tông màu lạnh khiến không gian rộng rãi càng trở nên trống trải.

“Không sao rồi, tôi đã bảo chị Trần đem Shirley nhốt ở sân sau rồi.” Hoắc Tử Thực đỡ Dương Tư Dĩnh ngồi xuống sofa, thuận tay bưng lên một ly nước lạnh đưa cho cô.

Dương Tư Dĩnh nhận lấy, cúi đầu nhấp một ngụm, mười ngón tay cầm ly khẽ run, không phát hiện cử động của bản thân vẫn chưa hết sợ hãi, đều rơi vào một đôi mắt đen lấp lánh.

“Tại sao sợ chó?”

Cô vẫn chưa hồi hồn, hoảng hốt bật thốt ra; “Cha tôi... Trước kia có nuôi một con chó Đức, con chó kia rất hung dữ, có một lần nửa đêm chạy vào phòng tôi, tôi sợ hết hồn, liền lấy đồ ném nó, sau đó con chó kia liền nhào tới cắn tôi...”

“Là cha đẻ hay là cha ghê?”

“Cha ghê...” Suy nghĩ hỗn loạn đột nhiên căng thẳng, cô nâng lên cặp mắt ngân ngấn nước, khuôn mặt hiện đầy kinh ngạc.

Trời ơi, cô nói lỡ miệng rồi.

“Lại muốn trốn?” Hoắc Tử Thực cười lạnh một tiếng, cánh tay dài duỗi ra, không tốn chút sức nào đã tóm được Dương Tư Dĩnh kéo trở lại.

Cô bị kéo lại ngồi trên ghế sofa, kinh hoàng nhìn anh, trái tim nhảy lên kịch liệt, ngực thắt lại như không thở nổi.

Anh phát hiện ra rồi sao? Có thể sao? Ly kỳ như vậy, hoàn toàn không có khoa học nào giải thích được chuyện này, ngay cả chính cô cũng thấy khó tin, mà anh có thể phát hiện ra sao?

“Cô không phải Dương Tư Dĩnh.” Hoắc Tử Thực nói câu này, làm vỡ vụn sự tự an ủi của cô.

“Không... tôi...” Dương Tư Dĩnh hét lên đầy lo lắng, mà thậm chí cô không biết nên phủ nhận hay gật đầu.

Mỗi ngày sáng sớm rời giường, mỗi đêm trước lúc ngủ, cô đều phải tập trung can đảm lớn lao, mới có thể đối mặt mình trong gương.

Nên cảm thấy may mắn, Dương Tư Dĩnh là một người đẹp, lông mày nhỏ nhắn, hai mí mắt dài, cặp mắt rất sáng, cánh mũi xinh đẹp, môi mềm như cánh hoa, cộng thêm trình độ học vấn cao và bối cảnh gia đình giàu có, cô đang được sống trong hoàn cảnh mà nhiều người đều mơ ước.

Một tai nạn xe cộ, cô không chết, mà còn trở thành thiên kim danh giá, khiến toàn bộ phái nữ Đài Loan đều phải ganh tị, cô không dám cảm tạ trời xanh ban cho cô cuộc sống mới.

Chỉ vì trời sinh tính cách của cô đã nhút nhát, không biết giả dạng phong cách tính tình của cô nàng nhà giàu hào hoa xa xỉ.

“Tôi là một thương nhân chân chính, tôi không quan tâm khoa học hay sự kiện siêu nhiên, cũng không có hứng thú với những chuyện đó.” Một đôi mắt sắc bén, chưa từng rời khỏi gương mặt hoảng hốt luống cuống của cô, Hoắc Tử Thực lạnh lùng nói.

Nói thật, thậm chí người vợ đã kết hôn hơn một năm, anh cũng không cảm thấy hứng thú... nhưng đó là chuyện trước khi xảy ra tai nạn xe.

“Tôi...” Dương Tư Dĩnh lo lắng nâng lên lông mi dày, đôi mắt tràn đầy nước, nhút nhát nhìn khuôn mặt đẹp trai nhất mà cô từng thấy.

Trước kia, khi cô còn là Hạ Diễm Hình, phái nam mà cô quen biết đa phần đều là những bạn nam cùng tuổi, phần lớn cá tính đều rất dễ xúc động và lỗ mãng, phần nhiều ăn mặc chỉ tiêu đều ngửa tay xin gia đình.

Hoắc Tử Thực không giống.

Năm nay anh gần ba mươi tuổi, khuôn mặt vô cùng đẹp trai, vai rộng, thân hình cao lớn. dù mặc loại quần áo gì, đều đẹp trai và rất nam tính.

Anh không phải là chàng trai, từ đầu đến chân, kể cả ánh mắt, đều thể hiện được sự hấp dẫn của đàn ông, khiến cho cô gái hay phụ nữ cũng đều bị thu hút, cảm thấy thẹn thùng, chỉ mắt đối mắt trong phút chốc cũng khiến cho toàn thân nóng lên.

Anh chỉ cần ngồi trên ghế sofa, không nhúc nhích cử động, giống như một vị vua nhìn xuống chúng sinh, trên người tỏa ra một cảm giác ngông cuồng của sự xâm lược.

Đột nhiên ngực cô co rút một cái, bỗng nhiên cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Cô còn non nớt, làm sao chống đỡ được người đàn ông thâm trầm quanh năm ở giữa chiến trường thương mại?

Cổ họng mảnh khảnh cảm thấy chất, cô run sợ, rủ lông mi dài xuống, đầu lưỡi mềm mại lộ ra, nhẹ nhàng liếm qua cánh môi khô.

Biểu hiện trẻ trung ngây thơ mà tự nhiên này của cô, so với nhiều phụ nữ cố gắng quyến rũ Hoắc Tử Thực, lại là một loại hấp dẫn mãnh liệt kích thích giác quan.

Anh nghĩ sẽ nắm chặt hai cánh tay cô, cúi đầu hôn cô.. Chỉ kém một chút nữa, lý trí sẽ bị thua dục vọng, nhưng anh phải cố gắng áp chế dục vọng xuống.

“Tôi không biết giữa Dương Tư Dĩnh và Hạ Diễm Hình có quan hệ gì, nhưng tôi rất rõ ràng, người trước mặt tôi giờ đây, không phải là Dương Tư Dĩnh đã kết hôn với tôi hơn một năm trước.”

“Tôi không phải Dương Tư Dĩnh... Tôi là Hạ Diễm Hình.” Cô dùng giọng nói như muốn khóc thốt lên, yếu ớt mà nói thêm. “Tôi cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, khi tôi tỉnh lại, thì phát hiện mình biến thành một người khác.”

“Sống lại?” Trong đầu Hoắc Tử Thực đột nhiên thoáng qua cái từ này. Anh có một cô em gái họ quan hệ cũng khá thân, thích xem tiểu thuyết ngôn tình, nhiều khi rảnh rỗi lại xông vào phòng làm việc của anh tán gẫu chút tình tiết truyện, những thú vui tuổi trẻ.

Đối với những thứ đó, từ trước tới nay anh đều không có hứng thú, chỉ là thỉnh thoảng không để ý nghe lọt mấy câu. Nhớ có một lần em gái họ trở về oán hận, vì trong tiểu thuyết nữ nhân vật chính chết, sao tác giả không để cho nữ chính sống lại.

“Tôi không biết... có lẽ là vậy.” Dương Tư Dĩnh mờ mịt nhìn anh, không nghĩ tới anh lại có thể bình tĩnh hỏi cô, nếu là người khác, đã cho rằng thần trí cô không bình thường rồi..

Nhưng Hoắc Tử Thực chỉ bình tĩnh nhìn cô, sâu trong đôi mắt đen như mực, không hề tìm thấy sự hoài nghi hoặc cảm giác thấy hoang đường.

“Anh thật sự tin tưởng tôi sao?” Cô lại liếm cánh môi một cái.

Một cơ thể phái nữ trưởng thành, nhưng linh hồn trẻ trung ở bên trong, cô ấy hành động tự nhiên, nhưng lại vô cùng quyến rũ mê người.

Hoắc Tử Thực bắt buộc bản thân phải dời ánh mắt khỏi cánh môi hồng nhuận. “Tại sao tôi lại tin? Mỗi ánh mắt, mỗi động tác cử chỉ của cô đều nói cho tôi biết rằng, cô không phải là Dương Tư Dĩnh.”

“Cảm ơn anh.” Cô nói như trút được gánh nặng.

“Cảm ơn cái gì?” Anh nhướn mày rậm, vẻ mặt lười biếng, hấp dẫn đến người khác phải nín thở.

“Tin rằng tôi không phải Dương Tư Dĩnh.”

“Cô đang nói cái gì? Mặc kệ trong cơ thể này... không, phải nói là linh hồn.” Anh không tin quỷ thần, nhưng cũng chưa từng phủ nhận, trên đời này quả thật có nhiều việc lạ mà khoa học không thể giải thích. “Mặc kệ linh hồn đang sử dụng thân thể này là ai, nhưng cô chính là Dương Tư Dĩnh.”

Cô nghe vậy, tim liền đập nhanh và loạn nhịp. Anh nói không sai, dù thế nào đi nữa, bây giờ cô chỉ có thể sống với thân phận Dương Tư Dĩnh.

“Vậy chúng ta...” Cô nghĩ đến quan hệ vợ chồng giữa hai người mà ngượng ngùng, ngược mắt nhìn anh.

“Yên tâm đi, cuộc hôn nhân này chỉ có trên danh nghĩa, trước khi kết hôn đã sớm thống nhất không can thiệp vào chuyện riêng của nhau.”

Kéo cà vạt xuống, cởi ra mấy cái cúc áo sơ mi. anh vuốt vuốt trán, gương mặt đẹp trai thư giãn hơn nhiều, không còn nghiêm túc như vừa rồi.

Nhìn anh không giống với người đàn ông đã kết hôn, anh có thói quen của người sống một mình, cả cơ thể đều toát ra hơi thở tự do.

Đây là cuộc hôn nhân như thế nào? Rõ ràng trong lễ đường hai người đã trao đổi lời thề vĩnh hằng, nhưng bí mật mỗi người lại sống cuộc sống của riêng họ.

Dương Tư Dĩnh thấy thật lạ lùng... Dù cuộc hôn nhân này, hay là người đàn ông trước mắt này... chỉ một ánh nhìn của anh đã có thể làm chủ nhịp tim và hô hấp của cô

Lúc nửa đêm, trong biệt thự yên tĩnh không có âm thanh nào.

Chị Trần ngủ ở tầng một gần phòng khách, tầng hai là thư phòng và phòng giải trí, tầng ba là một phòng đàn piano và phòng sưu tập những vật nghệ thuật, tầng bốn là vài phòng dành cho khách nên bỏ trống.

Phòng ngủ chính ở tầng năm là tầng cao nhất, yên tĩnh như bị cô lập. Bên trong phòng có một gác mái nhỏ được thiết kế đặc biệt, có thể đi thẳng tới vườn treo ở tầng cuối.

Hoắc Tử Thực ngồi trên chiếc ghế dài khắc hoa, thưởng thức vườn hoa với màu xanh là chủ đạo, trong tay cầm một ly Whisky có đá, một mình nhắm nháp.

“Đừng... đừng đến... đừng đánh mẹ tôi... Không!”

Một hồi tiếng khóc truyền vào tai, Hoắc Tử Thực để ly rượu xuống, từ cửa nhỏ của tầng cuối đi trở lại tầng năm, đi tới gian phòng cách vách phòng ngủ chính.

Kết hôn đã hơn một năm, anh và Dương Tư Dĩnh chưa bao giờ cùng phòng. Đêm tân hôn, cô ta ngã bài với anh, nói trong lòng cô có người khác, không thể ngủ cùng giường với anh. Mà anh không có hảo cảm với cô gái ngang ngược đó, nên dĩ nhiên là đồng ý.

“Đừng... đừng đánh tôi... van xin ông...” Tiếng khóc yếu ớt, giữa đêm khuya vắng vẻ, vang vọng trong bóng tối.

Cửa phòng không khóa. Hoắc Tử Thực đẩy cửa tiến vào, đi tới bên giường, nhìn một cục co rút ở trên giường. Dương Tư Dĩnh mơ thấy ác mộng, hai tay cô túm chặt chăn, nước mắt chảy dài.

“Tư Dĩnh.” Anh lay lay cô.

“Đừng đánh... van xin ông... Ông muốn bao nhiêu tiền tôi sẽ đưa hết cho ông... Đừng đánh nữa...” Ý thức của cô đang chìm trong giấc mộng khổ sở, gương mặt trắng ngần dính đầy nước mắt, đôi mày thanh tú nhũu chặt lại, mảnh mai nhỏ bé khiến người khác thương xót.

Đôi mắt đen khóa chặt dòng nước mắt thanh lệ kia, thân hình cao lớn ngồi xuống bên mép giường, bàn tay to khỏe vuốt gương mặt cô, cồn rượu trong dạ dày bắt đầu quấy rối, hòa tan sự lạnh lùng thờ ơ của anh.

Trong đôi mắt đen thoảng qua thương xót nhàn nhạt, ngực anh khẽ động.

Cô mới mười tám tuổi, còn trẻ như vậy, lại phải mang gánh nặng cuộc sống. Nhớ đến trong tài liệu có ghi, vì đi làm, Hạ Diễm Hình vội vã nên mới xảy ra tai nạn xe cộ, liền chết đi.

Trong cuộc sống của anh có rất nhiều loại hình phụ nữ, phần lớn là các cô gái xuất thân giàu có được chiều chuộng, hay các nữ minh tinh người mẫu gặp dịp thì chơi, còn như cô yếu đuối đáng thương, anh chưa từng chạm qua.

Có lẽ vì thế, mà anh đặc biệt chú ý tới cô vì còn trẻ, dễ dàng bị hoảng sợ.

Tròng mắt đen nhũu lại, ngón tay có vết chai lướt qua da thịt mịn màng. So với người vợ “cũ”, thì người vợ “hoàn toàn mới” này lại có thể động đến dòng suy nghĩ của anh, làm anh không tự chủ được mà nghĩ nhiều về cô.

Trong nháy mắt, cô thoát khỏi cảnh trong mộng, hoảng sợ mở hai mắt ra.

Hai đôi mắt giao nhau trong ánh sáng mờ ảo, tại thời khắc này cả thế giới như bất động, chỉ còn lại tiếng hai trái tim đang đập trong lồng ngực.

“A.” Cô sững sờ vài giây mới giật mình hô lên, ngồi dậy túm lấy chăn lui về phía sau.

“Cô nghĩ tôi muốn làm gì cô?” Anh nửa đùa nửa thật hỏi cô.

“Không... tôi chỉ là vừa bị dọa sợ.” Cô nhút nhát nói, tay nhỏ bé xoa xoa mặt mới biết cả khuôn mặt cô đều là nước mắt.

“Cô gặp ác mộng.” Anh nhẹ nhàng nói, thân hình cao lớn đứng thẳng lên rồi xoay người đi.

Nhìn bóng lưng rộng và cứng cáp, một cái bẫy trái tim vô hình, đột nhiên trong cô có một chút kích động hoang đường.

“Không phải ác mộng!” Cô vội vã nói, thành công khiến anh dừng lại bước chân.

“Cái gì?” Anh khẽ nhũu mày, quay mặt lại nhìn cô.

“Tôi mơ thấy chuyện trước kia.” Bị đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm, dũng khí vừa ngưng tụ được nháy mắt đã chạy mất, cô lắp bắp nói.

“Cha ghê thường đánh cô?” Anh quay trở lại, đứng cạnh giường hỏi cô.

“Nếu như ông ấy không có tiền đánh bạc thì sẽ đánh.” Cô trả lời xong mới kinh ngạc nhìn anh. “Tại sao anh biết...”

“Tôi đã điều tra cuộc sống của Hạ Diễm Hình.” Anh không do dự nói.

Đầu tiên cô rất kinh ngạc, sau đó nhớ lại chuyện ở câu lạc bộ mấy ngày trước, lại nghĩ tới anh đã biết tình trạng gia đình cô trước khi sống lại, hai gò má thấy nóng ran, cô cúi đầu không nói.

“Cho dù quá khứ có như thế nào, cô cũng đã được giải thoát.” Nhìn cô cắn môi không nói, anh nuốt một chút nước bọt, giọng nói khàn khàn trấn an.

Cô chậm rãi nâng đôi mắt lên nhìn anh, hai đầu gối ở trước ngực, đôi tay ôm chặt lấy chính mình, chui trong chiếc chăn bông mềm.

“Cô đã trở thành Dương Tư Dĩnh, coi như là trời cao bồi thường cho cô, cô có thể sống một cuộc sống khác, những thứ đã trôi qua kia, dứt khoát quên đi, dù sao, cô cũng vĩnh viễn không thể trở về làm Hạ Điem Hình nữa.”

“Tôi rất sợ...” Cô ghen ngào.

Từ khi xảy ra tai nạn xe cộ, cô lâm vào hôn mê, đến khi mở mắt ra phát hiện bản thân trở thành một người khác. Trong khoảng thời gian này, cô ngập trong sự sợ hãi, không thể bày tỏ cầu cứu với ai, hôm nay có anh, giống như một chuyến phiêu lưu, cuối cùng cũng tìm được bạn đồng hành, liền kể hết tâm sự yếu ớt và bí mật của mình cho anh.

Nhìn cô rơi nước mắt, nước mắt giống hạt mưa rơi xuống. Ngực Hoắc Tử Thực cứng lại, ngồi lên mép giường.

Cô mới mười tám tuổi, còn chưa trải nghiệm cuộc sống nhiều, lại phải sống theo cuộc sống của người phụ nữ trưởng thành hai mươi bảy tuổi, khó trách cô lại có nhiều phản ứng cử chỉ không lưu loát như vậy.

Khi anh như một con sư tử, đã quen thuộc với sự thật tàn khốc - quy tắc sư tử trong rừng rậm (muanho: kiểu như mạnh thì sống, yếu thì chết, cá lớn nuốt cá bé), cô như một con thỏ nhỏ nhút nhát sợ hãi, tệ nhất là, con sư tử này lại nổi lên lòng muốn bảo vệ, muốn kéo con thỏ nhỏ này vào ngực để chăm sóc.

Mà con sư tử này, thật sự đã làm như vậy.

Hoắc Tử Thực đưa hai cánh tay ra, ôm cô vào trong ngực, bàn tay to lớn dán trên lưng cô qua lớp áo ngủ bằng tơ tằm, ngay cả anh cũng không biết, thì ra trong cơ thể anh, còn có một mặt dịu dàng dễ dàng phụ nữ như vậy.

Vậy mà, sự dịu dàng dễ dàng này lại đối với một linh hồn trong cơ thể người khác.

“Hoắc... tiên sinh...” Trái tim loạn nhịp lo sợ, thân thể cô hơi cứng cứng.

“Tử Thực.” Anh sửa cách cô gọi. “Đừng quên, quan hệ của chúng ta là vợ chồng, nếu như em không muốn làm cho người khác sinh nghi, gặp một đồng phiến toái không cần thiết, tốt nhất là tạo thói quen gọi anh như vậy.”

(muanho: mua thấy anh chị thân thiết hơn rồi nên sửa cách xưng hô thành anh - em nha,)

“Tử... Thực.” Cô ngượng ngùng nhẹ nhàng gọi ra, gương mặt lập tức đỏ ửng.

Hoắc Tử Thực nhẹ nhàng nở nụ cười nhẹ, tâm tình cực kì tốt. Cô gái này giống như trong tài liệu ghi chép, tính tình ôn hòa ngoan ngoãn, thật sự rất giống con thỏ nhỏ.

“Hãy quên hết chuyện trước kia đi, tập trung học cách trở thành Dương Tư Dĩnh, thích ứng với cuộc sống hiện tại. Anh biết em sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng ngoài cách này ra, không còn cách nào khác, em cũng không thể nói chuyện em không phải Dương Tư Dĩnh cho người khác biết.”

“Em biết.” Dựa sát vào bờ ngực vững chắc của anh, cô nhỏ bé yếu ớt đáp lại.

Tâm, cùng trái tim trở về nhịp đập bình thường, cực kì bình tĩnh.

“Yên tâm, anh sẽ giúp em.”

Theo bản năng nói ra câu cam kết này, không kịp đi qua khu vực não để suy nghĩ, chỉ là vừa nói ra khỏi miệng, một giây sau bản thân anh liền thấy kinh ngạc.

“Tại sao?”

“Hả?”

“Tại sao anh lại giúp em?” Đôi mắt sáng có chút sương mù, ngửa lên từ trong ngực anh, nhìn anh khó hiểu.

“Em muốn nghe lời nói thật?” Anh nhếch khóe môi. “Anh cưới Dương Tư Dĩnh, mục đích chính là củng cố quan hệ hợp tác giữa hai nhà Hoắc - Dương; còn cô ấy chọn lựa gả cho anh, cũng vì cha cô ấy khuyên cô ấy bằng mọi cách. Anh nghĩ, trong thời gian vừa rồi em cũng hiểu được, tính tình của Dương Tư Dĩnh có nhiều...làm cho người khác không dám khen tặng.”

Cô lúng túng gật đầu. Vì giả bộ cho giống Dương Tư Dĩnh, cô đã xem qua nhật ký của Dương Tư Dĩnh, cũng lấy cớ sau tai nạn xảy ra chứng mất trí nhớ tạm thời, đã hỏi chị Trần từng ly từng tý chuyện của Dương Tư Dĩnh, biết rằng cô ấy có tính tình của thiên kim tiểu thư nhà giàu.

“Anh và cô ấy như hai người xa lạ, bình thường đều là ai đi đường nấy, đối với cô ấy, anh không hề thích mà còn có chán ghét, nghiêm túc mà nói, qua cuộc hôn nhân danh nghĩa này, hai bên có thể củng cố lòng tin về quan hệ hợp tác giữa hai nhà.”

Nghe giọng nói không mang chút tình cảm nào của anh, nói về cuộc hôn nhân thương mại giữa anh cùng Dương Tư Dĩnh, một lần nữa cô lại càng cảm thấy sợ cuộc sống đen tối của những người nhà giàu.

Đối với những người con trong nhà giàu, hôn nhân hình như chỉ là một loại thủ đoạn, các loại tình tiết hoang đường đều có, trước mặt người khác đều diễn vai hoàng tử công chúa lãng mạn, nhưng sau lưng lại chỉ vì lợi ích, củng cố phát triển kinh doanh, có thể là những mối quan hệ tình tế giữa kẻ thù.

“Lần này Dương Tư Dĩnh xảy ra tai nạn xe, em hẳn biết rõ. Không biết paparazzi điều tra như thế nào, đêm đó cô ấy muốn đi gặp đàn ông, mới có thể đi xe quá nhanh xảy ra tai nạn.” Giọng Hoắc Tử Thực trầm thấp, mang theo nồng đậm châm biếm. “Hiện tại, người phụ nữ gây phiền toái cho anh đã chết, anh nên cảm ơn em mới đúng.”

“Đây không phải là mong muốn của em.” Ngực cô đột nhiên quặn chặt, anh nói như vậy, giống như là cô trộm đi thân thể của Dương Tư Dĩnh, hại chết Dương Tư Dĩnh chân chính.

Bàn tay anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói của anh cũng không trêu đùa như vừa rồi. “Anh biết.” Chuyện linh hồn nhập vào thân thể khác, trên đời này có ai làm được? Được sống lại nhưng linh hồn lại thay đổi.

“Em yên tâm, giúp em cũng chính là giúp bản thân anh, dù sao, cuộc hôn nhân của anh và Dương Tư Dĩnh cũng phải tiếp tục, em liền quên Hạ Diễm Hình đi, quên tất cả quan hệ với Hạ Diễm Hình đi, sống cuộc sống của Dương Tư Dĩnh thật tốt.”

Giọng nói trầm ấm như mang một phép thuật thần bí, gạt bỏ sự lo lắng của cô, nhưng cũng làm cô sợ. Người đàn ông này giúp cô, không phải xuất phát bởi lòng nhân từ đơn thuần, phần lớn nguyên nhân là vì lợi ích sau cuộc hôn nhân này...

Cũng đúng, Dương Tư Dĩnh chân chính chết rồi, mà cô, chiếm cứ thân thể Dương Tư Dĩnh, nhất định phải sống cuộc đời này thay Dương Tư Dĩnh.

Nhưng ít ra, cô có thể tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh không?

“Khuya lắm rồi, em ngủ sớm một chút đi.” Hoắc Tử Thực đẩy nhẹ cô ra, cô nâng lên khuôn mặt có nụ cười yếu ớt.

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?” Hai hàng lông mi dài khẽ run, cô nhẹ nhàng hỏi.

“Chuyện gì?”

“Anh... có thích ai chưa?”

Quả nhiên là cô gái mười tám tuổi, mới có thể hỏi một câu như vậy... Đơn thuần khiến người khác phải buồn cười. Hoắc Tử Thực không dấu vết nở nụ cười.

Anh ở tuổi này, lại là người đàn ông có bối cảnh, sớm đã không còn yêu thích cái gì, mà là cân nhắc lợi ích thiệt hơn, nhìn mọi vật đều xem giá trị sau lưng nó.

Đáng giá, thì liền thích. Không đáng giá, thì loại bỏ càng sớm càng tốt.

Thích hay không, căn bản không hề suy nghĩ đến.

Mà cô, có xuất thân như vậy, dĩ nhiên sẽ không hiểu được suy nghĩ cùng tư duy logic của những người như anh.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Sau khi tạm dừng một lúc, Hoắc Tử Thực mỉm cười hỏi ngược lại.

“À, em không có ý gì khác, chỉ muốn nói, nếu như anh có người trong lòng, em có thể...”

“Có thể làm gì?”

Cô ngượng ngùng đỏ mặt, cắn cắn môi dưới, cắn ra màu đỏ tươi mê người.

“Yên tâm, chuyện anh không có khả năng làm nhất, chính là phá hỏng quan hệ hôn nhân giữa anh và em.” Anh đặc biệt nhấn mạnh chữ “em”, nhắc nhở cô, bắt đầu từ bây giờ, vợ anh không còn là Dương Tư Dĩnh đã chết kia, mà là cô.

Chẳng biết tại sao, anh không cần nói rõ, cô lại có thể nghe ra dụng ý ở từ mà anh nhấn mạnh hơn kia, đây chính là bước đầu tiên hình thành sự ăn ý giữa hai người sao?

“Anh cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của em, trừ việc duy trì tốt quan hệ hôn nhân này, anh cũng sẽ không hỏi han hay bắt em làm bất cứ chuyện gì.” Anh có thâm ý khác mà nhìn vào mắt cô, một đôi mắt sâu thẳm, giống như hai khối nam châm hút lấy hồn cô.

Một chút thất vọng tiến vào chiếm giữ đáy lòng cô, cô cúi mắt, che giấu cảm xúc khác thường này.

Cái anh muốn, chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa như cũ... Ủ, vì anh cũng đâu thương cô.

“Em hiểu, em sẽ cố gắng phối hợp.” Cô nhẹ nhàng cười, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Rất tốt, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.” Anh duỗi tay về phía cô.

Chần chờ mấy giây, tay nhỏ bé mềm mại mới cầm lấy tay anh. Bàn tay của anh thật to, thật dày và có lực, mỗi ngón tay đều thon dài, khớp xương rõ ràng, tựa như tay của nghệ sĩ dương cầm, thật là đẹp.

Trái tim nhẹ nhàng nhảy lên, cô vội vàng rút tay về, cảm giác vẫn còn nhiệt độ của anh trên tay mình, hai gò má trắng nõn nổi lên hai đóa hoa hồng.

“Ngủ ngon.” Anh đứng dậy rời đi, cả cái giường trở lên trống trải. và cả căn phòng cũng lạnh hơn khi anh rời đi.

Cô dựa vào đầu giường, kinh ngạc ôm lấy bản thân, cảm gác lên đầu gối, đôi mắt không tự chủ nhìn về phía anh vừa ngồi qua.

Nhịp tim rối loạn, thật lâu cũng không thể trở lại bình thường...

4. Chương 3

Sau khi hai bên ký kết hiệp nghị, cô không còn đơn độc chiến đấu nữa, chồng của cô - trên danh nghĩa - biết tất cả về cô, anh sẽ giúp đỡ cô thích ứng với “Thân phận mới”.

Đúng, cô không nên nhớ lại quá khứ, quên hết tất cả những gì liên quan đến Hạ Diễm Hinh.

Từ nay về sau, cô, là thiên kim khổng chế “Ngày mai”, là Dương Tư Dĩnh được Dương gia nâng niu trong lòng bàn tay.

“Tư Dĩnh, con xuất viện cũng ba tháng rồi, nghỉ ngơi đủ rồi, muốn đến công ty vào hôm nào?”

Sáng sớm hôm nay, vừa rời giường không lâu, Dương Tư Dĩnh vừa xuống lầu, liền nhận được cuộc gọi của Dương Minh Vượng.

Cô cầm chặt ống nghe, vô cùng căng thẳng hít sâu, cố gắng đề cao giọng nói, để cho giống đại tiểu thư tuy hứng làm bậy. “Cha, trong khoảng thời gian này con đã suy nghĩ rồi, phát hiện con không có hứng thú với phương diện tài chính...”

”Con đang nói giỡn với cha sao? Tài chính là sở trường nhất của con, làm

sao mà con lại không hứng thú chứ?”

Cô nhắm chặt mắt, gương mặt nhăn nhó thành một nắm. Nên làm gì đây? Trình độ học vấn đại học cô còn chưa có, sao có thể đảm đương quản lý một tập đoàn lớn như vậy?

Khổ sở suy nghĩ, một bàn tay to cướp lấy ống nghe, cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ngưng tụ, hai gò má ửng đỏ.

Hoắc Tử Thực mặc chiếc áo sơ mi màu xanh dương nhạt, một bên vai nhếch lên, kẹp ống nghe, hai tay vẫn đang thắt cà vạt trên cổ áo.

”Cha, cơ thể Tư Dĩnh mới tốt lên một chút thôi, sao cha lại nhăn tâm bất

nạt cô ấy rồi?” Vài lọn tóc rơi xuống che đi tròng mắt đen, cô gái nhìn anh

đến đỡ dẫn ngồi trên sofa, mặt có chút ngu ngơ, khiến anh thiếu chút nữa đã cười ra tiếng.

Ngư ngơ như vậy, ngây thơ như vậy, làm sao có thể trở thành Dương Tư Dĩnh ngang ngược kiêu căng? Độ cong bờ môi lớn hơn, một cái tay Hoắc Tử Thực còn rảnh liên gầy gầy sợ tóc hơi vênh bên má cô, đầu tiên cô ngẩn ngơ, lông mi dài như bướm đen bay tán loạn, trên mặt dạt dào sắc xuân.

”Gi, là Tử Thực à.” Dương Minh Vương sững sốt, mới phát hiện người đầu dây bên kia đã đổi người.

”Cha, cha để Tư Dĩnh nghỉ ngơi nhiều thêm chút nữa, con muốn đưa cô ấy ra nước ngoài giải sầu một thời gian.”

Nhìn Hoắc Tử Thực thông dong đối đáp, cô biết lúc này mình tránh được một kiếp, thần kinh căng thẳng liền buông lỏng.

”Được, có thời gian con sẽ dẫn Tư Dĩnh qua ăn cơm.” Hoắc Tử Thực khách sáo đồng ý, kết thúc trò chuyện với lão Dương.

”Cảm ơn anh.” Dương Tư Dĩnh nhận lấy ống nghe để xuống, cảm kích cười cười.

”Gâu gâu!” Không biết Shirley chạy ra từ nơi nào, bất ngờ chạy về phía nữ chủ nhân.

”A!” Người ngồi trên salon bị dọa sợ đến ngã trên sàn nhà.

Thật may là trên nền nhà có trải thảm lông dày, giảm bớt lực va chạm. Cô bị Shirley nhiệt tình va chạm mà ngã xuống, chân chó gãi gãi trên quần áo cô, cố gắng làm lũng.

Hoắc Tử Thực đi vòng qua ghế salon, nhìn cô bị hoảng sợ không dám nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, giống như cô gái đang chịu hình.

”Em khỏe không?” Anh ân cần hỏi, lại không hề có ý định giúp cô tránh thoát Shirley.

”Ừm...” Giọng cô khê run, đáp lại một tiếng. Anh đã nói, nếu như cô muốn

trở thành Dương Tư Dĩnh thật sự, để không ai nhìn ra sơ hở, cô phải nhanh chóng thân quen với Shirley, bởi vì những ai thân quen với Dương Tư Dĩnh đều biết, cô rất yêu thích chó.

”Gâu,...gâu... gâu...” Ngửi thấy mùi hương hoa trên người nữ chủ nhân,

Shirley hưng phấn liếm mặt cô, theo thói quen, móng vuốt chân trước bắt đầu cào cào.

Cô sợ nhột uồn ẻo thân mình, cố gắng áp chế sự sợ hãi, nhưng mà Shirley lại quá nhiệt tình, móng vuốt cào rồi cào, làm cổ áo mở rộng, lộ ra nửa hai khỏa tuyết trắng tròn.

Nữ chủ nhân sợ như sắp chết rồi, dĩ nhiên không phát hiện ra, nhưng Hoắc Tử Thực đứng nghiêm ở bên cạnh, từ trên cao nhìn thấy, từ góc này, toàn bộ cảnh xuân ướt át đều thu vào trong mắt.

Móng vuốt của Shirley cào lại cào trên khuôn ngực đầy đặn, cổ áo càng mở rộng lộ ra áo lót ren màu hồng đào đang bao lấy hai khỏa tuyết trắng tròn, hai màu sắc đối lập, làm cho người mạch người khác căng cứng.

Hoắc Tử Thực phát hiện quần Tây của mình căng chặt, hai tay đang thắt cà vạt cũng dừng lại, ánh mắt cúi xuống trong nháy mắt bị nhấn chìm. (muanhò: chìm vào đâu ta?)

Đáng chết, sáng sớm là lúc dục vọng của đàn ông là thịnh vượng nhất, mà cổ tình cô lại nằm trên sàn nhà ở dưới cơ thể anh, đôi tay buông hai bên, nếu không phải con chó chững mắt kia chui tới chui lui ở trước ngực cô, thì anh đã có thể nhìn thấy nhiều hơn, khiến từng tế bào trong cơ thể đều muốn sống động đầy xuân sắc...

Nhận thấy không khí trong phòng khách đột nhiên thay đổi, đôi mắt cô mở ra nhìn lên, mang theo chút sợ hãi và mờ mịt.

Đôi mắt đen của anh như đang đốt cháy thành ngọn lửa, không chút nào che giấu nhìn cô.

Dục vọng quá mức mãnh liệt, mờ mịt như cô, sau khi kinh ngạc qua đi, cô

cũng hiểu được, thân thể cô thành thực mà run lên, như có cái gì đó bị khơi gợi lên vì ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Đau!” Đột nhiên đau đớn truyền tới, cô duyên dáng kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn mới phát hiện, móng vuốt của Shirley xẹt qua ngực gần xương quai xanh, trên da có một vết thương nhỏ rỉ ra chút máu.

“Ồ..ồ.” Giống như biết bản thân gây họa, Shirley liếm liếm móng vuốt, mặt vô tội nhảy ra, chạy vòng quanh chân nam chủ nhân.

“Để anh xem.” Hoắc Tử Thực kéo cô đứng dậy, hai người ngồi xuống ghế salon.

“Không, không cần đâu.” Cô khẩn trương kéo cổ áo lại, ánh mắt ngượng ngùng rũ xuống, nhịp tim từ từ tăng lên.

Cô quá là ngây thơ, nên không hiểu được lý trí của đàn ông khi đã bị dục

vọng khống chế quá nửa, cho dù Hoắc Tử Thực là người rất giỏi kiềm chế cũng không ngoại lệ.

“Móng vuốt của nó rất sắc, để anh xem nào, có phải bị chảy máu rồi không?” Anh rất tự nhiên mà vạch cổ áo cô đang cố gắng túm nín lại, kéo xuống rồi kiểm tra.

Cảnh xuân ướt át tươi đẹp bị che giấu, lần nữa khoe ra trước mắt anh, ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn qua hai khỏa tuyết trắng tròn, làm cô thấy khó thở, khẩn trương mà lưng thẳng tắp, lại không biết cử động đó càng khiến ngực cô hướng ra phía trước và căng to hơn.

Anh thừa nhận anh có chút tà ác, một chút thôi. Biết rõ cô chưa hiểu quan

hệ dục vọng giữa nam nữ, nhưng vẫn nhịn không được mà trêu chọc cô.

Có lẽ cô không biết được, khi cô dùng ánh mắt ngượng ngùng nhìn anh, căng thẳng mà liếm cánh môi, bộ dáng đó là hấp dẫn trí mạng của đàn ông.

Thật may mắn, cô gái này là vợ danh chính ngôn thuận của anh... Hơn nữa, anh cũng không ghét cô vợ “Hoàn toàn mới” này, có thể nói là có động lòng chút xíu.

“Có đau không?” Đôi mắt đen nâng lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ khác thường của cô, ngón tay dài của anh nhẹ nhàng mơn trớn, vuốt ve vết thương nhỏ kia.

“Một chút thôi.” Cô nuốt khan một cái, cảm giá nhiệt độ đang tăng cao.

“Em nên sớm thân quen với nó, con chó kia bị làm hư rồi, không biết lớn nhỏ với chủ nhân gì cả.”

“Ừm...” Ngón tay anh lại khẽ vuốt qua vết đỏ, cô run rẩy, toàn thân mềm như khối bông.

Đôi mắt đen thâm trầm dính tà khí, mang theo khát khao dục vọng, thưởng thức cảnh đẹp của đôi gò bồng, và cả áo lót ren màu hồng đào đang bao lấy chúng, đang phập phồng lên xuống theo hô hấp của cô.

Được rồi, anh thừa nhận anh cũng có chút hèn hạ, thế thì thế nào? Anh là

chồng của cô gái này, anh muốn yêu cô thế nào thì liền làm thế đó.

Còn nữa, anh cũng không cho rằng mình là một chính nhân quân tử... ở trước mặt dục vọng.

“Anh biết một phương pháp cầm máu đơn giản.” Đôi mắt đen khóa chặt người ngọc đang thở không nổi.

“Không... không cần đâu... A!”

Đôi mắt mờ mịt mở to, nhìn gương mặt tuấn tú cúi thấp xuống, vùi sâu vào trước ngực cô, đầu lưỡi lộ ra, khẽ liếm qua vết máu nhỏ kia.

Cảm xúc nóng ảm lướt qua da thịt, toàn thân cô chấn động, hô hấp càng ngày càng gấp, đôi tay túm chặt mép váy.

Thế nhưng anh lại không có ý định cứ như vậy bỏ qua cho cô.

Đầu lưỡi linh hoạt như rắn, liếm tới liếm lui trên da thịt cô, thậm chí là

liếm ra khỏi vết thương, đi dọc theo xuống phần trung tâm nhạy cảm- đỉnh đôi gò bồng.

“Tử... Thực...” Cô miệng khô lưỡi khô thở khê.

“Hừ, anh phải kiểm tra xem em còn bị thương chỗ khác không.” Lời nói dối, mà anh nói như thật, nghe như xuất ra từ sự quan tâm, nhưng chiếc lưỡi tà ác lại làm khác đi như không hề liên quan.

Anh còn lấy một tay, nâng lên cặp vú tuyết trắng, ngón tay vén chiếc áo lót ren lên, để cho chiếc lưỡi nóng ảm không bị chặn lại, có thể chạm được đến nụ hoa nhạy cảm.

Sau đó anh rất vui thích phát hiện, nụ hoa đỏ thắm đã lặng lẽ cương cứng khi mà đầu lưỡi anh liếm qua.

Cô quả thật là món quà tuyệt nhất mà Trời Đất đã ban tặng cho đàn ông, bên trong là cô gái trẻ trung ngây thơ, bên ngoài lại là cơ thể phụ nữ thành thực nhạy cảm.

“Ừm...” Một tiếng yêu kiều không thể kiềm chế mà bật ra, thoát khỏi hàm răng cô đang cắn chặt.

“Trời ơi, em thật nhạy cảm.” Đỉnh đầu đang chôn ở trước ngực cô trầm thấp phát ra tiếng cười, nhiệt độ ngày càng tăng lên, anh vẫn tỉ mỉ thưởng thức từng tắc da thịt.

Đầu lưỡi càng tham lam mà trượt vào trong chiếc áo lót ren, ngón tay dài phụ trợ vạch chiếc áo lót ra, vú tròn trịa đứng thẳng, ánh mắt anh trầm xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng xẹt qua, nụ hoa càng cứng rắn hơn.

“Ừm... Không...” Khát vọng mạnh mẽ trong cơ thể hù dọa cô, cô nghĩ muốn đẩy anh ra, ngón tay vừa chạm vào gáy anh, thì đã bắt đầu run rẩy.

”Phu nhân, nước trái cây đã pha xong.... a! Thật xin lỗi! Tôi không biết

thưa Tiên sinh... thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Chị Trần đang cầm một ly

nước trái cây mới xay vào phòng khách, liền bị dọa sợ đến luống cuống tay chân vội vàng nói xin lỗi rồi xoay người chạy đi.

Sợ muốn chết! Từ khi ông bà chủ kết hôn, cô tới đây giúp việc được hơn một năm, chưa bao giờ thấy đôi vợ chồng này thân thiết.

Đừng nói là âu yếm, hai vợ chồng ở cùng nhau không khác khách trọ là mấy, bình thường thấy nhau đều không hỏi qua, đối mặt cũng làm như không thấy, sao hôm nay lại...

Chị Trần nhìn sắc mặt lạnh lẽo kinh người của Hoắc Tử Thực, rất sợ hãi, vội vàng trốn ra sân sau tránh đi.

“Chúng ta như vậy... là không đúng.” Trên ghế salon truyền ra một tiếng nói mềm mại, xấu hổ mà muốn khóc.

Vừa rồi chị Trần xông vào, khiến Dương Tư Dĩnh kịp thời kéo thần trí về, lập tức đẩy cái đầu đã thú trước ngực kia ra, dù anh không muốn ngừng lại.

Hoắc Tử Thực nhíu mày, trong mắt xẹt qua sự đáng tiếc khi cô che ngực lại, sau đó anh ngồi thẳng thân thể, tiếp tục thất cà vạt.

“Có một việc mà có thể em không biết rõ.” Giọng nói của anh có chút khàn khàn chưa thỏa mãn dự vọng, giữa hai chân vẫn kích động chưa chịu lui xuống.

“Là gì?” Gương mặt cô đỏ như sắp bốc cháy tới nơi, nhút nhát ngẩng lên.

“Chúng ta là vợ chồng. Dù anh đã nói, hai bên không can thiệp chuyện riêng của nhau, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta phải giữ khoảng cách.”

Anh là thương nhân, hơn nữa còn là một gian thương thành tinh, dù anh có tự ý đối nội dung hiệp ước một chút, cũng có thể nói năng lý lẽ hùng hồn, không chột dạ chút nào mà nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Mà trước mắt một tiểu bạch thỏ, dù đã trải qua thực tế tàn khốc, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, để ứng phó đàn ông như vậy, dĩ nhiên là không chống đỡ được.

“Em không thích anh chạm vào em sao?” Anh nhíu mày hỏi cô.

Gương mặt đỏ hồng xinh đẹp lắc lắc, xấu hổ phủ nhận.

“Em ghét cảm giác vừa rồi?”

Cô cúi mắt xuống, cắn môi mềm, lắc đầu phủ nhận vô cùng chậm rãi.

“Như vậy, thể hiện rằng em không bài xích anh. Đã như vậy, sao chúng ta lại không thể cùng nhau trải qua tốt hơn một chút?”

Ngón tay thon dài nâng chiếc cằm của cô lên, khuôn mặt anh tuần tiến lại gần, đôi môi mỏng cong thành một đường cung, nóng bỏng mà in lên môi cô.

Ý thức của cô như bị ném vào trong chiếc máy xay sinh tố, xoắn chặt lại,

không thể suy nghĩ, theo bản năng đôi môi mở ra, chiếc lưỡi tà ác liền tiến quân thần tốc xông thẳng vào trong.

Chiếc lưỡi nóng bỏng di chuyển trong khoang miệng thơm ngọt, với một loại nhịp điệu sắc tình, như đang ám chỉ một cái gì đó, cô e sợ nhưng lại có chút mong đợi không thể giải thích.

Hai đôi môi hòa hợp, phát ra tiếng mút ướt át, lưỡi của anh quấn lấy lưỡi

cô, thỉnh thoảng lại quét qua hàm răng, thỉnh thoảng lại thăm dò khám phá những lớp niêm mạc trong vách miệng.

Đây chính là hôn sao? Nóng quá... Cô cảm thấy chóng mặt hoa mắt, yếu ớt lui về phía sau, tay nhỏ bé không biết đã đặt lên trên chiếc cổ mạnh mẽ của anh từ khi nào, mặc cho anh tự tung tự tác - mút hôn.

Phải làm gì đây? Cô nghĩ, cô thực sự thích Hoắc Tử Thực rồi...

“Thời gian trước, Lão già Dương Minh Vượng đã gặp người của tập đoàn Ngô Kiến Hồng, còn chiêu đãi ở nhà khách tư nhân của Dương Minh Vượng.”

Hoắc Tử Thực nhìn cha đem một chồng tư liệu ném lên bàn, sắc mặt rất khó coi, không cần xem những tư liệu kia, anh cũng đoán ra tình hình đại khái.

“Lão cáo già kia vẫn muốn tìm cơ hội để nuốt trọn chúng ta, con cũng không bắt ngờ.” Anh lơ đãng nói.

“Ông ta muốn giết dây Ngô Kiến Hồng thu mua một số công ty dưới quyền của ”Khải hoa“, trở thành cổ đông lớn nhất. Lần trước khoản vay để phát triển dự án làng du lịch Đài Đông, ông ta giữ lại, không chuyển tiền cho chúng ta, nói là muốn chúng ta phải đi gặp ông ta nói chuyện,”

Hoắc Cảnh Lúa xụ mặt, nghĩ đến lão cáo già đó mà đầy bụng hỏa, thậm trí tâm trạng ăn trưa cũng bị ảnh hưởng.

Ban đầu, ông mới phát triển dự án khách sạn nên thanh khoản khó khăn, mà đúng lúc đó Dương Minh Vượng cũng hỗ trợ tài chính kịp thời, nên hai nhà mới mở ra quan hệ hiện tại.

Trước khi hai bạn trẻ lấy nhau, Dương Minh Vượng nói lọt tai biết bao, hai

nhà không những kết thân gia mà cũng kết thành một liên minh, kẻ vai chiến đấu trên thương trường, hai bên đều có lợi. có phúc cùng hưởng.

Đúng là chó má!

Một năm qua, không biết ở sau lưng Hoắc gia, Dương Minh Vượng động chân tay bao nhiêu chuyện, muốn dắt mũi Hoắc gia nhà anh.

Nếu không phải mấy tháng trước Dương Tư Dĩnh xảy ra tai nạn xe cộ, truyền thông cũng náo lớn, mà Dương Minh Vượng cũng biết con gái ông ta là vì ra ngoài ban đêm đi gặp đàn ông nên mới xảy ra tai nạn, nên cũng hỗ trợ công việc của Hoắc gia, gần đây tương đối khiêm tốn, chứ với cá tính tham lam của Dương Minh Vượng, không biết lại nghĩ ra bao nhiêu biện pháp, để mượn cơ hội tốt nuốt trọn sản nghiệp Hoắc gia.

“Dương Minh Vượng muốn chiếm một phần trong dự án làng du lịch này.” Hoắc Tử Thực nhàn nhạt nói.

“Lão nằm mơ đi!” Hoắc Cảnh Lúa vỗ bàn.

“Cha, tỉnh táo một chút, cẩn thận huyết áp của cha.” Đây là phát ra từ nội

tâm quan tâm của Hoắc Tử Thực, chỉ nhận được một cái trừng mắt của cha anh.

“Không phải cha đã bảo con thăm dò chuyện Dương Tư Dĩnh gặp mặt đàn ông sao? Con điều tra thế nào rồi?” Hoắc Cảnh Lúa chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi quan hệ thông gia với Dương Minh Vượng, tất nhiên muốn chuyển sang việc trên người Dương Tư Dĩnh.

”Con nói rồi, cho tới bây giờ con với Dương Tư Dĩnh đều không hỏi qua

chuyện riêng của nhau.” Hoắc Tử Thực không có phản ứng gì, mí mắt cũng không nâng lên.

“Cho nên cha mới bảo con đi điều tra. Cha cô ta vẫn đang cố gắng nuốt trọn Hoắc gia ta, mà tính tình cô ta cũng thế nào?” Nhắc tới cô con dâu này, Hoắc Cảnh Lúa tức giận muốn hộc máu. “Không phải con gái riêng, không phải con gái nhặt về từ bên ngoài, biết rõ quy tắc trò chơi đi như thế nào, lại còn nửa đêm canh ba đi xe tốc độ cao tìm đàn ông, vứt sạch mặt mũi Hoắc gia!”

Hoắc Tử Thực một tay chống cằm, lười biếng nhìn cha đang nổi giận đùng đùng. “Ban đầu là cha bắt con phải cưới.”

Hoắc Cảnh Lúa bị chặn họng, sắc mặt càng khó coi.

“Cha, nếu cha đã rút về phía sau màn, thì ít quan tâm những chuyện này đi.” Hoắc Tử Thực tốt bụng tìm lối cho cha đi.

“Làng du lịch là tâm huyết trước khi về hưu của cha, sao lại không tốn tâm được.”

“Hiện tại, dự án làng du lịch do con chỉ đạo, chẳng lẽ cha không tin năng lực của con?”

“Cha đã đem vị trí CEO nhường lại, đương nhiên là đã tin tưởng con.”

Nói đến đây, con trai ông, trò giỏi hơn thầy, sắc mặt Hoắc Cảnh Lúa mới tốt hơn một chút, tâm tình kích động cũng từ từ bình tĩnh lại.

Bàn về hung ác, con trai càng không kém hơn ông.

Bàn về gian tà, con trai có thể thuận lợi tiếp nhận vị trí cùng công ty, hơn nữa còn vụng trộm diệt trừ một số cổ đông có dị nghị, tâm cơ tuyệt đối đủ thâm trầm.

Bàn về lừa gạt, việc Tử Thực có thể dùng nụ cười mặn mà, dùng thái độ của một người như trong gia đình đối phó lão cáo già Dương Minh Vượng, cũng biết con trai ở trong phương diện này tuyệt đối là hậu sinh khả úy.

Trẻ tuổi cũng không thể hiện sự ngu ngốc, cũng không thể hiện sự thua kém lão tướng trên thương trường. Từ trước đến giờ, lão tướng làm việc luôn bảo thủ, Tử Thực gan lớn có mưu, suy nghĩ kín đáo, dùng cảm khai thác cục diện mới.

Hoắc Cảnh Lúa có thể an tâm về đứa con trai của mình cả một nghìn, một vạn tâm, nhưng, cái gì ông cũng không sợ, chỉ lo lắng một cái là...

“Tử Thực, con vẫn chưa quên lúc bắt đầu kết hôn, cha nói gì với con chứ?”

Ánh mắt Hoắc Tử Thực nghiêm túc, lúc này vừa lười biếng vừa lỏng lẻo bao nhiêu, trong nháy mắt nhìn phụ thân vô cùng nghiêm túc.

“Con và Dương Tư Đình chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cha muốn con cưới cô ta, chỉ là vì tạm thời hòa hảo với lão cáo già Dương Minh Vượng, con muốn yêu cô gái như thế nào cha đều mặc kệ, cho dù con mang một cô gái trong quán rượu về ăn cơm cùng mẹ con, cha đều không sao cả, nhưng con không được yêu Dương Tư Đình, ăn nằm với cô ta.”

Ăn nằm? Từ ngữ thô tục như vậy cha cũng có thể nói ra, xem ra đối với người Dương gia cha hận đến thấu xương.

Trên đời này có cha mẹ nào, lại bảo con trai ngàn vạn lần đừng yêu vợ? Vậy mà, chuyện buồn cười hoang đường đó, đều có thể xảy ra ở những cuộc hôn nhân giữa những nhà có bối cảnh cùng thương nhân.

“Muốn chơi phụ nữ thì ra bên ngoài chơi, nhưng không được động tới Dương Tư Đình.” Hoắc Cảnh Lúa nghiêm túc cảnh cáo lần nữa. “Còn nữa, giờ cô gái kia đã dưỡng thương tổn lắm, con phải nhắc nhở cô ta, chơi thế nào nhưng bí mật thì không sao, đừng có làm lớn bụng, đem đứa con hoang bên ngoài về đổ thừa cho Hoắc gia.”

“Cha, dù thế nào con và cô ấy cũng là vợ chồng.” Hiện lên trong đầu Hoắc Tử Thực là người vợ “Mới”, dạo này bị anh trêu chọc liên tục mà da mặt càng ngày càng mỏng.

Nhát gan, cá tính mềm yếu, một chút công kích cũng không có, bề ngoài là phụ nữ hai mươi bảy tuổi, bên trong chỉ là cô gái mười tám tuổi đơn thuần.

Anh không hề bài xích mà bồi dưỡng tình cảm với người vợ như vậy, đặc biệt là khi cô dùng vẻ mặt mong đợi e lệ nhìn anh, so với phụ nữ lỏa lồ ở trước mặt anh, càng có thể khơi lên dục vọng mãnh liệt trong anh.

“Đừng nói với cha, thời gian trước, vì để tránh ngôn luận gièm pha, ở bệnh viện diễn tiết mục si tình gần một tháng, kết quả là diễn ra tình cảm thật với Dương Tư Đình.” Sắc mặt Hoắc Cảnh Lúa biến đen, giọng điệu tức giận vô cùng.

“Cha!”

“Tóm lại, con đừng để cho cha điên lên, đừng có yếu cái đồ không có gia giáo Dương Tư Đình. Đợi đến khi chúng ta bắt được cái đuôi của lão cáo già Dương Minh Vượng kia, con liền ly hôn, sau đó con muốn cưới ai đều có thể, cha sẽ không có ý kiến.”

Nhìn thái độ cứng rắn của cha, nhắc tới phụ nữ Dương gia liền nổi giận đến mặt cũng đỏ lên, rõ ràng huyết áp lại lên cao, Hoắc Tử Thực không thể làm gì khác là im lặng, không biện hộ gì nữa.

Tiếng điện thoại rung vang lên, Hoắc Tử Thực lấy điện thoại di động từ túi áo ra, ánh mắt nhìn đến hiện thị tên người gọi đến.

Liếc mắt nhìn cha đang lấy ra thuốc hạ huyết áp chuẩn bị uống vào, anh đứng dậy đi tới bên kia phòng làm việc, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ bằng kính sát đất, một tay hút túi quần, đề thấp âm lượng nghe điện thoại.

“Sao thế?” Thái độ anh không nóng không lạnh hỏi.

Đầu bên kia truyền đến một hồi tiếng ồn ào. “Tử Thực... Em đang ở gần một nhà hàng gần công ty...”

Là Dương Tư Đình. Giọng nói mềm mại dịu dàng làm trong khoảng thời gian ngắn nghe, làm anh nhận không ra.

Nếu như không phải thay đổi linh hồn, thật sự không có cách nào giải thích, tính cách cùng phong cách của một người lại có sự thay đổi to lớn như thế.

Thu hồi lại suy nghĩ, ánh mắt anh liếc về hình ảnh phản chiếu trên cửa sổ thủy tinh, cha đang nhìn về phía này.

“Công ty nào?” Thái độ anh vẫn nhàn nhạt như cũ, không có quá nhiều sự thân thiện.

“Trụ sở chính của ”Khải Hoa“.” Cô thở hổn hển, trong điện thoại di động phát ra chút ồn ào cùng kinh hoàng.

“Tôi đây làm gì?”

“Em... em muốn tìm anh cùng ăn bữa trưa?”

“Em quên anh đã nói gì sao?”

Tử Thực có nói, không nên đến tập đoàn “Khải Hoa” tìm anh, cũng không nên trở về Dương gia một mình, lại càng không nên đến Hoắc gia, trừ ban đêm hai người cùng ở nhà kia, thường không có thêm bất kỳ quan hệ nào nữa.

Hàm răng trắng muốt cắn môi dưới, cô rủ lông mi dài xuống, nghe ra ý trách cứ trong lời nói của anh.

“Rất xin lỗi... Bởi vì ở trong nhà rất nhàm chán, em muốn đi ra ngoài một chút, kết quả lại đi đến gần nơi này, mà thời gian qua trưa không lâu, nghĩ đến có lẽ anh còn chưa ăn cơm...”

“Có truyền thông theo dõi em không?” Nhéo ấn đường một cái, anh cắt đứt lời nói càng ngày càng nhỏ của cô.

“Hả?” Đột nhiên bị hỏi, cô sững sốt.

“Anh hỏi em, có bị ký giả chụp không?” Anh nhấn lại tính tình, hỏi lại lần nữa.

“Không phải, em có đeo kính râm mà.”

“Vậy tại sao giọng em lại căng thẳng thế?”

“Có một người đàn ông...”

“Cái gì?” Anh nghe thấy đầu bên kia truyền đến một hồi thở gấp, tấn số có chút mau.

“Tử Thực, em rất sợ... Có một người đàn ông vẫn đi theo em, anh ta nói anh ta biết em...”

Nghe tiếng cô cầu cứu gần như khóc, ngực Hoắc Tử Thực bỗng nhiên căng thẳng, tay nắm chặt điện thoại di động.

“Bình tĩnh lại, nói cho anh biết, em đang ở chỗ nào?”

“Ở ngõ hẻm phía sau nhà hàng, người đàn ông kia vẫn đi theo phía sau em...”

“Sau nhà hàng nào?” Hít sâu một hơi, anh không ngừng nói với chính mình, cô gái nói chuyện với anh chỉ mới mười tám tuổi, gặp phải chuyện, không kịp phản ứng là chuyện bình thường.

“Là một nhà hàng Nhật có sân rộng trồng nhiều cây cảnh.”

Là “Sơn Lam Chi Thán”, có lúc anh sẽ liên hoan cùng mấy chủ quan cao cấp ở đó, Hoắc Tử Thực nắm chặt điện thoại di động, tỉnh táo nói: “Không được ngắt điện thoại, ở chỗ đó chờ anh.”

“Tử Thực...”

“Anh qua ngay lập tức.”

Hoắc Tử Thực bỏ điện thoại xuống, nhưng không cúp máy, bước nhanh về phía chiếc bàn gỗ dài, lên tiếng chào hỏi với Hoắc Cảnh Lúa: “Cha, con có chút việc gấp.”

“Cha nghe, đó là việc liên quan đến phụ nữ?” Hoắc Cảnh Lúa nhin không được liền hỏi.

“Dạ, tối nay con về công ty sẽ giải thích cho cha.” Hoắc Tử Thực gật đầu, xoay người bước vào phòng làm việc, đóng cánh cửa xong, bước chân vững vàng cũng chuyển thành chạy.

“Tư Dĩnh, nghe thấy anh nói không?” Bởi vì chạy, hơi thở của anh gấp gáp, tiếng nói khàn khàn.

“Dạ... A, anh không được tới đây, thật sự tôi không biết anh...”

Đáng chết! Mặc kệ cái tên khốn kiếp kia là ai, nếu dám đụng đến một cái lông tơ của cô, anh nhất định sẽ làm cho tên khốn đó hối hận cả đời!

Trong miệng không ngừng mắng, nắm chặt điện thoại di động, Hoắc Tử Thực không để ý quy tắc giao thông, trực tiếp chạy qua đường, nhiều lần cực kỳ nguy hiểm, thậm chí có chiếc xe tải chạy sát qua anh cách không đến 5cm.

Vòng qua tòa nhà hàng, chạy vào ngõ hẻm phía sau “Sơn Lam Chi Thám”, anh mở to mắt tìm kiếm, nhìn thấy Dương Tư Dĩnh vô cùng sợ hãi núp bên góc tường, một người đàn ông cao gầy đi về phía cô, tay khoác lên vai cô.

Một cơn tức giận bộc phát trong ngực, Hoắc Tử Thực đi nhanh tới, kéo tay người đàn ông xuống, hung hăng đẩy người đàn ông kia sang một bên.

“Tử Thực!” Dương Tư Dĩnh mềm nhũn tựa vào ngực Hoắc Tử Thực, giống như anh là bờ vai duy nhất cô có thể dựa vào trên cõi đời này.

“Cậu muốn làm gì cô ấy?” Mặt Hoắc Tử Thực lạnh lùng, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm người đàn ông thiếu chút nữa đã đụng vào thùng rác.

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Dương Tư Dĩnh, Hoắc Tử Thực nhận ra, liền đem mặt của Dương Tư Dĩnh quay vào và chôn sâu vào ngực mình, đẩy mắt tóa ra hàn quang bén nhọn.

“Tư Dĩnh, là anh mà! Sao em có thể không nhận ra anh!” Người đàn ông kia đứng vững, kiên kỵ nhìn Hoắc Tử Thực, không dám tiến lại quá gần.

“Tôi... thật sự không biết anh.” Dương Tư Dĩnh nghĩ quay đầu ra, nhưng lại bị bàn tay to giữ chặt, khuôn mặt đẹp chôn trong ngực Hoắc Tử Thực, trong mũi đều quanh quẩn mùi hương phái nam của anh.

Hoắc Tử Thực trừng mắt nhìn qua, lạnh lùng cảnh cáo: “Cậu nghe thấy chưa, vợ tôi bảo không biết cậu... cậu mà tiến thêm một bước, tôi lập tức báo cảnh sát.”

Người đàn ông đột nhiên cười một tiếng: “Được thôi, anh đi báo cảnh sát đi, Hoắc Tử Thực, nếu anh không sợ mất mặt thì liền báo cảnh sát đi.”

Phát hiện người đàn ông kia nhìn Dương Tư Dĩnh bằng ánh mắt quá mập mờ, trái tim Hoắc Tử Thực căng thẳng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện...

Khi anh suy nghĩ một khắc kia, người đàn ông kia liền cố ý đề cao âm lượng, giọng hết sức châm biếm: “Tôi là người tình của vợ anh, Hứa Duy Văn.”

Hết chương 3

5. Chương 4-1

Tại trụ sở chính của tập đoàn “Khải Hoa”, phòng tiếp khách VIP, đặc biệt yên tĩnh.

Hai người đàn ông ngồi mặt đối mặt, ngăn cách bởi một chiếc bàn dài màu trắng, được tạo ra từ một nhà thiết kế nổi tiếng, hình dạng không theo quy tắc, trông giống một đám mây.

Hai đôi mắt thuộc về hai thân thể phái nam khác nhau, ánh nhìn giao nhau trong không trung, không khí ngưng tụ lại thành băng, nhưng rất dễ nhận thấy, một đôi mắt đen thâm trầm, khí thế mạnh mẽ, đè bẹp khí thế bên kia xuống mức thấp nhất.

Dương Tư Dĩnh cúi đầu, cầm một ly nước trong tay, đôi mắt long lanh run rẩy, thỉnh thoảng nâng lên, nhìn qua sắc mặt khó coi của Hứa Duy Văn, lập tức lại cúi xuống.

Hoắc Tử Thực giang cánh tay ra, ôm chặt lấy thân thể mềm mại càng áp chặt vào ngực anh, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Duy Văn, công bố chủ quyền không thể xâm phạm.

Sắc mặt Hứa Duy Văn biến thành màu đen nhìn chằm chằm Dương Tư Dĩnh: “Tư Dĩnh, em làm sao vậy?” Anh không hiểu nổi, cô rất chán ghét Hoắc Tử Thực, ngay cả nhìn Hoắc Tử Thực cũng không tình nguyện, tại sao lại trở nên thân mật với anh ta như vậy?

“Tôi vừa mới giải thích rồi, sau khi Tư Dĩnh bị tai nạn xe, bởi vì đầu bị va chạm mạnh, nên mất trí nhớ một phần, đối với cô ấy bây giờ, anh đã trở thành người xa lạ.” Hoắc Tử Thực bình thản nói.

“Anh cho rằng bây giờ đang diễn phim điện ảnh sao?” Hứa Duy Văn không tin chút nào, vì tức giận mà khuôn mặt anh trở nên vằn vện. “Có phải anh làm gì cô ấy không?”

Hoắc Tử Thực nhún nhún vai: “Anh không tin, không sao cả, chỉ cần anh biết rằng, dù trước kia quan hệ giữa anh và Tư Dĩnh là gì, cô ấy đã từng hứa hẹn với anh điều gì, đều là chuyện đã qua..., cô ấy là vợ của tôi, tôi sẽ không để cho người đàn ông khác đụng đến một đầu ngón tay của cô ấy.”

Sự tức giận cùng đố kỵ tràn đầy trên mặt Hứa Duy Văn, Dương Tư Dĩnh sợ hãi nhận thấy người đàn ông kia thực sự yêu “Dương Tư Dĩnh đã chết.”

“Tư Dĩnh đã nói, hai người chỉ là vợ chồng có tiếng mà không có miếng, hơn nữa cũng đã có thỏa thuận cuộc sống đường ai nấy đi, nếu như bí mật có người khác, cũng sẽ không can thiệp...”

“Trò chơi kết thúc.” Hoắc Tử Thực lạnh lùng nâng lên mày rậm.

“Không!”

“Nếu như ý đồ của anh là tiền, ra giá đi, tôi sẽ trả cho anh.”

“Khốn kiếp, anh coi tôi là loại người gì hả?” Hứa Duy Văn tức giận nhảy lên, nếu ở giữa không phải là chiếc bàn quá dài rộng, anh đã sớm nhào qua bóp lấy cổ họng của Hoắc Tử Thực.

“Nếu không thì là cái gì? Không phải được nuôi đến mặt mũi trắng trẻo sao.” Hoắc Tử Thực khinh miệt cười lạnh.

“Hoắc Tử Thực, anh không sợ tôi nói với truyền thông chuyện giữa tôi và vợ anh sao?” Hứa Duy Văn bị chọc tức hoàn toàn bởi thái độ khinh thường của Hoắc Tử Thực.

Không ngờ, khóe môi của Hoắc Tử Thực lại nhếch cao hơn, đáy mắt chứa sự khinh miệt không giảm mà còn tăng lên. “Muốn tung tin xin cứ tự nhiên, tôi không quan tâm, chỉ là huyền não lên thì mọi người đều khó coi, tôi cũng không thua thiệt gì, tôi có thể sẽ kiện anh tội quấy rối gây tổn hại danh dự gia đình tôi, sẽ khiến anh thân bại danh liệt, bên phía truyền thông cũng sẽ đào ra mọi chuyện xấu của nhà anh từ tổ tông tám mươi đời, báo chí một phen viết bài, vợ chồng tôi chỉ cần mở cuộc họp báo, tay trong tay thể hiện hai chúng tôi yêu thương nhau như cũ, tin tưởng lẫn nhau, qua mười ngày nửa tháng, ai còn nhớ đến vụ tai tiếng này?”

Hứa Duy Văn như đĩa phải vôi, bị lời nói của Hoắc Tử Thực kích thích, nhưng không nói được lời phản kích. Cái thế giới này chính là bất bình đẳng, người có tiền có thể một tay che trời.

“Tư Dĩnh yêu tôi, tôi cũng yêu Tư Dĩnh, một ngày nào đó cô ấy sẽ nhớ ra tôi.” Hứa Duy Văn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm người đẹp đang nép trong ngực Hoắc Tử Thực.

“Vậy anh cứ từ từ chờ đi.” Hoắc Tử Thực nhìn Hứa Duy Văn một cái, giọng điệu tràn đầy châm biếm.

Dương Tư Đình cúi mặt xuống, từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Duy Văn, một thời gian ngắn không khí trầm xuống làm cho người ta hít thở không thông, tiếng bước chân nặng nề vang lên.

“Anh ta đi rồi.” Hoắc Tử Thực nhìn xuống mái đầu nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Làm thế nào bây giờ?” Dương Tư Đình khẩn trương nâng mắt nhìn anh.

“Cái gì mà làm thế nào?” Giọng điệu của anh vô cùng lười biếng.

“Nếu anh ta thật sự nói với truyền thông chuyện đó, thì nên làm thế nào?” Cô lo lắng đến độ mà hốc mắt hồng hồng, trong lòng thất chặt, không nghĩ được thế giới của người có tiền phức tạp thế nào.

“Yên tâm đi, anh ta không dám đâu.”

Giọng nói chắc nịch như chặt đinh chém sắt khiến Dương Tư Đình sững sờ, đôi mắt long lánh nước khe chớp mấy cái, không tiếng động hỏi anh.

Nét mặt cô ấy giống như con mèo nhỏ dễ thương, làm cho ngực người đàn ông nóng lên, ngón tay đang quần lấy lọn tóc dài, di chuyển đến bụng cô, xoa nhẹ.

“Hứa Duy Văn yêu em..., không đúng, anh nói sai, phải nói là yêu Dương Tư Đình đã chết kia.”

Vừa rồi ánh mắt của Hứa Duy Văn rõ ràng là ánh mắt thâm tình tới tận xương, kẻ ngu cũng nhìn ra được, anh ta là thực lòng yêu Dương Tư Đình, mới cố ý uy hiếp tiết lộ cho truyền thông, chỉ là bởi vì đồ kỵ người chồng là anh.

Có người đàn ông thật lòng yêu Dương Tư Đình đã chết kia, anh cũng cảm thấy bất ngờ.

Nhưng rất xin lỗi, Dương Tư Đình hiện tại thuộc về anh chăm nom, còn cái người chết đi kia để lại một số nợ rồi mù, anh cũng không thêm so đo, cũng không lãng phí tâm tư để ý.

“Được rồi, không nói đến anh ta nữa.” Hoắc Tử Thực đẩy nhẹ cô ra, ngón tay dài nâng cằm cô lên, đôi mắt đen nhìn chăm chăm.

Mỗi khi cô bị đôi mắt sâu cùng thâm thúy của anh nhìn, hai gò má của cô sẽ lạng lẽ đỏ ửng, gương mặt trắng trẻo của cô không cần tô phấn mà lại càng xinh đẹp.

Giống như đóa hoa đang chờ đợi người đến hái, một đóa hoa nở rộ.

Đôi mắt đen càng trầm xuống, trở lên càng đen hơn, đó là bản năng của giống đực, khát vọng xâm lược, đang quấy phá trong cơ thể anh.

“Em vi phạm ước định.” Bàn tay bình thản xoa nhẹ vòng eo từ từ đi lên, như có như không xoa lấy bầu ngực tròn, giọng điệu của anh trở lên nghiêm nghị, như đang trách cứ, ngón tay lại nhẹ nhàng véo cô một cái.

Cô khó chịu khẽ nhúc nhích thân thể, cổ họng có chút khát, gò má càng đỏ như cánh hoa diễm lệ.

“Thật xin lỗi... Em chỉ muốn gặp anh.”

“Anh nói rồi, trừ ở nhà, chúng ta không nên gặp nhau ở bên ngoài.” Ngón tay dài thăm dò vào trong cổ áo cô, cách áo lót ren, vuốt ve vú trắng tròn trịa.

“Em hiểu rõ, nhưng...” Nhưng giờ cô quá lệ thuộc vào anh, kể từ khi anh biết bí mật của cô, mỗi khi cô gặp phải khó khăn, đều là anh giải vây giúp cô.

Giúp cô ngăn cản Dương Minh Vượng vẫn muốn con gái quay lại công ty đi làm, giúp cô ngăn cản Dương phu nhận vẫn muốn tìm con gái uống trà trưa, giúp cô ngăn cản một đồng thiên kim hẹn hò cô đi dạo, nói chuyện bất quá.

Cô đã cố gắng học để trở thành Dương Tư Đình, dùng đồ ăn thức uống, tất cả thói quen, nhưng cá tính này, sao có thể muốn nói thay đổi liền thay đổi được.

Cô không học được cá tính hư hỏng tùy hứng ương ngạnh của cô gái được chiều chuộng. Trước đó còn có thể nói dối rằng, sau tai nạn xe cô, thân thể chưa bình phục vẫn còn yếu, nên vẫn không phát ra tính tình, nhưng mấy tháng đã trôi qua, ngoại thương nội thương đều đã khỏi hẳn, không có lý gì, cô từ một con báo đốm hoang dã biến thành một con cừu con ngoan ngoãn.

Hơn nữa, đối với những thương hiệu nổi tiếng, và những hình thức vận hành tài chính, nửa chữ cô cũng không biết, cô rất sợ đối mặt với những thứ đó.

Những thứ này, Tử Thực đều biết. Anh vẫn đang giục cô nhanh chóng thích ứng được cuộc sống của Dương Tư Dĩnh, không ngừng giải vây giúp cô, giúp cô ngăn cản rất nhiều phiền toái, để cho cô có thời gian thích ứng những thói quen này.

Từ từ, cô liền lệ thuộc anh, mọi chuyện đều hỏi ý kiến của anh, chỉ cần anh không ở bên cạnh liền cảm thấy cô đơn và lo lắng.

“Nhưng mà cái gì?” Đôi môi anh dính chặt vào đôi môi của cô, gần đây anh trở nên mê muội bởi vẻ ngoài thành thực nhưng nội tâm non nớt của cô.

Cô chính là người vợ lý tưởng trong suy nghĩ của đàn ông, thân thể thành thực đầy đặn, linh hồn trẻ tuổi ngây thơ, mẫu thuẫn kì diệu, cũng là hấp dẫn trí mạng của đàn ông.

“Em muốn gặp anh.”

“Muốn nhiều không?” Giọng trầm thấp, khàn đặc thấu tím con cừu nhỏ non nớt ngây thơ.

“Em.. Tử Thực...” Cô chỉ có thể bất lực mà kêu tên anh, giống như mỗi lần gặp gỡ đều không biết phải làm sao, khi gặp vấn đề khó khăn theo bản năng cô đều muốn tìm anh.

Anh không phải không biết, cô quá lệ thuộc anh, lại tin tưởng anh, chính là như vậy, cho nên đặc biệt thấy thú vị khi bắt nạt cô.

“Nói cho anh biết, em nhớ anh bao nhiêu?” Nụ hôn nóng bỏng dày đặc rơi vào làn da mịn màng nhạy cảm, trần trọc mát lạnh hai nửa môi hồng.

“Tối hôm qua anh không về nhà, em... em...” Chỉ là một đêm, cô lại cảm thấy như bị bỏ rơi, vô cùng bất lực.

“Em quá lệ thuộc anh, như vậy cũng không tốt, người hai nhà Hoắc Dương đều không vui khi thấy tình cảm của hai chúng ta quá tốt.” Môi mỏng thở ra khí nóng trên vành tai trắng nõn, đầu lưỡi gầy nhẹ, khiến thân thể mềm mại run rẩy nặng nề.

Đây là một cuộc hôn nhân kỳ quái, người nhà hai bên không muốn bọn họ sinh hoạt giống cặp vợ chồng bình thường, mấy cuộc điện thoại do người Dương gia gọi tới gần đây, đều nhắc nhở cô phải đề phòng Hoắc Tử Thực.

Nhưng... Dù nói thế nào đi nữa, bọn họ là vợ chồng, nào có vợ chồng nào lại không thể yêu nhau?

“Em không hiểu, tại sao chúng ta nhất định phải giả bộ giống như người xa lạ?” Cô bị hôn đến mờ mịt, đôi tay nhẹ nhàng khoác lên vai anh, âm thanh trở nên kiều mị, ánh mắt trong veo nhìn anh.

“Nhiều chuyện em không hiểu được đâu.” Anh mỉm cười nói, đáy mắt đang có hai ngọn lửa thiêu đốt.

Chuyện anh muốn dạy cô cũng rất nhiều. Bàn tay theo con đường quen thuộc tùy ý vuốt ve đường cong, tay nhắc lên vạt váy, thăm dò vào bên trong.

“Ừm...” Cô cảm thấy bàn tay nóng bỏng đang xoa nhẹ bụng cô, và một bàn tay cũng đang dẩy sóng nơi giữa đùi.

“Tư Dĩnh, em muốn anh không?” Anh há miệng ngậm lấy vành tai trắng muốt của cô, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Em...” Thân thể mềm mại run lên, cô ngửa cổ lên, khấp nửa đôi mắt, lộ ra sự quyến rũ vừa hồn nhiên vừa mê người.

Có nhiều đêm, nửa đêm anh vào phòng cô, đã hôn và vuốt ve trên đùi cô thật nhiều, nhưng chỉ dừng lại ở đó, không tiến thêm bước nữa.

“Anh nghĩ muốn em, còn em?” Giọng nói say mê đầy cảm dỗ, môi anh di chuyển tới động mạch ở cổ cô, từng chiếc hôn nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống, giống như bướm bướm đang bay nhẹ.

“Em... em...” Môi mềm ướt át mở ra, trong mắt cô gái là sự xấu hổ, nhưng dục vọng trong cơ thể phái nữ lại là ngọn lửa thiêu đốt. “Em cũng vậy, muốn anh.”

“Cô gái ngoan.” Hoắc Tử Thực nâng khuôn mặt đẹp sắp khóc của cô lên, hung hăng ngậm lấy môi cô, chiếc lưỡi nóng bỏng xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào ướt át.

Trong khách sạn, phòng “Tổng thống” cao cấp, trên giường, trước đó đã có người phục vụ rắc những cánh hoa hồng lên trên, đặt sâm banh cùng chocolate trên tủ nhỏ bên đầu giường, còn bàn bên ngoài cũng bày đầy thức ăn ngon tinh xảo cùng rượu vàng đỏ, ai cũng nhìn ra được, đây là chuẩn bị sự lãng mạn dành cho người yêu.

Qua khung cửa sổ bằng kính có thể nhìn thấy cảnh đêm, trên bầu trời bên ngoài cửa sổ lấp lánh vô số ánh sao, phía dưới là thành thị hăm sâu trong đêm tối phồn vinh.

Hai người không phải người tình, mà là vợ chồng được luật pháp công nhận,... Nhưng mà lại giống như cặp tình nhân bí mật vụng trộm, hẹn hò bí mật trong khách sạn.

“Ừm... Tử Thực... Nhẹ, nhẹ một chút...” Cơ thể phái nữ mềm mại tuyết trắng, bất lực chống lên cửa kính phòng tắm.

Ở sau cô, một thân thể cường tráng ép nhẹ, đôi tay vòng qua phía trước, khẽ xoa cặp vú, môi nóng bỏng nghiêng nghiêng gặm hôn một bên cổ của cô.

Hôn cắn lúc nặng lúc nhẹ, khiến cơ thể cô mềm nhũn, nhiều khi anh cắn mạnh hơn một chút khiến cô hơi đau.

Hoắc Tử Thực ôm lấy cô gái trước ngực, dùng ánh mắt nóng bỏng vuốt ve cô, một tay đi vòng qua phía trước xoa nắn vú đầy đặn, một tay kia vuốt ve lưng bóng loáng, ngón tay thon dài linh hoạt cởi móc áo lót.

Cô nhỏ giọng hô lên, áo lót có tác dụng che đậy bị kéo xuống, cơ thể run rẩy bị quay qua, đối diện với anh.

Tóc đen rối loạn buông xuống, một đôi mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt cô đã đỏ hồng, đôi tay giữ chặt hông cô, lôi cô lại gần mình, đem thứ cứng rắn kia chống lên bụng cô.

“Tử Thực...” Cô lo sợ cắn môi, đôi mắt đầy nước mông lung lưu chuyển.

“Đừng sợ, để cho anh nhìn em thật kỹ.” Ánh mắt của anh vô cùng xâm lược.

6. Chương 4-2

Tại trụ sở chính của tập đoàn “Khải Hoa”, phòng tiếp khách VIP, đặc biệt yên tĩnh.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt, ngăn cách bởi một chiếc bàn dài màu trắng, được tạo ra từ một nhà thiết kế nổi tiếng, hình dạng không theo quy tắc, trông giống một đám mây.

Hai đôi mắt thuộc về hai thân thể phái nam khác nhau, ánh nhìn giao nhau trong không trung, không khí ngưng tụ lại thành băng, nhưng rất dễ nhận thấy, một đôi mắt đen thâm trầm, khí thế mạnh mẽ, đè bẹp khí thế bên kia xuống mức thấp nhất.

Dương Tư Đình cúi đầu, cầm một ly nước trong tay, đôi mắt long lanh run rẩy, thỉnh thoảng nâng lên, nhìn qua sắc mặt khó coi của Hứa Duy Văn, lập tức lại cúi xuống.

Hoắc Tử Thực giang cánh tay ra, ôm chặt lấy thân thể mềm mại càng áp chặt vào ngực anh, ánh mắt nhìn chằm chằm Hứa Duy Văn, công bố chủ quyền không thể xâm phạm.

Sắc mặt Hứa Duy Văn biến thành màu đen nhìn chằm chằm Dương Tư Dĩnh: “Tư Dĩnh, em làm sao vậy?” Anh không hiểu nổi, cô rất chán ghét Hoắc Tử Thực, ngay cả nhìn Hoắc Tử Thực cũng không tình nguyện, tại sao lại trở nên thân mật với anh ta như vậy?

“Tôi vừa mới giải thích rồi, sau khi Tư Dĩnh bị tai nạn xe, bởi vì đầu bị va chạm mạnh, nên mất trí nhớ một phần, đối với cô ấy bây giờ, anh đã trở thành người xa lạ.” Hoắc Tử Thực bình thản nói.

“Anh cho rằng bây giờ đang diễn phim điện ảnh sao?” Hứa Duy Văn không tin chút nào, vì tức giận mà khuôn mặt anh trở nên vặn vẹo. “Có phải anh làm gì cô ấy không?”

Hoắc Tử Thực nhún nhún vai: “Anh không tin, không sao cả, chỉ cần anh biết rằng, dù trước kia quan hệ giữa anh và Tư Dĩnh là gì, cô ấy đã từng hứa hẹn với anh điều gì, đều là chuyện đã qua..., cô ấy là vợ của tôi, tôi sẽ không để cho người đàn ông khác đụng đến một đầu ngón tay của cô ấy.”

Sự tức giận cùng đố kỵ tràn đầy trên mặt Hứa Duy Văn, Dương Tư Dĩnh sợ hãi nhận thấy người đàn ông kia thực sự yêu “Dương Tư Dĩnh đã chết.”

“Tư Dĩnh đã nói, hai người chỉ là vợ chồng có tiếng mà không có miếng, hơn nữa cũng đã có thỏa thuận cuộc sống đường ai nấy đi, nếu như bí mật có người khác, cũng sẽ không can thiệp...”

“Trò chơi kết thúc.” Hoắc Tử Thực lạnh lùng nâng lên mày rậm.

“Không!”

“Nếu như ý đồ của anh là tiền, ra giá đi, tôi sẽ trả cho anh.”

“Khốn kiếp, anh coi tôi là loại người gì hả?” Hứa Duy Văn tức giận nhảy lên, nếu ở giữa không phải là chiếc bàn quá dài rộng, anh đã sớm nhào qua bóp lấy cổ họng của Hoắc Tử Thực.

“Nếu không thì là cái gì? Không phải được nuôi đến mặt mũi trắng trẻo sao.” Hoắc Tử Thực khinh miệt cười lạnh.

“Hoắc Tử Thực, anh không sợ tôi nói với truyền thông chuyện giữa tôi và vợ anh sao?” Hứa Duy Văn bị chọc tức hoàn toàn bởi thái độ khinh thường của Hoắc Tử Thực.

Không ngờ, khoe môi của Hoắc Tử Thực lại nhếch cao hơn, đáy mắt chứa sự khinh miệt không giảm mà còn tăng lên. “Muốn tung tin xin cứ tự nhiên, tôi không quan tâm, chỉ là huyên náo lên thì mọi người đều khó coi, tôi cũng không thua thiệt gì, tôi có thể sẽ kiện anh tội quấy rối gây tổn hại danh dự gia đình tôi, sẽ khiến anh thân bại danh liệt, bên phía truyền thông cũng sẽ đào ra mọi chuyện xấu của nhà anh từ tổ tông tám đời, báo chí một phen viết bài, vợ chồng tôi chỉ cần mở cuộc họp báo, tay trong tay thể hiện hai chúng tôi yêu thương nhau như cũ, tin tưởng lẫn nhau, qua mười ngày nửa tháng, ai còn nhớ đến vụ tai tiếng này?”

Hứa Duy Văn như đĩa phải vôi, bị lời nói của Hoắc Tử Thực kích thích, nhưng không nói được lời phản kích. Cái thế giới này chính là bất bình đẳng, người có tiền có thể một tay che trời.

“Tư Dĩnh yêu tôi, tôi cũng yêu Tư Dĩnh, một ngày nào đó cô ấy sẽ nhớ ra tôi.” Hứa Duy Văn chưa từ bỏ ý định, ánh mắt thâm tình nhìn chằm chằm người đẹp đang nép trong ngực Hoắc Tử Thực.

“Vậy anh cứ từ từ chờ đi.” Hoắc Tử Thực nhìn Hứa Duy Văn một cái, giọng điệu tràn đầy châm biếm.

Dương Tư Dĩnh cúi mặt xuống, từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Duy Văn, một thời gian ngắn không khí trầm xuống làm cho người ta hít thở không thông, tiếng bước chân nặng nề vang lên.

“Anh ta đi rồi.” Hoắc Tử Thực nhìn xuống mái đầu nhỏ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

“Làm thế nào bây giờ?” Dương Tư Dĩnh khẩn trương nâng mắt nhìn anh.

“Cái gì mà làm thế nào?” Giọng điệu của anh vô cùng lười biếng.

“Nếu anh ta thật sự nói với truyền thông chuyện đó, thì nên làm thế nào?” Cô lo lắng đến độ mà hốc mắt hồng hồng, trong lòng thất chặt, không nghĩ được thế giới của người có tiền phức tạp thế nào.

“Yên tâm đi, anh ta không dám đâu.”

Giọng nói chắc nịch như chặt đinh chém sắt khiến Dương Tư Đình sửng sò, đôi mắt lóng lánh nước khê chớp mấy cái, không tiếng động hỏi anh.

Nét mặt cô ấy giống như con mèo nhỏ dễ thương, làm cho ngực người đàn ông nóng lên, ngón tay đang quần lầy lộn tóc dài, di chuyển đến bụng cô, xoa nhẹ.

“Hứa Duy Văn yêu em..., không đúng, anh nói sai, phải nói là yêu Dương Tư Đình đã chết kia.”

Vừa rồi ánh mắt của Hứa Duy Văn rõ ràng là ánh mắt thâm tình tới tận xương, kẻ ngu cũng nhìn ra được, anh ta là thực lòng yêu Dương Tư Đình, mới cố ý uy hiếp tiết lộ cho truyền thông, chỉ là bởi vì đổ kị người chồng là anh.

Có người đàn ông thật lòng yêu Dương Tư Đình đã chết kia, anh cũng cảm thấy bất ngờ.

Nhưng rất xin lỗi, Dương Tư Đình hiện tại thuộc về anh chăm nom, còn cái người chết đi kia để lại một số nợ rồi mù, anh cũng không thêm so đo, cũng không lãng phí tâm tư để ý.

“Được rồi, không nói đến anh ta nữa.” Hoắc Tử Thực đẩy nhẹ cô ra, ngón tay dài nâng cằm cô lên, đôi mắt đen nhìn chằm chằm.

Mỗi khi cô bị đôi mắt sâu cùng thâm thúy của anh nhìn, hai gò má của cô sẽ lặng lẽ đỏ ửng, gương mặt trắng trẻo của cô không cần tô phấn mà lại càng xinh đẹp.

Giống như đóa hoa đang chờ đợi người đến hái, một đóa hoa nở rộ.

Đôi mắt đen càng trầm xuống, trở lên càng đen hơn, đó là bản năng của giống đực, khát vọng xâm lược, đang quấy phá trong cơ thể anh.

“Em vi phạm ước định.” Bàn tay bình thản xoa nhẹ vòng eo từ từ đi lên, như có như không xoa lấy bầu ngực tròn, giọng điệu của anh trở lên nghiêm nghị, như đang trách cứ, ngón tay lại nhẹ nhàng véo cô một cái.

Cô khó chịu khê nhúc nhích thân thể, cổ họng có chút khát, gò má càng đỏ như cánh hoa diễm lệ.

“Thật xin lỗi... Em chỉ muốn gặp anh.”

“Anh nói rồi, trừ ở nhà, chúng ta không nên gặp nhau ở bên ngoài.” Ngón tay dài thăm dò vào trong cổ áo cô, cách áo lót ren, vuốt ve vú trắng tròn trịa.

“Em hiểu rõ, nhưng...” Nhưng giờ cô quá lệ thuộc vào anh, kể từ khi anh biết bí mật của cô, mỗi khi cô gặp phải khó khăn, đều là anh giải vây giúp cô.

Giúp cô ngăn cản Dương Minh Vượng vẫn muốn con gái quay lại công ty đi làm, giúp cô ngăn cản Dương phu nhận vẫn muốn tìm con gái uống trà trưa, giúp cô ngăn cản một đồng thiên kim hẹn hò cô đi dạo, nói chuyện bất quá.

Cô đã cố gắng học để trở thành Dương Tư Đình, dùng đồ ăn thức uống, tất cả thói quen, nhưng cá tính này, sao có thể muốn nói thay đổi liền thay đổi được.

Cô không học được cá tính hư hỏng tùy hứng ương ngạnh của cô gái được chiều chuộng. Trước đó còn có thể nói dối rằng, sau tai nạn xe cộ, thân thể chưa bình phục vẫn còn yếu, nên vẫn không phát ra tính tình, nhưng mấy tháng đã trôi qua, ngoại thương nội thương đều đã khỏi hẳn, không có lý gì, cô từ một con báo đốm hoang dã biến thành một con cừu con ngoan ngoãn.

Hơn nữa, đối với những thương hiệu nổi tiếng, và những hình thức vận hành tài chính, nửa chữ cô cũng không biết, cô rất sợ đối mặt với những thứ đó.

Những thứ này, Tử Thực đều biết. Anh vẫn đang giục cô nhanh chóng thích ứng được cuộc sống của Dương Tư Đình, không ngừng giải vây giúp cô, giúp cô ngăn cản rất nhiều phiền toái, để cho cô có thời gian thích ứng những thói quen này.

Từ từ, cô liền lệ thuộc anh, mọi chuyện đều hỏi ý kiến của anh, chỉ cần anh không ở bên cạnh liền cảm thấy cô đơn và lo lắng.

“Nhưng mà cái gì?” Đôi môi anh dính chặt vào đôi môi của cô, gần đây anh trở nên mê muội bởi vẻ ngoài thành thực nhưng nội tâm non nớt của cô.

Cô chính là người vợ lý tưởng trong suy nghĩ của đàn ông, thân thể thành thực đầy đặn, linh hồn trẻ tuổi ngây thơ, mâu thuẫn kì diệu, cũng là hấp dẫn trí mạng của đàn ông.

“Em muốn gặp anh.”

“Muốn nhiều không?” Giọng trầm thấp, khàn đặc thấu con cừu nhỏ non nớt ngây thơ.

“Em.. Tử Thực...” Cô chỉ có thể bắt lực mà kêu tên anh, giống như mỗi lần gặp gỡ đều không biết phải làm sao, khi gặp vấn đề khó khăn theo bản năng cô đều muốn tìm anh.

Anh không phải không biết, cô quá lệ thuộc anh, lại tin tưởng anh, chính là như vậy, cho nên đặc biệt thấy thú vị khi bắt nạt cô.

“Nói cho anh biết, em nhớ anh bao nhiêu?” Nụ hôn nóng bỏng dày đặc rơi vào làn da mịn màng nhạy cảm, trần trọc mát lạnh hai nửa môi hồng.

“Tối hôm qua anh không về nhà, em... em...” Chỉ là một đêm, cô lại cảm thấy như bị bỏ rơi, vô cùng bất lực.

“Em quá lệ thuộc anh, như vậy cũng không tốt, người hai nhà Hoắc Dương đều không vui khi thấy tình cảm của hai chúng ta quá tốt.” Môi mỏng nở ra khí nóng trên vành tai trắng nõn, đầu lưỡi gầy nhẹ, khiến thân thể mềm mại run rẩy nặng nề.

Đây là một cuộc hôn nhân kỳ quái, người nhà hai bên không muốn bọn họ sinh hoạt giống cặp vợ chồng bình thường, mấy cuộc điện thoại do người Dương gia gọi tới gần đây, đều nhắc nhở cô phải đề phòng Hoắc Tử Thực.

Nhưng... Dù nói thế nào đi nữa, bọn họ là vợ chồng, nào có vợ chồng nào lại không thể yêu nhau?

“Em không hiểu, tại sao chúng ta nhất định phải giả bộ giống như người xa lạ?” Cô bị hôn đến mờ mịt, đôi tay nhẹ nhàng khoác lên vai anh, âm thanh trở nên kiều mị, ánh mắt trong veo nhìn anh.

“Nhiều chuyện em không hiểu được đâu.” Anh mỉm cười nói, đáy mắt đang có hai ngọn lửa thiêu đốt.

Chuyện anh muốn dạy cô cũng rất nhiều. Bàn tay theo con đường quen thuộc tùy ý vuốt ve đường cong, tay nhắc lên vạt váy, thăm dò vào bên trong.

“Ừm...” Cô cảm thấy bàn tay nóng bỏng đang xoa nhẹ bụng cô, và một bàn tay cũng đang dẩy sóng nơi giữa đùi.

“Tư Dĩnh, em muốn anh không?” Anh há miệng ngậm lấy vành tai trắng muốt của cô, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Em...” Thân thể mềm mại run lên, cô ngửa cổ lên, khép nửa đôi mắt, lộ ra sự quyến rũ vừa hồn nhiên vừa mê người.

Có nhiều đêm, nửa đêm anh vào phòng cô, đã hôn và vuốt ve trên đùi cô thật nhiều, nhưng chỉ dừng lại ở đó, không tiến thêm bước nữa.

“Anh nghĩ muốn em, còn em?” Giọng nói say mê đầy cám dỗ, môi anh di chuyển tới động mạch ở cổ cô, từng chiếc hôn nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống, giống như bướm bướm đang bay nhẹ.

“Em... em...” Môi mềm ươn ướt mở ra, trong mắt cô gái là sự xấu hổ, nhưng dục vọng trong cơ thể phái nữ lại là ngọn lửa thiêu đốt. “Em cũng vậy, muốn anh.”

“Cô gái ngoan.” Hoắc Tử Thực nâng khuôn mặt đẹp sắp khóc của cô lên, hung hăng ngậm lấy môi cô, chiếc lưỡi nóng bỏng xâm nhập vào khoang miệng ngọt ngào ướt át.

Trong khách sạn, phòng “Tổng thống” cao cấp, trên giường, trước đó đã có người phục vụ rắc những cánh hoa hồng lên trên, đặt sâm banh cùng chocolate trên tủ nhỏ bên đầu giường, còn bàn bên ngoài cũng bày

đầy thức ăn ngon tinh xảo cùng rượu vàng đỏ, ai cũng nhìn ra được, đây là chuẩn bị sự lãng mạn dành cho người yêu.

Qua khung cửa sổ bằng kính có thể nhìn thấy cảnh đêm, trên bầu trời bên ngoài cửa sổ lấp lánh vô số ánh sao, phía dưới là thành thị hăm sâu trong đêm tối phồn vinh.

Hai người không phải người tình, mà là vợ chồng được luật pháp công nhận,... Nhưng mà lại giống như cặp tình nhân bí mật vụng trộm, hẹn hò bí mật trong khách sạn.

“Ừm... Tử Thực... Nhẹ, nhẹ một chút...” Cơ thể phái nữ mềm mại tuyết trắng, bất lực chống lên cửa kính phòng tắm.

Ở sau cô, một thân thể cường tráng ép nhẹ, đôi tay vòng qua phía trước, khẽ xoa cặp vú, môi nóng bỏng nghiến nghiến gặm hôn một bên cổ của cô.

Hôn cắn lúc nặng lúc nhẹ, khiến cơ thể cô mềm nhũn, nhiều khi anh cắn mạnh hơn một chút khiến cô hơi đau.

Hoặc Tử Thực ôm lấy cô gái trước ngực, dùng ánh mắt nóng bỏng vuốt ve cô, một tay đi vòng qua phía trước xoa nắn vú đầy đặn, một tay kia vuốt ve lưng bóng loáng, ngón tay thon dài linh hoạt cởi móc áo lót.

Cô nhỏ giọng hô lên, áo lót có tác dụng che đậy bị kéo xuống, cơ thể run rẩy bị quay qua, đối diện với anh.

Tóc đen rối loạn buông xuống, một đôi mắt đen nhìn chằm chằm gương mặt cô đã đỏ hồng, đôi tay giữ chặt hông cô, lôi cô lại gần mình, đem thứ cứng rắn kia chống lên bụng cô.

“Tử Thực...” Cô lo sợ cắn môi, đôi mắt đầy nước mông lung lưu chuyển.

“Đừng sợ, để cho anh nhìn em thật kỹ.” Ánh mắt của anh vô cùng xâm lược.

Vạch hai cánh tay cô đang che ra, anh chen về phía trước, làm lưng cô dựa vào cửa kính, thủy tinh lạnh lẽo khiến cô khẽ run, nhưng từ bên trong cơ thể vẫn không ngừng thoát ra khí nóng.

Cặp vú tuyết trắng tròn đĩnh thẳng, nụ hoa là hai nụ hoa anh đào, vì trong không khí có nhiều hơi nước mà ướt ươn, khi anh tà khí nhìn chăm chú, chúng lặng lẽ găng gượng.

Cô e lệ rũ mắt xuống, lại đột nhiên thở dốc vì kinh ngạc. A, ngón tay của anh...

“Thật đáng yêu.” Ngón tay dài vân vê một nụ hoa, dùng hai ngón tay kẹp lại ma sát, như một dòng điện kích thích, nhạy cảm từ điểm nhỏ chui vào trong cơ thể cô.

Cô bất lực ngã người về sau, thở gấp yêu kiều, có cảm giác xấu hổ, nhưng trong người lại dâng lên khát vọng hừng hực.

“Em thật nhạy cảm... nhưng mà, đây là thân thể của người khác, nên rất khó kiểm soát phải không?” Anh xấu xa nhíu mày nhìn cô khó chịu, tóc đen nhỏ nước từng giọt, gương mặt tuần tú tràn đầy hơi thở cuồng dã, hấp dẫn giống như một cướp biển.

“Tử Thực...” Cô ngây thơ nên không hề có khả năng chống đỡ, trái tim trẻ tuổi chỉ có thể trầm luân trong sự quyến rũ của người đàn ông nam tính trưởng thành.

“Hừ, đừng lo lắng, anh sẽ không làm em bị thương.” Anh nở một nụ cười mê hoặc, nháy nháy mắt mấy cái với cô.

Nhưng, cử chỉ càn rỡ của anh, làm cho cô không buông lỏng nổi.

“Không...” Cái miệng nhỏ nhắn thở gấp bật ra tiếng nói yêu kiều, cô thấy anh cúi đầu, dùng môi mỏng ngậm một bên vú, khoái cảm mãnh liệt giống sóng biển dữ dội kích thích cô.

“Bảo bối, em thật ngọt.” Lưỡi anh đang cuốn lượn quanh nụ hoa cô găng gượng, liếm láp, một tay nâng một bên vú trắng, tận tình xoa nắn.

Thân thể mềm mại trắng như tuyết không đỡ được sự vui thích, dần dần biến thành màu hồng phấn. Cô khó chịu lắc nhẹ vòng eo, bàn tay nắm chặt cánh tay anh, tiếng rên rỉ quyến rũ tận xương tủy tràn ra.

Cô bị lạc trong ham mê tình dục càng trở nên xinh đẹp... Hoắc Tử Thực nâng đôi mắt đen tà mị, ngực được lấp đầy cảm xúc không rõ tên.

Xế chiều hôm nay, trong điện thoại cô cầu cứu anh, là tin tưởng hoàn toàn, và hoàn toàn lệ thuộc, lại khiến anh đau lòng.

Anh thật sự cho rằng cô gặp phải chuyện nguy hiểm, trái tim anh thất lại vì cô, mất đi sự tỉnh táo cùng thanh lịch thường ngày của bản thân, như kẻ điên chạy về phía cô...

Chết tiệt! Chắc anh bị điên rồi.

Đối với anh, phụ nữ chỉ là công cụ để anh giải phóng dục vọng. Từ nhỏ anh được dạy bảo là không được lãng phí tâm tư trên người phụ nữ và hôn nhân chỉ là một cuộc buôn bán có lợi ích, anh vẫn luôn tin vào quan niệm như vậy.

Nhưng Dương Tư Dĩnh trước mặt anh bây giờ, cô gái mềm mại, nhu nhược trong thân thể thành thực, cứ trêu chọc, trêu chọc, lại trở thành anh để ý quan tâm cô.

Cảm giác này, sẽ không kéo dài, chỉ là nhất thời thôi.

Hoắc Tử Thực tự cho mình một lời nhắc nhở, để không cho cảm xúc kia như dịch bệnh tràn vào tận đáy lòng.

Phụ nữ chỉ là một biểu hiện của ham muốn, mà cô lại là vợ của anh, cùng lên giường với cô thì có làm sao? Chỉ là thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, hoàn toàn hợp lý.

(muanho: sao mưa thấy bi ai quá đi... anh nghĩ vậy là sao???)

“Lạnh quá...” Dương Tư Dĩnh nói nhỏ, khuôn mặt hồng hồng, đôi chân dài thon nhỏ run rẩy.

“Tin tưởng anh, chút nữa em sẽ nóng không chịu nổi.” Chồng cô nở nụ cười, ôm cô vào bồn tắm chưa đầy nước ấm.

Hai người trần truồng, nhưng nửa dưới vẫn mặc quần lót, ngâm trong nước, quần lót ren mềm mại dán chặt không, bao quanh phác thảo hình dáng mật cốt.

Mà anh, cương cứng to lớn chống lên quần lót tạo thành túp lều nhỏ, sau khi nước thấm ướt, vải vóc quần quanh phấp nháy hùng vĩ, đủ khiến cho phụ nữ hưng phấn muốn nhũn ra.

Vừa trượt vào bồn tắm, thân thể cô được nước nóng bao quanh, cảm được nâng lên, bờ môi non mềm bị nuốt chửng, chiếc lưỡi nóng ẩm quét qua lại thành một nhịp điệu trong miệng cô, dụ dỗ chiếc lưỡi thơm tho lộ ra, cùng anh truy đuổi.

Trong thời gian này, anh vẫn rất kiên nhẫn hướng dẫn cô, đầu tiên là hôn môi, sau đó là nhiệt tình vuốt ve, từng bước từng bước khai phá khát vọng trong cơ thể cô.

Ở phương diện này, cô không phải là một sinh viên thông minh, hơn nữa rất chậm hiểu, lúc nào anh cũng phải đề xuống dục vọng, từ từ dẫn dụ trêu đùa, cô mới có thể theo kịp anh.

Có lẽ do tính cách của cô nhút nhát dễ dàng lùi bước, trắng trắng mềm mềm, nên cô ấy giống như một con thỏ trắng.

Một con thỏ trắng nhỏ sắp bị con sư tử hư nuốt sạch.

Dương Tư Dĩnh cảm giác như muốn bốc hơi, lưng cô dựa vào cạnh của bồn tắm, đôi tay trôi lơ lửng ở mặt nước, nhìn anh nâng lên cặp vú đầy đặn, vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ, dùng ngón tay ép nhẹ núm hoa đỏ thắm, hoặc dùng móng tay cào nhẹ.

Khí nóng cùng khoái cảm đồng thời xông tới, cô khó chịu cắn chặt môi.

“Đừng nhịn, anh muốn nghe em kêu ra.” Anh lưỡi biếng nâng mắt, đầu lưỡi lại hạ xuống lướt qua núm hoa đang gồng gượng, đảo quanh quanh vú màu hồng nhạt.

“Ừm...” Đôi mắt to tràn đầy nước cùng sương mù, giống như một viên kim cương trong nước, răng trắng nuốt lại cố chấp cắn chặt môi mềm mại.

Mặc dù cô nhút nhát, trong phương diện này cũng vô cùng dè dặt, thường bị anh trêu chọc đến khó kiềm chế, nhưng vẫn liều mạng nhẫn nại.

“Tư Dĩnh, há miệng ra.” Anh dời lên, bàn tay giữ chặt gáy cô, khuôn mặt cúi xuống, cười xấu xa, thổi một hơi lên môi cô.

Mặt đẹp ửng hồng, đôi mắt trong như nước nhìn anh, rất chậm, đôi môi cắn chặt từ từ buông lỏng.

Sau đó, anh đặt môi lên, đưa lưỡi vào trong, hút lấy chất lỏng ngọt ngào, một tay xoa lấy vú tròn, tiếp tục khuấy đảo kích thích khát vọng trong cơ thể cô.

Tình dục và tình yêu, tình yêu và ham muốn, làm mờ ranh giới....

“Tứ Thực, không cần...” Cảm thấy bàn tay của anh đang đi xuống, bao lấy quần lót viền tơ, cô khấn trương đè mu bàn tay của anh.

“Em muốn.” Anh dụ dằng bá đạo sửa lại, cường ngạnh kéo quần lót của cô xuống.

Cô nghĩ trốn, nhưng lại không có đường để chạy, đôi tay che kín khuôn mặt vì ngượng ngùng mà đỏ bừng, thân thể cảm giác được bàn tay anh còn nóng hơn cả nước, đi vào giữa hai chân cô, khám phá hai cánh hoa mềm mại.

“Ừm...” Ngón tay dài vân vê mật hạch, cô giống như chạm phải điện ưỡn người lên, cùng thời khắc đó nước mắt liền chảy xuống.

Nhìn phản ứng nhạy cảm của cô, mắt Hoắc Tứ Thực trầm xuống, nghiêng người mút chặt miệng cô, ngón tay lên vào nhục huyết tràn lan thủy triều, vẽ nhẹ lượn quanh tròn.

“Tứ Thực... Ừm... Không... sẽ đau...” Lưỡi của cô bị anh cuốn lấy, chỉ có thể phát ra từng tiếng nghẹn ngào.

“Thả lỏng thì sẽ không bị đau, tin tưởng anh?”

Qua một hồi vuốt ve, cô vợ trẻ của anh cũng thoáng buông lỏng, không quá chặt chẽ nữa, mà dục vọng của anh cũng bành trướng tới cực điểm.

Anh ôm lấy cô, đi tới vách tắm, dùng tay mở vòi nước, điều chỉnh độ mạnh yếu, trên đỉnh vòi sen phun từng chuỗi từng chuỗi nước như trân châu, tung tóe vẩy lên hai người.

Cô đỏ mặt, không dám nhìn vào khuôn ngực rắn chắc, trên người anh chỗ nào cũng cứng rắn, da thịt ngăm đen bóng loáng dưới ánh đèn...

Mắt lơ đãng dịch chuyển, chạm đến to lớn được vải đen bao quanh, tầm mắt như chạm phải bóng nhanh chóng chuyển dời. Cô khấn trương sắp chết ngạt, không có cách nào nghĩ được chuyện sắp xảy ra.

Anh cười nhẹ một tiếng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm gương mặt cô ngượng ngùng, kéo tay cô, đặt lên cón thịt đang phấn khởi dựng thẳng.

“Cởi xuống giúp anh.” Lồng ngực đẩy về phía trước, đè lên bầu ngực trắng mềm, nụ hoa mềm mại bị anh kéo ra, anh chậm rãi thổi vào tai cô.

Tay nhỏ bé run rẩy, muốn bỏ ra lại bị anh ép chặt, bất đắc dĩ, cô ngoan ngoãn làm theo. Kéo nhẹ quần lót màu đen, kéo xuống dưới...

Cột nước đột nhiên dừng lại, cô kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy anh cười đến đẹp trai quyến rũ, nhưng có chút tà ác.

“Em chịu mở mắt rồi hả?” Anh nhướn mày lên.

“Em... chúng ta làm được không?” Cô quá lo lắng đến thở cũng dữ dội, khóe mắt lạng lẽ nghiêng xuống nhìn, vừa chạm tới to lớn đứng thẳng, cả người cô vội vàng tựa ra phía sau.

Cơ thể đàn ông mạnh mẽ áp về phía trước, giam cầm cô trong ngực và bức tường, phân thân chống lên bụng mềm mại, ma sát nhẹ.

“Trừ phi em muốn thấy anh đi tìm phụ nữ khác.” Anh vô cùng dụ dằng nói.

Một chút đau nhói chui vào trái tim, cô cắn môi, nỗi sợ hãi của tình yêu trở thành ghen tuông. Cô không muốn anh đi tìm người phụ nữ khác, không muốn anh làm chuyện đó với người phụ nữ khác.

Đột nhiên sự lo lắng ấy kích thích cô, trái tim đau thắt lại, cô mạnh dạn ôm chặt anh, nhón chân lên, đưa môi lên.

Bàn tay anh giữ chặt eo cô, anh tiếp nhận nữ đầy tớ phục vụ quân vương, lưỡi biếng mà bị động để cô mút hôn vụng về.

Vô cùng đơn thuần, dò xét một chút, liền có thể thấy rõ tâm ý cô đối với anh. Xem ra, vợ của anh rất thích anh, vô cùng thích, vừa nghe thấy anh muốn đi tìm người phụ nữ khác, liền bỏ qua sự dè dặt, chuyển thành chủ động quyến rũ.

“Tư Dĩnh, em thật đáng yêu.” Anh bị mê hoặc cùng vui sướng bởi phản ứng thuần khiết của cô, bàn tay nâng lên hông cô, phân thân cường tráng xâm nhập vào giữa hai chân trơn mềm của cô.

“Ừm...” Hoa âm nhạy cảm bị to lớn nóng rực ma sát, thân thể mềm mại run lên, không thể đứng vững, cô chỉ có thể dùng đôi tay bám chặt lấy cổ cùng vai anh.

Hoặc Tử Thực chôn đầu ở cổ thơm mềm của cô, nhẹ liếm qua lại da thịt mềm mại, để lại những vết nhỏ màu đỏ.

Cô thơm như vậy, ngọt như vậy, phản ứng trẻ trung ngây ngô càng làm cho anh kích động.

Vui vẻ ngâm nga trong phòng tắm, phân thân giữa đùi anh ngày càng cương cứng sưng lên, anh mút nụ hoa ngọt ngào, một tay xoa nắn bên kia, vuốt ve nhẹ nhàng.

Trong cơ thể, dục vọng được đốt cháy đến đỉnh điểm, anh kéo một chân của cô ra, nâng mông căng trong lên, đem phái nam to lớn đẩy vào trong mật huyết mềm mại.

“A...” Cô nhạy cảm run rẩy mãnh liệt, đôi tay ôm chặt lấy cổ anh, gương mặt quyến rũ như đóa hoa nở rộ tuyệt đẹp.

Trước tiên, nhục côn nóng bỏng ma sát cạnh ngoài hoa huyết, khiến ái dịch nóng ầm chảy ra nhiều làm dịu đỉnh đầu nhục côn, anh đem một ngón tay thăm dò vào trong, ma sát nhẹ lồi vào khiến chúng ứa ra nhiều mật dịch, khoái cảm cuộn cuộn tới.

“Ừm... Tử Thực... A...” Rên rỉ đứt quãng, anh còn chưa vào cơ thể cô một cách chân chính, chỉ mới ma sát nhẹ nơi miệng huyết, cô liền nhạy cảm toàn thân run run.

“Bảo bối, thả lỏng, anh sẽ cho em nhiều hơn.” Nhẹ nhàng vuốt ve bầu vú, anh vuốt ve nhiều hơn khiến cô càng dễ trầm luân, biến cô thành một vùng nước xuân.

Đôi mắt híp lại, cô nhẹ nhàng rên rỉ, hai tay vô lực buông lỏng trên cánh tay cường tráng của người đàn ông, ngón tay hồng phấn nắm chặt da thịt anh.

Thấy ý thức của cô đã mê muội, anh nâng mông của cô lên, đem nhục côn phái nam thẳng tiến về phía trước, đỉnh nhục côn nóng bỏng đẩy hai mảnh hoa ướt nhẹ ra, đụng vào huyết kính nhẵn mịn.

“A...” Cô phát ra tiếng rên yếu ớt, từng giọt nước trên người anh rơi vào trên người cô, giống như dung nham, nóng đến hồng cả thần kinh cảm giác.

Hoa huyết ngọt ngào bị nhục côn to lớn đè ép, ma sát, đỉnh đầu qua lại, chạm đến những điểm nhạy cảm, chỗ kết hợp tràn ra khoái cảm vui sướng.

Cô nhạy cảm như thế, ngọt ngào như thế, vừa vào trong cơ thể ấm áp ướt át của cô, anh liền hoàn toàn mất trí, cuồng bạo đắm mạnh cô.

Cô ôm chặt đã thú mất không chế phía trên mình, ngây ngô đáp lại anh, thân thể tuyết trắng cong lên, chào đón mỗi mọc, môi hồng ướt át ngậm nga rên rỉ đến tê dại.

“Tử Thực... Quá, quá nhanh... A...” Gương mặt mềm mại đầy mồ hôi, hai gò má đỏ tươi, lông mày nhỏ nhắn nhú chặt, cảm giác vui thích trong cơ thể từ từ chồng chất, muốn nổ tung.

“Anh biết rõ.” Nhưng mà anh không chậm lại được, thậm chí là càng lúc càng nhanh, khiến phân thân to lớn sừng phồng không ngừng đâm vào mặt huyết, như muốn đem một phần của mình khảm thật sâu trong cơ thể cô.

Kích thích quá độ khiến nước mắt cô chảy xuống, sau đó bị anh liếm đi. Cô cảm giác mình muốn tan ra, chỉ có thể bắt lực môi lưỡi quần quýt cùng anh, nụ hoa không được vuốt ve mà ma sát lồng ngực anh.

“A...” Cuối cùng, cao trào nổ ra, tư vị tuyệt vời khiến cả hai đồng thời rên rỉ.

Sau khi cao trào qua đi, cô yếu đuối mờ mịt trong lòng anh, mặc anh ôm cô lên, đi ra phòng tắm, đặt lên chiếc giường lớn rải đầy cánh hoa hồng, tiếp tục dạy dỗ ngọt ngào...

Hết chương 4.

7. Chương 5

Ánh mặt trời len qua khe hẹp rèm cửa sổ chiếu vào, bên trong căn phòng tối, sàn nhà được bao phủ bởi những cánh hoa hồng, trên bàn tròn nhỏ đặt một bình hoa sứ trắng, trong bình cắm một bó hoa hồng phấn nở rộ.

Trên chiếc giường lớn có bốn trụ gỗ đỡ rèm che, chăn lụa phủ lên thân thể mềm mại, mặt đẹp dựa vào gối đầu màu trắng, hô hấp đều đặn say sưa trong mộng đẹp.

Màu hoa tràn ngập trong không khí, Hoắc Tử Thực đẩy cửa phòng tắm ra, chỉ quần một chiếc khăn tắm quanh thắt lưng, anh đi qua bình hoa thuận tay nắm lấy một bông hồng đỏ thắm tươi mới.

Anh cúi xuống, môi mỏng chạm nhẹ cánh hoa, nhớ tới tháng trước, hai người hoan ái điên cuồng trong khách sạn.

Đêm đó, cô bắt lực nằm dưới thân anh, toàn thân mềm mại, quần anh buộc chặt anh...

Hoắc Tử Thực dừng lại, phát hiện phía bụng dưới có chút căng thẳng, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt mà yếu ớt.

Chỉ là tưởng tượng trong đầu, cũng đủ khơi lên dục vọng trong anh, anh nên làm thế nào với cô vợ “mới” của mình đây? Bởi vì cô ấy nắm chặt được ngọn nguồn niềm đam mê của anh.

Mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh.

Ban đầu chỉ thấy thú vị mà thôi. Trải qua sinh tử, người vợ “mới” của anh xuất hiện, là chuyện lạ mà khoa học không thể giải thích, khiến anh hứng thú.

Lúc mới đầu, anh yên lặng quan sát sự thay đổi của cô, càng về sau càng tiếp xúc với cô, tính tình cô nhút nhát, không hề tích cực tham gia cái gì, cuộc sống trước kia lại vô cùng bí ẩn, sớm khơi gợi được lòng thương cảm của anh.

Được rồi, nói thẳng ra, vừa mới bắt đầu đến gần cô, đúng là nhìn cô rất đáng thương. Nhưng, thói quen của con người, chính là chất nghiện ma túy đáng gờm nhất.

Thói quen, chìa tay giúp đỡ cô khi cô nâng ánh mắt bắt lực nhìn anh.

Thói quen, hướng dẫn đường đi cho cô khi ánh mắt cô lóng lánh nước mắt đầy mờ mịt.

Thói quen, ôm cô ấy vào ngực khi cô ấy gặp ác mộng.

Thói quen....

Chờ anh lấy lại tinh thần, nghĩ đến đủ hành động theo thói quen, giống như ma chú, trói buộc anh.

Nhưng đây lại là một cuộc hôn nhân phức tạp, coi như cô ấy không phải Dương Tử Đình “Thật”, nhưng để tạo ra quan hệ hòa hoãn ngoài mặt giữa hai nhà Hoắc Dương, phía sau thì sóng ngầm ác liệt, quan hệ quá thân mật của hai người không phải là chuyện tốt.

Vuốt vuốt chân mày nhíu chặt, Hoắc Tử Thực dừng lại suy nghĩ, đem vấn đề khó khăn để sang một bên, ít nhất, bây giờ còn chưa đến thời điểm để giải quyết.

Sau khi tắm, mùi thơm bạc hà thấm vào thân thể to lớn hòa tan trong không khí, anh lặng yên không tiếng động đi đến bên giường lớn, ngồi xuống, Hoắc Tử Thực chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên giường.

Cô ngủ say không hề phòng bị, lông mi cong dài, khuôn mặt trắng có nhàn nhạt ửng hồng, cánh môi khẽ vênh lên, thở ra hơi thở ngọt ngào.

Cô nhúc nhích một chút, chần rơi xuống lộ ra bờ vai trắng nõn, da thịt mềm mại, ở trong ánh sáng, phát sáng giống như ngọc trai tinh tế.

Tay anh nắm chặt lại, di chuyển về phía trước, khiến cánh hoa hồng nhẹ nhàng lướt qua làn da trắng như tuyết, vuốt ve nhẹ nhàng, qua lại mấy lần, mấy cánh hoa rơi xuống trên đầu vai bóng loáng.

Lông mi của mỹ nhân đang ngủ run rẩy, sau đó mở ra, trong mắt còn đầy sương mù, chưa có tiêu cự, môi hồng mềm mại đã bị che lại.

Cô giơ cánh tay lên, theo bản năng mà ôm lấy thân thể ở bên trên, cái lưỡi thơm nhỏ dấy đưa cùng lưỡi anh.

“Chào buổi sáng.” Sau một hồi nhiệt tình, cô nằm lạ trên giường, chồng khẽ gọi mỉm cười với cô.

“...Chào buổi sáng.” Cô ngượng ngùng đáp lại, gương mặt tuyệt đẹp hơn cả vườn hoa mùa xuân.

Khuôn mặt xinh đẹp này, rõ ràng đã nhìn quen từ trước, nhưng vì một linh hồn khác ở trong, cho nên dù chớp mắt hay nở nụ cười đều khác biệt.

Dường như, những câu chuyện cổ tích, không phải tất cả đều là giả tạo..., tỷ như, thân thể xấu xí nhưng linh hồn bên trong lại thuần khiết, sẽ được mọi người yêu thích hơn là những người chỉ có bề ngoài xinh đẹp, đó là câu chuyện xưa.

Chưa bao giờ anh nghĩ tới có một ngày nào đó, anh sẽ điên cuồng hoan ái với vợ mỗi đêm, giống như con thỏ đực động dục vậy.

Ồ, không... thỏ là cô, ở trên giường “vô cùng hung tàn” là anh, phải dùng thời kỳ động dục của sư tử để hình dung mới đúng.

Sư tử và thỏ? Khuôn mặt anh đầy tươi cười, Hoắc Tử Thực nhìn cô chăm chú, bàn tay anh khẽ vuốt ve khuôn mặt đẹp trên gối, cô nhút nhát cười một tiếng, gương mặt ửng hồng

Dù hai người có bao nhiêu lần hoan ái, phản ứng của cô vẫn luôn ngượng ngùng nhút nhát.

Không hề có tâm cơ, dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần một việc nhỏ cũng khiến cô vui vẻ cả ngày... Bởi vì những điều đó, mới thu hút được anh đúng không?

“Hôm nay anh có cuộc hẹn với mấy khách hàng đầu tư người nước ngoài, xuống Đài Đông để khảo sát địa hình khu nghỉ dưỡng, có thể ngày mai mới trở về.”

“Ừm.” Cô mỉm cười gật đầu.

“Anh đã cho người mời em họ tới đây, có cô ấy ở cùng em, em sẽ không thấy nhàm chán.”

Một thời gian trước, cô em họ hoạt bát khiến người khác đau đầu, đột nhiên tranh cãi ầm ĩ một trận với cha mẹ, chạy đến nhà anh, không ngờ chỉ mấy ngày ngắn ngủi, lại khiến cô em họ bồi dưỡng được tình cảm tốt với Dương Tử Đình.

Chắc là do xấp xỉ tuổi nhau. Em họ năm nay mới hai mươi ba tuổi, ra trường không lâu, mà vợ anh thì bên ngoài là hai mươi bảy tuổi, nhưng bên trong chỉ là mười tám tuổi.

Đợi chút, nói như vậy, hiện tại anh với vợ chênh lệch rất nhiều tuổi, chênh hơn 10 tuổi.

Hoắc Tử Thực nhíu mày một cái, trong đầu nảy ra một ý mà anh không hề muốn... trâu già gặm cỏ non.

“Sao vậy?” Thấy sắc mặt anh khó coi, cô chống tay ngồi dậy, không hiểu nhìn anh.

“Em đã từng thích ai chưa?”

“Hả?” Cô ngơ ngác. Anh sao lại... tự dưng hỏi vấn đề này.

“Trước kia khi còn đi học, em cũng không thích ai sao?” Gương mặt tuần tú quyền rũ lập tức âm trầm mấy phần.

Thì ra là anh hỏi chuyện lúc trước. Dương Tư Đình rủ mi xuống, đôi tay liền nắm chặt chặt, cô không biết rằng, sự mãnh mai yếu đuối và ngượng ngùng xấu hổ của bản thân, có thể khơi gợi lên thú tính dữ dội nhất của đàn ông.

Cô bẽn lẽn trả lời: “Em đi làm quá bận rộn, còn phải đối phó với các cuộc thi trên lớp...” Về nhà còn phải đối mặt với cha kẻ bất cứ lúc nào đều có thể đánh cô và mẹ, còn phải chăm sóc mẹ luôn ốm đau bệnh tật, cô mệt đến mức thở một hơi cũng không có, ở đâu nghĩ đến chú ý tới các bạn nam?

Một ngón tay thon dài nâng lên chiếc cằm mịn màng của cô, không còn cách nào khác cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Mắt anh thật sâu, giống như hộp đen cất giấu rất nhiều bí mật, sống mũi thẳng tắp, đường nét góc cạnh chia thành hai nửa.

Môi đẹp, luôn cong thành một độ cong nhỏ, tựa như cười, lại giống như chế nhạo.

Trong những người lớn trên thế giới... không, phải nói là những người giàu trên thế giới, người giống anh như thiên tử bước qua đám mây, đầu óc thay đổi từng phút giây, một khắc trước là đám mây, giây tiếp theo lại thành sương mù, khi anh cho là mình đã lĩnh hội nắm bắt được điều gì đó, mở lòng bàn tay ra lại chỉ là một đám khói.

“Em yêu anh sao?” Giống như hiện tại, anh mỉm cười hỏi, nhưng cô không hiểu, dù anh đang cười, nhưng cũng chỉ là nụ cười trang trí trên khuôn mặt.

Nhưng có một điều, cô vô cùng rõ ràng.

“Dạ.” Mặt cô đỏ ửng, một chút sức chống cự cũng không có mà thừa nhận. Đúng, cô thích anh.

Một giây sau, thân thể trần trụi của người đàn ông dán sát lại người cô, môi nóng bỏng che môi cô lại, ham muốn bùng cháy, bàn tay di chuyển trên thân thể mịn màng của cô gái, dùng tốc độ nhanh nhất khơi lên khát vọng phái nữ.

“Ừm...” Tiếng rên tình tế, cô say rồi, mắt nhắm lại.

“Bảo bối, anh lên thưởng em thế nào đây?” Giọng nói khàn khàn xen lẫn tiếng cười vui vẻ, bàn tay to của anh đã trượt vào trung tâm của ngọt ngào, chống đỡ vách âm hộ mềm mại ẩm ướt, chậm rãi cọ sát.

“A... Tử Thực...” Từ sâu trong cơ thể xông ra lượng thủy triều lớn, cô chỉ có thể ngượng ngùng khẽ rên, cái hông không tự chủ mà tiến về phía trước, nghênh hợp tiết tấu của ngón tay dài.

Vén lên chiếc chăn, thân thể mềm mại ửng hồng vô cùng nhạy cảm, trần truồng nằm phía dưới anh, bàn tay to lớn cầm ở giữa hai chân ngọc ngà, hình ảnh mãnh liệt khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Anh muốn tách hai chân ngọc đang muốn khép lại kia, bấp bệ cường tráng liền chen vào giữa, phái nam kiêu ngạo chống khăn tắm lên, ngón tay xoa nhẹ nhị hoa, khiến mật dịch tiết ra ướt toàn bộ tay.

“Ừm... anh... sẽ đi làm trễ... ừm...” Cô nhíu đôi mày thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nga, thân thể xinh đẹp toát ra một lớp mồ hôi mỏng, bầu ngực mướt mà càng trở lên bóng loáng.

“Không sao cả.” Anh chỉ chuyên chú thưởng thức biểu hiện động tình của cô, không có thời gian suy nghĩ đến việc khác.

“Tử Thực.... Ừm... Không... Rất khó chịu...”

Anh không chịu thu tay, một ngón tay lại gia nhập hoa huyết ướt át, vào vào ra ra, xâm chiếm từng chút một, ác ý trên đầu các vị trí nhạy cảm một cách nhẹ nhàng.

Cô cắn môi, đôi tay nắm chặt ga giường, vòng eo mảnh khảnh cong lên, chân bị anh mở rộng hết mức, chỗ kín tràn đầy xuân triều hoàn toàn lộ ra.

Tốc độ ngón tay cắm vào rút ra nhanh hơn, xoay tròn, miết nhẹ, một khắc trước cô đang bay trên đám mây, thì anh lại ác độc rút tay ra.

Cô bị giày vò khẽ nấc ra tiếng: “Tử Thực... Cho em...” Trong cơ thể cô giống như có ngọn lửa đang bùng cháy nhưng cô không muốn dập tắt, khát vọng càng mãnh liệt.

Bàn tay anh dời lên, nâng lên gáy cô, đầu lưỡi chui vào cái miệng nhỏ nhắn khuấy đảo, một tay rút bỏ khăn tắm ngang hông.

Nhục còn nóng bỏng chống đỡ trước cửa mật huyết non mềm, vừa hôn sâu, anh liền từ từ tiến vào trong động, rồi lại lùi ra không chịu tiến vào.

“A Ừm...” Hai cánh tay trắng nõn ôm chặt thân thể cường tráng, khát vọng muốn được lấp đầy, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể lộ ra chiếc lưỡi thơm nhỏ, không tiếng động lộ ra thỉnh cầu.

Môi anh đi xuống, ngậm một bên nụ hoa hồng hào, nâng lên vú bên kia xoa nắn, truyền tới bên tai là tiếng rên rỉ yêu kiều của người trong lòng.

Ngón tay xấu xa di chuyển qua chỗ cánh hoa mịn màng, vờn vờ hoa châu nổi lên, lúc nặng lúc nhẹ ép xuống, thân thể mềm mại chợt co quắp, rất nhiều mật dịch chảy ra.

Rên rỉ của cô trở lên mỏng manh yếu ớt, gương mặt ửng hồng mãnh liệt, giống như uống phải mê dược, ánh mắt sương mù không có tiêu cự

“Cô gái bé nhỏ đáng thương, nhanh như vậy sao?” Tiếng cười của anh quá đều đặn, lại khiến toàn thân cô nóng lên.

“A...” Tiếng rên rỉ của cô đột nhiên tăng cao, phái nam không hề báo trước liền đụng vào hoa huyết, mật dịch bị chen lấn liền chảy ra ngoài, để cho anh có thể vui sướng tăng tốc ra vào.

“Đến lượt anh.” Anh chống lên trán cô, gương mặt tuần tú toát một tầng mồ hôi, lồng ngực săn chắc ma sát vú tròn đầy, miệng anh co rút lại, hung hăng đụng về phía trước.

“Ừm...” Cao trào vừa qua đi, cô lại bị khoái cảm tràn về đánh ngã. Anh tiến vào rút ra vừa nhanh vừa mạnh, anh kéo hai chân cô ra, vòng lên eo rắn chắc, ôm lấy cô gái nhỏ mềm mại vô lực, để cho cô nhìn thấy anh yêu cô như thế nào.

Vợ anh xấu hổ nhắm lại hai mắt vô cùng đáng yêu, không dám nhìn. Thật sự rất đơn thuần, và trẻ trung...

Miệng nóng bỏng hôn cắn vành tai, anh thích trong lúc hoan ái ngậm vành tai nhạy cảm của cô, cô liền run khẽ, như là ngấm nga, như là nứt nở.

“A...” Tiếng kêu ngọt như mật, giống như anh nghĩ.

Bắp thịt toàn thân anh cứng rắn như sắt, sức lực công chiếm cô càng ngày càng mạnh, nhục còn to lớn nóng bỏng tự tung tự tác ma sát hoa kính.

“Chậm... Chậm một chút... A... Tử Thực... Quá nhanh...”

“Xin lỗi, nhưng mà anh lại... không chậm được, em thật là đẹp.”

Tiếng rên mềm mại vui sướng, là thuốc kích dục tuyệt vời, mỗi sợi dây thần kinh trong cơ thể anh đều nhảy lên vì cô, thân thể mềm mại trắng nõn như ngọc khẽ vận vẹo, khiến anh càng yêu thương nhiều hơn.

Thân thể phái nam cường tráng dùng sức một cái, cơ thể cô gái mềm nhũn chịu đựng yêu thương, nếu không phải hai cánh tay của người đàn ông nâng đỡ sau lưng cô, cô đã sớm ngã xuống.

Càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nóng, khoái cảm tê dại lan tỏa đến toàn thân, đang lúc muốn xông lên cao trào thì nhục còn nóng bỏng đột nhiên rút ra, thân thể mềm mại bị lật qua.

Cô vô lực nằm ở trên giường, eo mềm bị nâng lên, đầu gối phát run tỳ lên tấm đệm.

Đôi mắt mờ mịt vừa muốn nhìn lại, đột nhiên, nhục còn như một thanh sắt nóng chống lên tiến vào cánh hoa, toàn thân cô run lên, thân thể cô yếu đuối rơi xuống.

Đôi tay người đàn ông vòng ra phía trước, nâng lên hai bầu vú, khiến lòng bàn tay chai sạm ma sát với nú hoa vênh lên, trên dưới vuốt ve qua lại, khiến cô bất lực rên rỉ nhiều hơn.

Tăng sức lực động thân, cục sắt cứng nóng đâm vào mật huyết, hai chân cô bị mở rộng hết cỡ, bụng trơn nhẵn bần chác của người đàn ông đụng chạm vào cái mông, chạm vào cả cửa huyết, tạo ra tiếng “phành phạch”.

“A...A...” Cô cắn chặt chần, nước mắt rùng rùng, toàn thân ửng đỏ mê người, tiếng vang thân thể đụng chạm hợp thanh cùng tiếng giao hợp ướt nhẹp truyền vào tai.

Cô rên rỉ yêu kiều tê dại đến tận xương, giống như thuốc kích dục, để cho anh càng trở nên kích động hơn, khiến anh muốn chơi cô tà ác mãnh liệt hơn, hoàn toàn không thể kiềm chế.

“Từ... Không... A... Quá sâu...” Cô gái yếu ớt lên đỉnh lần nữa, cô khó chịu nhắm mắt, thở gấp kịch liệt, thân thể bị đụng mạnh không ngừng lay động.

Bàn tay to dùng sức xoa nắn vú trắng, ngón tay kẹp nhẹ nú hoa mềm mại, thân thể cường tráng càng hưng ác đẩy về phía trước, mọi rồi tiếng thét rên rỉ chói tai vang vọng ở trong phòng.

Cao trào phủ xuống.

Cô mờ mịt nằm sụp xuống, eo ếch thon mềm bị bàn tay to lớn giữ chặt, cây gậy khổng lồ đỏ thẫm bắt đầu chạy nước rút, mỗi cơ bắp trên cơ thể anh càng căng chặt hơn.

Sau một hồi lửa nóng bùng nổ, tiếng gầm khàn đục vang lên bên tai cô, cô bị đụng đến chóng mặt, phát ra tiếng ngâm trong vô thức.

Trong cơ thể chồng chất quá nhiều khoái cảm, khiến cô rơi rất nhiều nước mắt, cô cảm thấy cơn thịt chôn trong hoa kính bị hoa kính xoắn chặt co rút, cơ thể nam tính hơi giật giật, tinh dịch rót đầy hoa kính nhạy cảm.

Cô nằm sấp bất động, mắt nhắm lại, đầu mờ mịt, suy nghĩ mơ hồ, lồng ngực phải nam đầy mồ hôi dán ở phía sau lưng cô, ma sát chậm rãi nhẹ nhàng, thưởng thức niềm vui thích trong cơn khoái cảm.

Cô như một con mèo nhỏ i a một tiếng, ngủ thiếp đi trong sự vuốt ve của anh.

Cho đến khi ý thức hoàn toàn bị lạc bước, vẫn cảm nhận được bàn tay to lớn của một người đàn ông vuốt ve gương mặt mình, cô yên tâm ngủ, đôi môi cong lên.

Cô vẫn luôn suy nghĩ, có phải anh chính là quà tặng mà Thiên Đường đã bồi thường cho cô chăng. Anh lúc nào cũng giúp đỡ, che chở cô, dẫn dắt cô thể nghiệm tư vị tình dục, bao dung cho cô...

Cô còn trẻ, đối với tình yêu, là hồ đồ lơ mơ. Nhưng cô vô cùng rõ ràng, cô không thể rời xa người đàn ông này rồi.

“Wow, chị dâu, một thời gian ngắn không gặp, cảm giác như chị ngày càng đẹp hơn.” Trong phòng ăn của nhà hàng năm sao, mang phong cách Hồng Kong, vừa ngồi vào vị trí của mình, tay Hoắc Theo Nhân thì cầm thực đơn, nhưng một đôi mắt to tròn long lanh lại nhìn thẳng chị dâu đánh giá.

Hôm nay Dương Tư Đình mặc một chiếc áo sơ mi viền ren, cùng chiếc quần jeans bó sát để lộ đường cong duyên dáng, ngày trước thì cô luôn đánh một lớp phấn dày lên mặt, hôm nay chỉ phủ một lớp phấn mỏng, điểm nhẹ lên đôi môi là son bóng màu cam.

Làn da tuyết trắng tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn, một đôi mắt đẹp nhẹ nhàng lưu chuyển, lộ ra sự quyến rũ không nói lên lời, mới vừa đi vào đại sảnh của nhà hàng, một nhóm thương nhân nước ngoài vẫn đang nói chuyện với nhau, vừa thấy cô đi qua, những cặp mắt xanh liên hướng cô mà nhìn theo.

“Anh Tử Thực chắc chắn là rất thương chị mà.” Hoắc Theo Nhân mập mờ chớp chớp đôi mắt to.

Khuôn mặt quỳnh rũ thoảng chốc liền đỏ lên, Dương Tư Dĩnh cúi xuống, một tay vươn lên vuốt sợi tóc bên má, vuốt ra sau tai.

Mang phong cách của cô gái nhỏ dịu dàng, như làn sương mờ ảo mỏng lung, làm cho Hoắc Theo Nhân cũng phải giật mình.

Thật thần kì! Rõ ràng chị dâu đã hai mươi bảy tuổi rồi, nhưng hành động cử chỉ, giọng điệu khiến cô có cảm giác như chị dâu chỉ tầm hai mươi tuổi, thậm chí còn nhỏ tuổi hơn nữa.

Lạ quá! Trước kia cô thường nghe các bác nói chuyện, chị dâu tính tình ngang ngược không hiểu lẽ nghĩa, động một chút là mang tính đại tiểu thư cao ngạo ra đề người, nhìn thấy cha mẹ chồng cũng không cho sắc mặt tốt.

Nhưng khoảng thời gian này cô chung sống cùng chị dâu, chị dâu cực kỳ hiền hòa dễ thân cận, nếu khen ngợi chị dâu, không tới một giây khuôn mặt chị dâu liền hồng lên, sắc mặt xấu hổ không nói được lời nào.

Sao lại nói ngang ngược tùy hứng? Sao lại nói không được dạy dỗ không hiểu lẽ nghĩa? Hoắc Theo Nhân buồn bực lần thứ n trong lòng.

Haiz, haiz, mặc kệ những chuyện như vậy, trước tiên quan trọng nhất là lấp đầy bụng đã.

“Chị dâu muốn ăn cái gì thì cứ gọi, hôm nay em mời. Lần trước em trốn khỏi nhà, nếu không phải anh Tử Thực và chị chữa chấp em... Em thật sự không biết bản thân sẽ lưu lạc ở đâu đâu.”

Hoắc Theo Nhân nhiệt tình nói, khiến Dương Tư Dĩnh nhìn không được mà cười lên, ánh mắt cũng chứa đựng sự yêu thích cùng ngưỡng mộ. Thật tốt, Theo Nhân có xuất thân giàu có, hơn nữa, người nhà cô ấy cũng rất bảo vệ cô ấy, không để cô ấy dính một chút bản nào của cuộc sống đáng ghê tởm bên ngoài kia.

Ánh mắt kinh ngạc, suy nghĩ của cô chợt trở về ngày xưa, hiện lên trong đầu là thân hình cô gái gầy yếu, mỗi ngày mệt mỏi đi tới đi lui giữa hai địa điểm trường học- nơi làm thêm, đã có lúc cô mệt tới mức mà mí mắt không nhấc lên nổi, lại chỉ có thể hy sinh thời gian ngủ để đọc sách làm báo cáo cho kịp thời hạn nộp bài...

“Chị dâu, chị có muốn ăn chân gà hầm không? Sủi cảo tôm? Bánh bao xá xíu cũng rất ngon, chị có muốn thử một chút không?”

Dương Tư Dĩnh hồi hồn, nhìn gương mặt Hoắc Theo Nhân tham ăn đầy tươi cười, cô cũng bị lây không khí thanh xuân mà khỏe miệng cong lên, tạo thành một hình cung xinh đẹp.

“Được, em thích thì gọi đi.”

“Chị dâu, chị thật dễ chiều quá đi.”

“Vậy, vậy sao?”

Bị đôi mắt sáng ngời của Hoắc Theo Nhân nhìn chăm chăm, cô ngượng ngùng cúi đầu, bưng lên tách trà nóng, chiếc miệng nhỏ nhắn uống một ngụm.

Gừ gừ, sao trước kia những người bác hình dung chị dâu như vậy chứ? Rõ ràng là gán tội cho người khác mà,. Nhìn đi, rõ ràng trước mắt cô là một mỹ nhân, thuần khiết như con hổ trắng, làm cho người khác ghét ở đâu chứ?

Ăn cơm cùng người đẹp lại càng mỹ vị, khẩu vị cũng tăng thêm, vì vậy Hoắc Theo Nhân liền tha hồ ăn uống, thậm chí chỗ đồ ăn đủ cho bốn người cũng gần hết rồi.

“Theo Nhân, có phải em ăn quá nhiều rồi không?” Dương Tư Dĩnh cầm chiếc đũa, khuôn mặt biết xuống tay từ đâu.

Trong miệng Hoắc Theo Nhân vừa nhét một đũa đầy đồ ăn, nói không rõ: “Nếu chị không ăn, sẽ bị bắt ép gỏi về nha.”

Trong lòng Dương Tư Dĩnh cười khổ, cảm nhận được sự khác biệt sâu sắc giữa người có tiền và người bình thường. Cô là sợ lãng phí, còn Theo Nhân là sợ bị ép gỏi đồ mang về, vì đó giống như một hành động mất mặt vậy.

Chiếc đĩa gấp lên một miếng thịt bò, bỏ vào trong miệng thưởng thức, vừa muốn ngẩng đầu lên nói với Theo Nhân món này không tệ, đôi mắt liền nhìn thấy một đôi nam nữ thân mật ôm nhau tiến từ cửa vào, liền khiếp sợ ngây người.

Giống như trong nháy mắt trái tim ngừng đập.

Người phụ nữ kia... Không, phải nói là cô gái, trẻ tuổi xinh đẹp, chiếc áo khoác che phủ chiếc cằm hơi nhọn, đôi mắt to long lanh, môi hồng cong lên cao, gương mặt non nớt lại toát ra kiểu phong tình quyến rũ như một người phụ nữ đã có chồng.

Cô như bị sét đánh, thân thể chấn động mạnh, ánh mắt không chớp dõi theo cô gái kia.

“Chị dâu, chị sao thế? Chị gặp người quen à?” Hoắc Theo Nhân tò mò nhìn sang, nhìn thấy diện mạo của đôi nam nữ kia, trên mặt lộ ra chút khinh thường.

“Thật ghê tởm.”

“Em nói gì?” Dương Tư Dĩnh kinh ngạc quay đầu lại, nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Hoắc Theo Nhân.

“Chắc chị dâu dạo này ít ra ngoài? Cũng không biết mọi người gần đây đang thảo luận cái gì đi?” Hoắc Theo Nhân nhăn mũi. “Đó là Lôi Quang Hằng, là Tổng giám đốc Bách Hóa Thời Đại, sau khi vợ anh ta mất, một đồng phụ nữ cứ đâm đầu vào anh ta, thậm chí là cả em vợ của anh ta.”

“Lôi Quang Hằng?” Dương Tư Dĩnh lẩm bẩm, nhớ tới ngày trước, có người thấy Hạ Diễm Hình ở Bách Hóa Thời Đại.

Đúng rồi, sao cô có thể quên nó! Lúc trước Uyển Thật từng nói đã thấy Hạ Diễm Hình.

Vào thời điểm đó, cô chỉ nghĩ tới Uyển Thật đã ham mê truy lạc, đầu óc cô hỗn loạn, sau đó Tử Thực lại liên tiếp truy hỏi, làm cho cô quên hết chuyện này.

“Thật buồn nôn! Thời điểm vợ Lôi Quang Hằng bị tai nạn xe cộ chết, anh ta còn giả bộ chịu không nổi đả kích, gây vô cùng cũng không muốn xuất hiện trước mặt truyền thông để thể hiện bộ dáng thâm tình, giống như yêu vợ muốn chết đi, kết quả đây, còn chưa được một năm đã ở chung cùng em gái dượng kia, tên là gì nhỉ... Hạ cái gì Hình.”

Hạ Diễm Hình. Trong đáy lòng cô khổ sở trả lời. Lại không có can đảm nói ra cái tên trước kia của mình.

Cái tên đó, mang cho cô quá nhiều vết thương, quá nhiều gông xiềng. Vì vậy, khi cô biết linh hồn cô đã vào ở trong một cơ thể khác, thành một người khác, thì cảm giác đầu tiên xông tới chính là vui mừng hơn là bị thương.

“Chị dâu nhìn xem, cô gái kia còn bón thức ăn cho Lôi Quang Hằng, quá buồn nôn đi? Không thấy kinh tởm sao?” Hoắc Theo Nhân nhăn lại lông mày, còn le ra đầu lưỡi, làm bộ muốn ói.

Còn ở cái bàn phía xa kia, Hạ Diễm Hình đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía này, ánh mắt thỉnh thoảng đụng vào ánh nhìn của Dương Tư Dĩnh.

Hai người con gái đồng thời cùng chấn động, trái tim đập lên quỹ dị cùng run rẩy.

“Sao vậy?” Lôi Quang Hằng cầm tay vợ mình, nhìn thấy cô đang run rẩy, cau mày nhìn theo phương hướng của cô.

Anh nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, trong đầu mắt ba giây lục tìm kho dữ liệu liền bật ra tư liệu cơ bản của đối phương.

“Đó là Dương Tư Dĩnh, em không nhận ra rồi hả? Mấy năm trước anh làm đêm ở VIP, cô ấy cũng đến tham dự, em đã nhìn thấy cô ấy rồi mà.”

“Em nhớ ra cô ấy... Nhưng... Không đúng lắm.” Hạ Diễm Hình lẩm bẩm nói.

“Lạ ở chỗ nào?” Lôi Quang Hằng chỉ liếc qua Dương Tư Dĩnh một cái, liền quay lại nhìn người vợ anh yêu thương, trong mắt anh, trừ cô, những cô gái xinh đẹp khác anh đều chưa không nổi.

“Anh có cảm thấy được hình như cô ấy không giống trước kia.”

“Dĩ nhiên không giống nhau, cô ta kết hôn cùng con trai thứ hai của tập đoàn Khải Hoa, một thời gian trước, cô ta lái xe vào nửa đêm đi tìm người tình, xảy ra tai nạn xe cộ, làm mất hết mặt mũi Hoắc gia.”

Việc không liên quan đến mình, Lôi Quang Hằng dừng lại, cùng vợ bốn mắt nhìn nhau, bởi vì vô tâm nên những từ then chốt lọt vào tai liền rơi vào trầm tư cổ quái.

Vừa bị tai nạn xe cộ. Một trận sợ hãi cùng run rẩy, đôi mắt cô nhìn anh đầy lo sợ.

“Em muốn nói chuyện với cô ấy một chút.” Hạ Diễm Hình nói với chồng.

“Không được đi.” Lôi Quang Hằng ngang ngược kéo cô, nhặt lên giấy tờ liền đi hướng ra cửa tới quầy thanh toán.

“Đôi gian phu dâm phụ chướng mắt cuối cùng cũng đi, thật may, tránh cho tâm tình đang tốt cũng bị họ làm hỏng.” Hình bóng đôi nam nữ vừa biến mất, Hoắc Theo Nhân vui mừng chỉ thiếu pháo hoa để đốt.

“Xem ra tình cảm của hai người họ tốt lắm.” Dương Tư Dĩnh kinh ngạc, nhất thời thần trí cô còn chưa trở về.

“Ai, đàn ông đều như vậy, mới đầu đều vô cùng thương yêu Tiểu Tam sao, đợi đến sau khi có Tiểu Tứ Tiểu Ngũ, số phận của Tiểu Tam cũng chỉ là con rối bị hỏng mà thôi.”

Không đúng, không giống nhau. Vừa rồi Lôi Quang Hằng đối xử với Hạ Diễm Hình rất tốt, nhất là ánh mắt, sâu trong đó là tình cảm quyến luyến khắc cốt ghi tâm, đó không phải là tình cảm tích lũy trong thời gian ngắn, mà là một thời gian dài...

“Vợ Lôi Quang Hằng chết như thế nào?” Dương Tư Dĩnh đột nhiên hỏi.

Hoắc Theo Nhân nhún nhún vai, một bên gấp một đĩa thức ăn vừa nói: “Hình như là tai nạn xe cộ. Một người nửa đêm canh ba lái xe lên trên núi, nghe có vẻ lạ, sau đó cả cô ấy và xe rơi xuống thung lũng...”

A, đợi đã nào...! Trước đây chị dâu cũng là nửa đêm lái xe ra cửa, kết quả đụng vào hàng rào? hơn nữa... nghe nói là vì vội vàng đi gặp người tình.

Giật mình đã lỡ lời, đôi mắt long lanh của Hoắc Theo Nhân chuyển động một cái, cười gượng: “Chị dâu, lạnh rồi thì mùi vị sẽ không ngon đâu, chị ăn nhanh một chút đi.”

Dương Tư Dĩnh kéo nhẹ khóe môi, cầm đĩa lên gấp lung tung chút đồ ăn cho vào miệng, trong đầu lại nhìn thấy hình bóng hai người vừa này.

Thân thể trước đây của cô, cũng đã trở thành của người khác... Nhiều điều kỳ diệu nhưng lại cho cô sợ hãi.

Tận mắt nhìn thấy “mình” đi lại cười nói ở trước mặt, trên mặt không mang theo một chút lo lắng ưu sầu nào, giống như từ nhỏ vẫn được người đàn ông kia yêu thương cưng chiều, nơi đuôi lông mi, đều không thể hiện chút nào là người đang cần tìm hạnh phúc.

Hạ Diễm Hình... Đã từng là cô, hôm nay là một người phụ nữ khác. Một linh hồn khác đã vào ở trong cơ thể trước đây của cô, trải qua một cuộc sống khác lạ như vậy, giống như cô trải qua cuộc sống của Dương Tư Dĩnh vậy.

“Chị dâu, sao chị lại khóc?” Hoắc Theo Nhân nhìn chị dâu rơi nước mắt mà sợ hãi.

Dương Tư Dĩnh lắc đầu một cái, không trả lời Theo Nhân. Trong một thời gian ngắn, có quá nhiều cảm xúc xông lên đầu, nước mắt liền không tự chủ mà rơi xuống.

Dù linh hồn trong cơ thể Hạ Diễm Hình là ai, đều đã không còn quan hệ gì với cô, cô muốn sống thật tốt trong môi trường mới này.

8. Chương 6

“Chị dâu, thật sự chị không sao chứ?” Hoắc Theo Nhân thuận thực quẹo tay lái, xe thể thao màu đỏ lái vào khu dân cư cao cấp, vừa chú ý đường xá, vừa liếc mắt nhìn động tĩnh của cô gái bên cạnh.

“Thực sự không sao mà.” Dương Tư Đình miễn cưỡng nhếch miệng, tâm trạng vẫn đang rối loạn, vẫn chưa bình phục được.

“A, hình như có khách.” Hoắc Theo Nhân dừng xe xong, phát hiện có một chiếc xe Mercedes khác đang đỗ trong sân.

Thấy rõ biển số xe, tâm Dương Tư Đình vừa buông lỏng thì lại níu chặt, sắc mặt không tốt lại càng trắng hơn.

“Hôm nay cảm ơn em đã đi cùng chị, trở về cẩn thận nhé.” Dương Tư Đình kéo cửa rồi quay đầu gượng cười với Hoắc Theo Nhân.

“Sắc mặt chị thật sự không tốt, người đến là người đáng ghét sao?” Hoắc Theo Nhân chỉ chỉ chiếc xe Mercedes kia.

“Không phải... Là cha mẹ chị tới.” Dương Tư Đình yếu ớt nói.

“Ồ đó, vậy ngày mai em sẽ gọi cho chị.” Hoắc Theo Nhân lúng túng làm mặt quỷ.

Tạm biệt Hoắc Theo Nhân, Dương Tư Đình đẩy cửa đi vào nhà, chạm mặt là khuôn mặt âm trầm của Dương Minh Vượng, bên cạnh là một phu nhân cao nhĩ ôm lấy Shirley, là mẹ cô- Trương Ly Văn.

“Cha... mẹ...” Cổ họng như bị mắc nghẹn dị vật, cô cố gắng mới có thể miễn cưỡng mở miệng.

“Cha gọi điện cho con cả ngày, tại sao lại không nhận?” Dương Minh Vượng nhìn chằm chằm cái túi nhỏ trong tay Dương Tư Đình, vẻ mặt như vừa có bão thổi qua.

“Con đi dạo phố, có thể trong cửa hàng Bách Hóa quá ồn, không nghe thấy.” Cô để cái túi xuống, ngồi ở bên kia ghế sofa, ánh mắt liếc qua Shirley, trong lòng cầu nguyện nó đừng có nhào qua đây.

“Shirley ngoan.” Trương Ly Văn vỗ vỗ đầu Shirley, khóe mắt liếc nhìn con gái dạo này có vẻ xa cách với mình.

“Cha mẹ sao lại tới đây?”

“Cha không được tới đây sao? Gọi điện thoại con không nhận, nhà cha mẹ cũng không về, con gái cũng trở thành nhà người khác, hai chúng ta không thể đích thân tới sao?” Dương Minh Vượng tức giận quát.

Sắc mặt Dương Tư Đình trắng bệch cắn chặt môi dưới, đôi tay trên đùi cũng nắm chặt, khiến đốt tay trắng bệch.

“Con gái, con nói cho mẹ biết, có phải Hoắc Tử Thực nói gì với con, hay làm cái gì, ép con phải xa cách với cha mẹ?” Trương Ly Văn hỏi.

“Không có.” Cô lắc đầu ngay lập tức.

“Nhưng, Hứa Duy Văn nói cho chúng ta biết, con cùng Hoắc Tử Thực quan hệ thân mật, tình cảm tốt giống như vợ chồng.” Trương Ly Văn nhìn chằm chằm mặt con gái, quan sát từng biến hóa trên mặt cô, nhìn cảm giác rất xa lạ, nếu không phải là đã xác nhận người trước mắt chính là con gái của mình, thật ngời là người khác đã đóng giả con gái bà.

“Con và Tử Thực chính là vợ chồng mà.” Cô không hiểu nói nhỏ, nhưng nghe từ mẹ ruột của mình nói cái tên Hứa Duy Văn mà giật mình trong lòng.

Trời ơi, ngay cả cha mẹ Dương Tư Đình cũng biết con gái của mình không trung thủy với hôn nhân, lén lút bí mật với người đàn ông khác, nhưng lại chất vấn việc con gái thân mật với chồng của mình.

Đây chính là mặt xấu xí của hào môn thế gia (gia đình giàu có) sao? Hôn nhân cũng đưa ra để cân đo lợi ích sao?

Thật không ngờ, hình ảnh vợ chồng Lôi thị thân mật gần bó, trong đầu nổi lên tiếng ồn ào, tim cô đập mạnh và loạn nhịp, không hiểu vì sao bản thân cô lại rơi lệ, trong giờ khắc này cô liền chợt hiểu ra.

Cô hâm mộ một tình yêu như vậy, hâm mộ đến nỗi cả trái tim ẽ ấm ưu thương.

Khi Lôi Quang Hằng nhìn chăm chú vào Hạ Diễm Hình “mới”, giống như thế giới xung quanh đều biến mất, đáy mắt chỉ có cô ấy, chuyên chú tựa như ma nhập.

Người đàn ông kia sử dụng toàn bộ sinh mạng của anh, không giữ lại chút nào mà yêu Hạ Diễm Hình “hiện tại”.

Đừng hỏi cô tại sao, chỉ cần nhìn qua ánh mắt và động tác người đàn ông ấy một chốc lát cô liền nhìn ra được.

Tử Thực... cũng sẽ giống Lôi Quang Hằng như vậy sao?

“Tư Dĩnh, con bị làm sao vậy? Từ khi xuất viện, con như biến thành một người khác, không nghe lời cha mẹ, có phải con bị bệnh hay không? Hay có khó khăn gì? Chúng ta là người thân nhất của con, chẳng lẽ con không tin cả chúng ta sao?” Trương Lý Văn nhìn cô không hiểu.

Dương Tư Dĩnh chỉ có thể mờ mịt nhìn lại. Phải nói với bọn họ thế nào, thật ra cô không phải con gái của bọn họ? Nói ra, cũng chỉ bị coi là thần trí không bình thường mà thôi.

“Cha, mẹ thật sự con muốn nói cho cha mẹ một việc.” Dồn toàn bộ can đảm, cô quyết định nói thực.

“Có chuyện gì con cứ nói, đừng lừa gạt cha mẹ.” Sắc mặt vợ chồng Dương thị mới bớt giận, tính toán con gái sẽ tiết lộ chút chuyện có liên quan đến Hoắc gia, ví dụ như động hướng kinh doanh của Hoắc Tử Thực.

“Cha, mẹ... con...” Cô ấp úng cúi đầu, hai tay nắm chặt trên đầu gối.

“Nói đi.” Dương Minh Vượng không kiên nhẫn thúc giục.

“Con yêu Tử Thực rồi.” Cô cố gắng mở miệng thật nhanh, nhút nhát nâng hai mắt lên.

Chờ đón cô chính là một cái tát rất mạnh.

“Bốp”

Một bàn tay thô to đánh tới, khuôn mặt cô bị đánh lệch sang một bên, thân thể cứng ngắc đổ xuống sô pha, giống như trước kia bị cha ghê đánh, ám ảnh trước kia dội về bao phủ lấy cô.

“Ông nổi điên gì thế?” Trương Lý Văn thét chói tai, vội vàng bắt được cánh tay chồng. “Ông làm như thế trước bao nhiêu người giúp việc, mất hết mặt mũi con gái. Mà đó cũng là con gái của ông mà.”

“Cũng chính bởi vì là con gái của tôi, tôi mới tức giận hơn.” Dương Minh Vượng hất tay vợ ra, thân thể mập mạp cuộn cuộn tức giận.

Dương Tư Dĩnh che lấy má phải bị đánh đau rát, hai mắt nhắm chặt, nước mắt chảy ra, lướt qua gò má trắng bệch, hai vai run rẩy, lui thân sợ hãi.

“Ông xem đi, con gái bị ông dọa sợ rồi.” Trương Lý Văn bất lực che chắn trước người Dương Tư Dĩnh, cúi xuống nâng con gái tựa vào vai mình, không để cho chồng mình có cơ hội đánh cô.

“Trước kia tôi vẫn cảm thấy kì quái, mỗi lần tôi gọi điện tới, điện thoại nổi một hồi liên do tên tiểu tử thối kia nhận, thì ra Hoắc Tử Thực đều đã tính toán tốt lắm.” Dương Minh Vượng tức tối muốn nổ tung, chỉ vào khuôn mặt trắng bệch của Dương Tư Dĩnh, tức giận mắng to. “Ban đầu cha đã nói với con như thế nào? Đừng nóng vội, tạm thời gả vào Hoắc gia, giúp cha để ý Hoắc gia, con cũng đã đồng ý với cha, còn nghĩ kế giúp cha để chinh Hoắc gia, kết quả hiện giờ con vừa nói gì với cha?”

Thật là đáng sợ... Thật là đáng sợ... Dương Tư Dĩnh nhắm chặt đôi mắt ướt át, càng co chặt người ở trong ngực Trương Văn Lý.

Dương Minh Vượng ở trước ngày, hàng động bạo lực càng ngày càng được cô liên kết giống người cha ghê bạo lực trước kia, quá khư lo sợ chôn sâu ở trong lòng, hóa thành nanh vuốt ác ma, đánh úp về phía cô một cách vô tình.

“Được rồi! Ông định bức tử con gái của mình hay sao? Sau khi con gái xuất viện, ông qua thăm con gái mấy lần? Nói gì mà thương con gái, không phải là chỉ lo buôn bán thôi sao, mới để cho Hoắc Tử Thực có cơ hội lấy lòng.”

“Bà...” Dương Minh Vượng thở mạnh vẫn còn muốn mắng tiếp, đột nhiên tiếng điện thoại di động vang lên.

“Nghe điện thoại đi, Ông chủ lớn.” Trương Lỵ Văn lạnh lùng nói.

Dương Minh Vượng hừ một tiếng, vội nhận điện, không biết đối phương nói gì, sắc mặt ông thay đổi mấy lần, giận tái mặt “Khốn kiếp”.

Điện thoại di động bị đập mạnh trên nền đất, một giây sau, Dương Minh Vượng hất Trương Lỵ Văn ra, nắm cổ tay Dương Tư Đình, bắt buộc cô ngẩng đầu lên.

“Tên tiểu tử thói Hoắc Tử Thực đi đâu?” Cả khuôn mặt Dương Minh Vượng vặn vẹo, gân xanh nổi lên.

“... Đài Đông.” Cô phát ra tiếng nói nhỏ như có như không, trong tiếng khóc nghẹn ngào.

“Nó đi tìm người của ngân hàng ngoại thương ở Đài Đông đàm phán hợp tác, người đã biết từ sớm, lại không nói với ta? Mẹ nó, người thật sự bắt đầu ăn cây táo rào cây sung phải không. Người còn là con gái của Dương Minh Vượng ta sao?”

“Dương Minh Vượng, ông điên rồi sao?” Nhìn chồng tức giận đến mất trí, Trương Lỵ Văn bị dọa sợ, chỉ cần ảnh hưởng đến sự nghiệp thì chồng bà sẽ trở nên điên cuồng, sẽ đánh con gái.

“Tôi điên khùng?” Dương Minh Vượng hét to rống lên. “Là do con gái tốt mà bà sinh ra khiến tôi nổi điên. Lại còn nói cái gì nó yêu Hoắc Tử Thực, rõ ràng là muốn giúp người ngoài. Không phải ta đã sớm cảnh cáo người, không được có tình cảm gì với Hoắc Tử Thực, nhưng người lại đem cảnh cáo của ta vào tai này ra tai kia phải không?”

Sau đó lại là một cái tát giáng xuống.

Sau đó cô liền cảm thấy ù tai, chỉ nghe Trương Lỵ Văn thét chói tai, còn lại thì cái gì cũng không nghe thấy.

Không phải mọi người đều nói... Dương Minh Vượng rất yêu thương con gái hay sao? Chiều cô ấy đến vô pháp vô thiên, tính tình điều ngoa kiêu căng tùy hứng, có thái độ cao ngạo với người khác....

Tại sao lời đồn đại lại không giống sự thật? Còn nữa, thế giới của người có tiền luôn là tàn nhẫn như vậy, một giây trước còn thương yêu che chở, đợi đến khi người không còn giá trị lợi dụng nữa, chính là tùy ý chà đạp đánh đập.

Dương Tư Đình sợ hãi ôm chặt chính mình, đem chính mình bủa vây trong sợ hãi, cố gắng tạo thành một cái kén, trong miệng vô thức gọi thầm một cái tên.

Tử Thực, Tử Thực, Tử Thực,... Mau tới cứu cô... Cô rất sợ... Tử Thực...

Thời gian giống như ngừng lại, lắng nghe tiếng tim đập, cô duy trì tư thế co rút, không biết là qua bao lâu.

Trong lúc đó, hình như nghe thấy tiếng va chạm mạnh khi Trương Lỵ Văn lôi kéo Dương Minh Vượng rời đi, còn có âm thanh rít gào chửi bới của Dương Minh Vượng.

Sau đó, chị Trần đi tới, hỏi cô có cần giúp đỡ gì không, cô đều không nghe thấy, chỉ là hai mắt nhắm chặt, mặc cho từng giọt nước mắt rơi xuống lướt qua khuôn mặt.

“Bà chủ, tôi gọi điện thoại cho Hoắc tiên sinh giúp bà chủ nhé?” Lại trôi qua một lát, chị Trần không yên lòng nhìn Dương Tư Đình im lặng ngồi đó, cầm điện thoại lên hỏi han.

Cô gái yếu ớt núp trên ghế salon cuối cùng cũng phản ứng, khuôn mặt bị đánh sưng đỏ nghiêng qua, khe mở mắt, như không có tiêu cự nhìn chị Trần.

“Tử Thực...” Mở miệng chỉ nói ra cái tên này.

Trong lòng chị Trần căng thẳng, không do dự nữa, vội vàng gọi điện cho Hoắc Tử Thực.

“Hoắc tiên sinh, tôi là chị Trần đây, thật xin lỗi, quấy rầy.” Điện thoại vừa thông, chị Trần nói liền thoảng thiếu chút nữa là thất cả đầu lưỡi.

“Trong nhà có chuyện gì sao?” Giọng nói của Hoắc Tử Thực rất lạnh nhạt, không khí xung quanh rất âm ỹ, âm nhạc cùng tiếng người lần lượt thay đổi, thỉnh thoảng xen kẽ vào là tiếng nói mềm mại của phụ nữ.

Là người ngu cũng hiểu được đầu bên kia người ta đang đi tìm mua vui, thức thời thì nhanh chóng nói xin lỗi rồi cúp máy, chị Trần lo lắng nhìn cô gái trên ghế salon.

“Hoắc tiên sinh, trong nhà xảy ra chút chuyện...”

“Chờ tôi trở về rồi hãy nói.”

Nghe ra đầu dây bên kia chuẩn bị cúp máy, chị Trần vội vàng mở miệng: “Là Hoắc phu nhân. Vừa rồi Dương tiên sinh và Dương phu nhân tới đây... Hình như xảy ra chút xung đột, hình như Dương tiên sinh cảm xúc có chút mất khống chế, liền đánh Hoắc phu nhân...”

Đầu bên kia trầm mặc.

“Hoắc tiên sinh?” Chị Trần hỏi khê.

“Cô ấy sao rồi?” Giọng nói Hoắc Tử Thực không hề phập phồng, giống như là không bất ngờ.

Chị Trần vội chuyển ống nghe cho Dương Tư Dĩnh, một tay thì đỡ lấy bả vai run rẩy của cô. “Phu nhân, là Hoắc tiên sinh.”

Vừa nghe thấy cái tên có thể khiến cô bớt sợ hãi, Dương Tư Dĩnh nắm chặt ống nghe, không để ý đến đau đơn trên khuôn mặt, nghẹn ngào khóc một tiếng.

“Tử Thực...” Cô rất nhớ anh. Trên đời này người đối tốt với cô, chỉ có duy nhất một mình anh.

Ngày trước, cô luôn không hiểu, rõ ràng cha ghê là người rượu chè cờ bạc bê tha, mẹ cô lại cứ yêu thương ông ta, thậm chí nguyện ý kéo theo thân thể yếu ớt bệnh tật làm việc vất vả hoặc ở nhà làm thủ công khâu đêm, lại dễ dàng đem tiền cố gắng kiếm được đưa cho cha ghê đi đánh bạc.

Mỗi khi nhắc tới những chuyện này, mẹ cô chỉ biết rơi nước mắt, sau đó không ngừng xin lỗi cô, nói rằng sau khi cô lớn lên sẽ hiểu rõ.

Cô vẫn luôn không hiểu, nhưng giờ khắc này cô đột nhiên hiểu ra. Vì mẹ cô quá yêu cha ghê, mới có thể cam tâm tình nguyện chịu đau thương.

Tình yêu sẽ không khiến người ta mù quáng, mà là khi rơi vào tình yêu, mình tự thôi miên hoặc bắt buộc mình phải mù quáng, chỉ có khi yêu người khác rồi mới hiểu.

“Tử Thực, anh đang ở đâu?” Cô thật nhớ anh, muốn gặp anh ngay lập tức, một giây cũng không thể đợi.

“Tư Dĩnh, em tỉnh táo một chút.”

Đầu bên kia truyền đến một tiếng thở dài nhàn nhạt, không hiểu sao lại nín chặt lòng cô. Tại sao anh không hề kinh ngạc? Giống như là đã đoán được từ trước sẽ có chuyện tương tự xảy ra...

“Cha em... Trước kia cũng đánh em như vậy sao?” Đột nhiên cô hỏi như vậy.

“Dương Minh Vượng là một người đàn ông đã mặc một chiếc áo khoác văn minh.” Anh trả lời cô một cách vòng vo. “Nhưng ông ấy là cha em, ông ấy sẽ không quá đáng.”

Thật sao? Vừa rồi ông ấy muốn xé xác cô, đánh cô là chuyện gì xảy ra?

“Anh chưa bao giờ nói cho em biết... Cha em là người như thế.” Cũng không quản chị Trần ở ngay bên cạnh, cô giật mình nói ra.

“Anh không thể giải thích hết tình hình Dương gia cho em được, anh không phải họ Dương.” Âm thanh Hoắc Tử Thực không có quá nhiều cảm xúc, bên cạnh anh truyền đến tiếng cười nói mơ hồ, hơn nữa, đó còn là giọng của phụ nữ.

Trái tim như bị một vật bén nhọn xẹt qua, sự ghen tuông nồng đậm từ sâu trong thân thể xông tới, đột nhiên cô cảm thấy quá lạnh lẽo.

“Anh đang ở đâu?” Cô rũ mắt xuống, hỏi thật nhỏ.

“Đài Đông.” Anh đơn giản trả lời, có tiếng nói của người đàn ông khác đang nói chuyện với anh.

Đúng rồi, vừa rồi Dương Minh Vượng nói gì? Tử Thực cùng người của ngân hàng ngoại thương gặp nhau ở Đài Đông, nơi khảo sát địa hình làng du lịch.

Những người thương nhân này, ban ngày thì mặc tây trang phăng phiu, từng người từng người chói lọi, ban đêm vừa vào câu lạc bộ đêm cao cấp tham gia tiệc tùng, lại bày ra một tính tình hoàn toàn khác.

Nói chuyện làm ăn không thể thiếu rượu ngon cùng phụ nữ, trước đây không lâu cô đã được chứng kiến tận mắt.

Chỉ là, khi đó cô còn chưa yêu anh, ý định là cố gắng hết sức để thích ứng với cuộc sống thời thượng của Dương Tư Dĩnh.

Cô có thể không nhúc nhích, nhìn anh ôm ôm ấp ấp người phụ nữ khác... Nhưng bây giờ, cô chỉ tưởng tượng thôi, chỉ là xuyên thấu qua ống nghe, nghe một người phụ nữ khác dựa vào người anh cười quỵn rũ, tâm liên đau như bị xé rách.

Làng du lịch là một vụ làm ăn lớn sao? Để cho Dương Minh Vượng không tiếc mà mắng mà đánh con gái của mình, còn tát cô một cái cho hả giận, chỉ vì cô không mật báo kịp thời, nói cho ông ta biết Hoắc Tử Thực dẫn người đầu tư đến Đài Đông.

Mà Hoắc Tử Thực, vội vàng tham gia xã giao, nào có dư thừa tinh lực mà trông nom người vợ ở nhà có cũng được không có cũng không sao.

Đối với bọn họ, lợi ích là cái được đặt lên trên hết, phụ nữ chỉ là một loại tiêu khiển, hoặc để bên người giống như là một món đồ trang sức.

Còn người vợ....chỉ là người ở chung hợp pháp mà thôi, chẳng có gì đặc biệt.

Cô bị Hứa Duy Văn cuốn lấy một lần, nên nói thế nào đây? Hoắc Tử Thực như một dưng sĩ, ngay lúc đó đã chạy tới bên cạnh cô, chẳng lẽ không phải vì quan tâm cô?

Có lẽ lúc đó là anh không có việc gì? Không có việc quan trọng cần xử lý? Sở trường của thương nhân không phải là làm người khác bị thương? Trong mắt họ chỉ có lợi ích, lợi ích là trước hết, tình yêu, thân tình chỉ là xếp sau, hoặc là xếp hạng cuối cùng.

Lĩnh ngộ được rồi, giống như được dội nước đá lên toàn thân, thất vọng cùng đau khổ đến thấu xương.

“Xin lỗi, quấy rầy anh rồi. Nếu không còn chuyện gì, em tắt máy đây.” Vừa nói xong, Dương Tư Dĩnh liền treo ống nghe về chỗ của nó, chặt đứt cuộc gọi.

Chị Trần kinh ngạc nhìn cô, muôn mở miệng nói gì đó, chỉ thấy khuôn mặt sưng đỏ nâng lên,, mặt không biểu cảm nói cảm ơn.

“Cảm ơn chị đã đặc biệt lưu lại ở bên cạnh tôi, đã muộn rồi, chị trở về đi thôi.” Giọng nói của cô như ở nơi xa truyền tới, thanh thanh lạnh lẽo.

“Nhưng mà, bà chủ một mình....”

“Tôi sẽ tự chiêu cố bản thân.” Vừa nói chuyện, cô vừa nâng thân thể yếu ớt lên, đứng vững thân mình, xoay người đi chuyển lên lầu trên.

Chị Trần kinh ngạc, một lúc lâu sau, mới dọn dẹp phòng khách, rời khỏi khu nhà cao cấp nhưng yên tĩnh đến dọa người này.

“Vợ kiểm tra sao?” Nhìn Hoắc Tử Thực cất điện thoại di động, người đàn ông cười hi hi ha ha hỏi.

“Trong nhà có chút chuyện.” Hoắc Tử Thực nhàn nhàn trả lời.

“Ồ, không nhìn ra Hoắc là một người đàn ông trong gia đình nhà.” Người đàn ông một tay xoa ngực xoa đùi cô gái, một tay bưng rượu, khuôn mặt hồng hào cười lớn.

“Lâm Đồng, cậu cũng không phải không biết, vợ Hoắc tổng có lai lịch rất lớn.”

“Tôi hiểu rõ, không phải là con gái của lão hồ ly Dương Minh Vương sao.” Lâm Đồng chặc một tiếng, ngay sau đó nhìn sắc mặt của Hoắc Tử Thực. “A, thất lễ thất lễ, không cẩn thận nói xấu bố vợ Hoắc tổng như vậy.”

“Không sao, quả thật mọi người đều bí mật gọi bố vợ tôi như vậy.” Hoắc Tử Thực nhẹ nhàng cười một tiếng, cầm ly rượu lên, mặc mỹ nữ đang trêu đùa rót đầy ly rượu, theo hướng mà thuận thế dựa vào trong ngực anh.

Khóe mắt Hoắc Tử Thực quét qua, cũng không thấy mỹ nữ ôm ấp trên người mình ra, chỉ là lười biếng nâng ly, mời mọi người đang ngồi ở đây cùng uống một ly rượu.

Nói chuyện làm ăn chính là một vòng mời rượu ôm ấp mỹ nữ như thế, uống nhiều rượu, ôm phụ nữ, rất nhanh sẽ tháo lỏng phòng bị xuống, mọi người xưng huynh gọi đệ hết sức tình cảm, mới có thể bàn bạc thảo luận đưa ra lợi ích lớn nhất.

Tử Thực... Âm thanh uất ức khóc lóc nghẹn ngào, thỉnh thoảng chui vào trái tim.

Ánh mắt Hoắc Tử Thực trầm xuống, sức lực cầm ly rượu cũng trở lên căng thẳng, rượu lạnh như băng đổ vào cổ, hòa thành ngọn lửa bùng cháy.

Không có chuyện gì, Dương Minh Vương có thể làm gì chứ? Giỏi lắm thì cho cô một cái tát, dù sao cũng là con gái ruột, có thể hung ác tới mức nào? Chỉ cần như vậy liền có thể thấy được, lão hồ ly này đã tâm bình气和, thật sự muốn tham gia vào dự án làng giải trí, cùng hưởng một chén canh, mới có thể phát ra tức giận lớn như thế, giận chó đánh mèo lên con gái ruột.

Đó là chuyện nhà Dương gia, cô nên sớm quen với chuyện đó. Dương Tư Dĩnh trước kia đúng là trải qua như vậy, tự nhiên cô cũng không thể tránh thoát.

Dự án khai thác làng du lịch là một dự án quan trọng, gần vài chục tỷ đầu tư vào, tiền lời của cha lấy từ Trung Quốc và Hongkong cũng đập vào, liên quan tới sự thành bại của Tập đoàn Khải Hoa, anh phải đảm bảo không có một chuyện không tốt nào xảy ra.

Cho nên từ đầu đến cuối, anh chưa từng nhắc chuyện này với người bên gối (Dương Tư Dĩnh), về dự án khai phá làng du lịch cô cũng chỉ nghe qua, với việc tranh đấu gay gắt giữa hai nhà Hoắc Dương cô cũng chỉ biết một hai, mà không biết rằng gần đây tranh đấu càng trở nên gay gắt.

Ngày ấy, anh ở trước mặt cha anh, luống cuống vì cô, mặc dù cha anh không biết người phụ nữ trong điện thoại là cô, nhưng vẫn khuyên can anh.

Cũng chỉ là một phụ nữ mà thôi, muốn thương yêu cưng chiều đều có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là không được hỏng việc, phụ nữ làm người đàn ông hỏng việc thì không được tồn tại.

Chỉ là một người phụ nữ... Từ nhỏ đến lớn cha anh đã truyền thụ cho anh quan niệm đó, ở trong thâm tâm cũng lạnh lùng ghi nhận.

“Sao Hoắc Tổng đang khởi xướng lại ngày người vậy?” Lâm Đồng cười lên tiếng, kéo Hoắc Tử Thực đang đắm chìm trong suy nghĩ hồi thần lại.

“Không phải là đang nhớ vợ chứ?” Bên cạnh có người cười trêu.

“Hoa ở đâu cũng không thiếu, nhất định là tiểu thư phục vụ chưa đủ chịu khó. Nào, đổi một người khác đi.”

“Ghét, Hoắc tổng, người ta không đi đâu.” Mỹ nữ nóng bỏng dán thật chặt lên người Hoắc Tử Thực, ánh mắt khát vọng nhìn anh. Anh chính là người tuấn tú đẹp trai nhất ở đây, những người khác đều toàn là những lão già đầu trọc mập ú, cô không muốn đổi đâu.

Hoắc Tử Thực nhếch môi mỉm cười, lần nữa hướng mọi người nâng ly. “Không có việc gì, mời mọi người uống rượu, hôm nay phải chơi thật vui vẻ, tôi sẽ thanh toán.”

Bàn tay nắm chặt ly rượu, đưa ly rượu đến bên môi, đổ hết rượu vào miệng, đang lúc mọi người thét lên trong huyền ảo, anh nâng ly lên rồi cười lười biếng cùng phóng đũa, hoàn toàn dung nhập vào bữa tiệc rượu thối nát đầy nhục dục này.

Thế nhưng, suốt đêm, thỉnh thoảng vang lên bên tai anh là tiếng khóc lóc nhỏ bé yếu ớt.

Tử Thực...

Tia sáng chói mắt chiếu vào mặt, đôi mày thanh tú của Dương Tư Dĩnh nhíu lại, theo bản năng lật người quay về hướng bên kia, thuận thế phoir bày bên má phải sưng đỏ.

Một bàn tay xoa nhẹ má phải cô, đau đơn rõ ràng khiến cô tỉnh lại.

Dương Tư Dĩnh mở ra đôi mắt mông lung, còn chưa lấy lại tiêu cự, chỉ thấy một bóng đen to lớn ngồi ở bên giường, sự sợ hãi hỗn loạn trong đầu cô, cô kêu lên một tiếng, lập tức co người thành một cục

“Đừng tới đây... Đừng tới đây...” Cô co người lui về phía bên kia của chiếc giường, nắm chặt chăn bao kín lấy chính mình.

Mày rậm Hoắc Tử Thực nhíu lại, lên giường bắt người, hai tay giữ chặt vai cô, tiếng nói lại càng kỳ êm ái: “Đừng sợ, là anh.”

Theo như dự liệu thì cô sẽ nhào tới, nhưng qua mấy giây tiếp theo, cô chỉ nâng mặt ra khỏi chăn, sắc mặt càng tái nhợt, đôi mắt như nhúng trong nước thủy tinh, lẳng lẳng nhìn anh.

Cái nhìn kia, làm cho ngực anh hít thở không thông.

Trong chốc lát anh nói không ra lời, cô cũng không mở miệng, cũng chỉ như thế mà thật thà nhìn anh.

“Em thoa thuốc lên mặt chưa?” Cuối cùng người đầu hàng là anh, giọng nói có chút khàn khàn không được tự nhiên.

“À.” Cô cực kỳ an tĩnh, cũng cực kỳ tỉnh táo.

Trong cảm xúc quái lạ, Hoắc Tử Thực nhận không được mà mở miệng, nhắc tới chuyện đêm hôm trước: “Khụ, đêm hôm trước anh có việc bận...”

“Em hiểu mà.” Giọng nói tinh tế cắt đứt lời anh, phản ứng của cô nằm ngoài dự liệu của anh. “Xin lỗi, ngày đó quá rầy anh làm việc.”

“Tới đây, để anh xem mặt của em.” Hoắc Tử Thực tự nhiên thấy phiền lòng với sự lạnh nhạt của cô, bàn tay túm lấy cái chăn kéo mạnh ra.

Lúc này, cô không kháng cự, chỉ là dùng tốc độ chậm chạp tiến về phía anh, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, hình như hô hấp cũng vô cùng thận trọng.

Đủ rồi! Đột nhiên Hoắc Tử Thực phiền não, chân mày càng nhíu chặt, quyết định ngả bài: “Em đang giận anh sao?”

Cô ngửa cái cổ mảnh khảnh, yên tĩnh nhìn anh, trong đáy mắt vẫn có sự sợ hãi như trước, nhưng mà sự lệ thuộc và tin tưởng, hình như phai nhạt đi.

“Không có.” Cô lắc đầu.

“Thế tại sao em...” Anh cực kỳ tức giận mở miệng, rồi đột nhiên lại im lặng.

Anh đang làm gì? Quan tâm cái gì? Chỉ là một phụ nữ mà thôi! Mặc kệ trong cơ thể cô chứa linh hồn của ai, thân phận của cô chính là Dương Tư Dĩnh, một phụ nữ mà anh không nên quan tâm

Không nói rõ được sự tức giận trong anh ở đâu mà có, bàn tay to vuốt lên mái tóc đen dày, gương mặt lạnh lùng nhìn sang một bên, không nhìn cô nữa.

“Tử Thực.” Khi sự tức giận của anh an tĩnh lại, cô liền cất lên giọng nói tinh tế gọi anh.

Anh quay đầu nhìn cô, sắc mặt âm trầm dọa người.

“Trước đây... Hiệp nghị mà anh nói còn hiệu lực sao?” Cô có chút sợ hãi, nhưng vẫn ép bản thân phải nói ra. Hiệp nghị?

Anh nhớ lúc mới bắt đầu, anh đã nói những lời đó với cô, không hỏi thăm cuộc sống hai bên, chỉ ở những trường hợp cần thiết, mới diễn tốt cảnh một đôi vợ chồng, không cần can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau.

Hoắc Tử Thực cười lạnh. Tại sao, hay là cô ấy tức giận cho nên mới lôi hiệp nghị kia ra nói với anh, vẽ rõ ranh giới giữa hai người?

“Lời anh đã nói, dĩ nhiên là có hiệu lực.” Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Chúng ta về sau... Sống giống với trước kia thôi... Có thể không?” Mắt đẹp nhìn xuống, âm lượng tiếng cô nói nhỏ hơn cả tiếng hít thở.

“Thế còn nghĩa vụ vợ chồng thì sao? Cũng muốn kết thúc sao?” Anh lạnh lùng hỏi, kéo lấy cổ tay cô, dùng sức thật mạnh, cả người cô liền hướng vào trong ngực anh.

“Em...” Cô cắn môi dưới, lông mi run rẩy. “Chỉ cần anh muốn, chúng ta vẫn có thể...”

Cô thích anh, cô yêu anh.

Nhưng trải qua đêm hôm đó, cô cũng chân chính thấy được người có tiền ích kỷ vô tình, đáy lòng liền lạnh lẽo, nhưng không có cách nào ngăn cản được cảm giác yêu đôi với anh.

Có thể trong tiềm thức của cô, có gen di truyền của mẹ, biết rõ phần tình yêu này chỉ nhận được đau khổ, không đáng giá để mình theo đuổi, nhưng lại không khống chế được con tim của mình.

Nhưng cô lí trí hơn mẹ cô, biết yêu người đàn ông này sẽ chỉ làm bản thân mình bị thương, cho nên đã đặt điểm dừng ngay từ thời điểm bắt đầu.

Hoắc Tử Thực hoàn toàn không hiểu dụng ý của cô: “Em có ý gì? Nói rõ ra.”

“Chúng ta... vẫn có thể giống như trước... Nhưng mà em sẽ tuân theo hiệp nghị, sẽ không làm phiền anh, tạo thêm phiền toái cho cả hai ta... Cha ta, anh cũng biết, em sợ ông ấy.”

Anh đã hiểu. Ý của cô, tất cả sẽ như cũ, chỉ là lúc nào hai người muốn lên giường liền có thể lên giường.

“Đây chính là những gì em muốn?” Như anh nghĩ, cũng chỉ là vì cô giận anh, cho nên cố ý mang hiệp nghị ra để chọc anh tức giận.

Buồn cười! Hoắc Tử Thực này sao lại có thể chịu uất ức? Chỉ là một người phụ nữ mà thôi, anh lười phải tốn tâm tư chơi trò chơi với cô!

“Tùy em.” Anh buông cô ra, xoay người rời đi.

Sức nặng trên người giảm bớt, thân thể mềm mại ngồi ở trên giường, cô chỉ lẳng lặng nhìn anh rời đi, sau đó cô giơ tay lên lau nước mắt nơi khóe mi, xoay người nằm xuống.

Không đến một phút, một bóng đen to lớn bao phủ lấy cô.

Cảm thấy bên cạnh giường có người nhìn cô chăm chú, cô lật người, còn chưa ngồi dậy, một cơ thể phái nam trần truồng mạnh mẽ cùng nóng bỏng phủ lên người cô.

Sự va chạm làm cô chóng mặt, cô bị ép xuống tấm đệm êm, không kịp hét lên kinh ngạc, cánh môi đã bị hung hăng mút cắn, bàn tay to đã dùng sức xoa nắn bộ ngực sữa dưới lớp áo ngủ mềm mại.

“A! Đau quá!” Cô kêu lên.

Hai đóa hoa hồng bị người đàn ông gặm cắn mạnh mẽ, chốc lát sau thì không biết xấu hổ mà cương cứng trong miệng anh, khoái cảm tê dại truyền đến tứ chi toàn cơ thể, thân thể mềm mại không tự chủ mà hướng sát vào anh, không tiếng động khát cầu (khát vọng, mong muốn, cầu xin).

“Không... Không cần...”

“Nghĩ muốn lên giường liền lên giường, không can thiệp cuộc sống riêng của nhau, không hỏi thăm nhau, đây là điều em muốn không phải sao?”

Khuôn mặt lạnh lùng hiện lên tươi cười tàn nhẫn, không hề dịu dàng, không hề thương tiếc mà vuốt ve cô, ngón tay thon dài vạch ra hoa môi, thăm dò vào trong hoa huyết.

“Ừm...” Cô cắn môi, đáy mắt dâng lên đám sương mù, trong đau đớn cảm thấy sự vui thích.

Ngón tay ác ý cong lên, uốn éo, dút vào, khiêu khích mật ngọt từ sâu thẳm trong nhụy hoa chảy ra. Có thấy trái tim tan chảy, cô xấu hổ nhắm chặt hai mắt, vô số giọt nước mắt chảy xuống.

“Ướt?” Anh thay đổi nhu tình mật ý trước kia, bằng nồng đậm châm biếng trào phúng, nói vào tai cô.

“Đừng... A...” Cô lắc đầu, nhưng phản ứng cơ thể quá mãnh liệt áp đảo tất cả.

Anh phát hiện, ngọn lửa tức giận ngàn ngụt xông lên đầu, bàn tay đang vuốt ve bóp đùi cô, dùng sức đẩy ra, thân thể cường tráng ngăm đen thúc lên phía trước, phần người dưới đã bỏ đi quần dài, côn thịt cứng rắn liền cắm vào miệng hoa huyết mềm mại đang chảy ra mật dịch.

“A...” Không hề báo động trước, anh đã đoạt lấy cô, thân thể mềm mại co rút một lúc, ngược lại càng xoắn nút hút sâu phái nam sưng cứng của anh hơn.

Không để ý tới đôi mắt đỏ ửng đầy nước mắt của cô đang nhìn mình, anh nút môi cô, nhắm nháp nụ hoa cứng ngắc, đôi tay giữ chặt vòng eo, hung ác tiến lên đụng mạnh vào hoa tâm, một lần lại một lần.

Cô buông tha suy nghĩ cầu xin anh, nhắm mắt lại, tay nhỏ bé níu chặt ga giường, cũng không muốn ôm lấy người đàn ông dã thú trên người mình.

Anh càng tức giận co lại cái mông, càng dùng sức đụng mạnh vào cánh hoa, ngón tay nặng nề miết mật hạch, cô như chạm phải điện mà chấn động, mắt khép hờ đạt tới cao triêu.

Chỉ là một người phụ nữ... Chỉ là một người phụ nữ mà thôi! Hơn nữa lại là con gái của lão hồ ly Dương Minh Vượng kia, anh không cần quan tâm!

Mồ hôi đầm đìa, hai thân thể quấn quít, hô hấp như hòa vào một thể, nhưng hai trái tim lại cách nhau cự ly vài thế kỷ, đụng chạm không tới...

Hết chương 6.

9. Chương 7

Lạnh đến điểm đóng băng.

Không chỉ thời tiết gần đây, mà còn bầu không khí trong nhà, cũng lạnh giống như trong tủ đá.

Chị Trần đang nấu nồi thịt xào khô, nhắc nồi thịt ra bàn ăn làm từ đá cẩm thạch, lại dọn bát đĩa xong xuôi, đi ra khỏi phòng bếp.

“Hoặc tiên sinh, có thể ăn cơm... A? Vừa rồi không phải vẫn còn ngồi ở phòng khách sao?” Theo bản năng chị Trần ngược nhìn cầu thang, ngập ngừng một lát, quay trở lại bếp, làm thêm đĩa rau chiên.

Lâu năm, mờ tối, một chuỗi rên rỉ nhỏ bay ra...

“Đừng... Ừm... Đừng...”

Trong phòng thay quần áo cực lớn, Dương Tư Đình bị đặt lên cái tủ treo quần áo đối diện chiếc gương lớn, quần áo ở nhà vừa mới thay đã bị xé rách, dây đeo áo lót bị trượt khỏi đầu vai, móc lưng áo lót cũng bị cởi ra, áo lót nửa kín nửa hở lơ lửng trước ngực.

Bàn tay ngăm đen kéo áo lót xuống, bao lấy bầu vú mềm tuyết trắng, vuốt ve đầu ti, một tay mò xuống dưới, tay lướt qua viền ren chui vào trong quần lót.

“A...” Cô cong thân thể mềm mại, gáy đụng vào tử quần áo, búi tóc bị bung ra, tóc đen óng mượt mà như tơ lụa xõa xuống.

Khuôn mặt anh hung tợn, ánh mắt tràn đầy tức giận, mỗi bắp thịt trên cơ thể cứng rắn nổi lên, côn thịt giữa hai chân cứng lên chống vào bụng cô, ma sát từ trên xuống dưới.

“Đừng... Chị Trần còn ở dưới lâu...” Cô dùng hơi sức còn sót lại, kháng cự yếu ớt.

Vừa nhìn thấy anh tan việc về nhà, cô lập tức đi lên lầu, muốn tránh đụng chạm với anh, nhưng vừa vào phòng thay đồ không lâu, anh cũng đi vào.

Gương mặt tuần tú lạnh lùng, nhìn cô chằm chằm, cô bị trừng đến mức sợ hãi, vừa muốn rời đi để lại phòng thay đồ cho anh sử dụng, thế nhưng anh lại giống như một con sư tử triển khai cuộc săn, vồ về phía cô.

Sau đó... chính là cục diện hiện tại...

“Vợ chồng ân ái, là chuyện rất bình thường, chị Trần nghe được thì sao chứ?” Anh cười lạnh, nâng cằm cô lên, nhìn cô khó chịu mà đôi mày thanh tú phải cau lại, sau đó dùng lực hôn mút đôi môi hồng.

Đầu lưỡi nóng ướt chui vào trong miệng cô, mãnh liệt liếm mút, khấy đảo lưỡi mềm không sức chống cự, hút hết dưỡng khí của cô, buộc cô chỉ có thể đón nhận phối hợp.

Thanh âm ướt át phảng phất trong hai môi, anh hôn khiến ý thức của cô tan rã, đại não bị sương mù chiếm đóng, cơ thể sôi trào từng đợt sóng rung động.

Như bị thôi miên, cô lộ ra lưỡi mềm truy đuổi anh, bị anh quấn lấy khuấy động, lúc tách ra kéo theo một sợi chỉ bạc, sau đó lại bị anh nuốt mút.

Nhìn ý chí kháng cự của cô đã bị tiêu trừ, đôi tay vô ý mà vuốt ve sau lưng anh, vết nhằn trên trán anh nhạt phai một chút, dục vọng muốn cô càng trở lên nồng đậm.

Môi nóng bỏng bắt đầu hôn lên mỗi chỗ trên cơ thể cô, môi hơi sưng, mồ hôi rịn ra trên cổ, nụ hoa cao vút, cặp vú đầy đặn trắng nuột nà.

Đỉnh đầu anh dờn xuống, thân hình cao lớn ngồi thấp xuống, khuôn mặt tuần tú dán lên chiếc bụng thon nhỏ tinh tế, đầu lưỡi quét nhẹ qua bụng và rốn cô.

“A...” Cô ôm lấy gáy anh, đầu gối run rẩy, thân thể trắng nõn hiện ra sắc hồng, gương mặt ý loạn tình mê, nó không nói hết được sự quyến rũ động lòng người của cô.

Đôi mắt đen nâng lên, nhìn cô chằm chằm, sau đó kéo quần lót viền ren của cô xuống, khiến nó trượt đến mắt cá chân cô, bàn tay nâng mông nhẵn bóng của cô lên, đỉnh đầu tiếp tục đi xuống, chôn vào chỗ ướt nhẹp giữa hai chân.

Nhiệt độ tăng cao, khoái cảm dâng lên kinh người từ cánh môi non mềm giữa hai chân, đôi tay cô nắm chặt gáy anh, ngửa cổ lên, cái miệng nhỏ nhắn ngậm nga phóng đảng.

Quá nhiều... Khoái cảm vui vẻ... chưa từng có... Cảm giác thật xa lạ, rồi lại làm cho người ta trầm mê, linh hồn của cô như phiêu du trên không trung, thân thể trầm luân trong làn sóng lửa, giống như đau khổ, lại dường như vui sướng.

Khát vọng vô tận.

Đầu lưỡi ở miệng huyết chui lượn quanh, liếm mút chất lỏng đang chảy ra, ngậm lấy mật hạch, dùng sức bú, một cổ tê dại run rẩy vọt tới toàn thân, linh hồn của cô như bay thẳng tới thiên đường dục vọng.

Hoắc Tử Thực rút đầu lưỡi ra, nhìn cô đang mê mang, môi cô đỏ thắm căng mọng, tiếng rên yêu kiều nỉ non như khóc, anh hài lòng tươi cười.

Bàn tay để xuống cái mông run khẽ, thân thể mạnh mẽ dờn lên, ngậm lấy cánh môi đang thổ khẽ, một tay cởi khóa, phái nam khổng lồ lập tức nhảy ra ngoài.

“Thoải mái sao?” Hoắc Tử Thực liếm môi dưới của cô, ánh mắt phóng đảng quyền rũ cô.

“Tử Thực...” Đang trầm luân trong thế giới dục vọng, cô đã sớm quên nguyên tắc tự bảo vệ mình, đôi tay ôm chặt lấy anh, ý thức mê loạn mà khê rên.

Đã bao lâu anh không nghe thấy cô dùng giọng nói mềm mại gọi tên anh? Từ hai tháng trước, cô nói về cái hiệp nghị kia, muốn vẽ rõ ranh giới giữa hai người, liền không còn gọi anh như vậy.

Giống như làm nũng, mang theo sự lệ thuộc, tin tưởng, ôn nhu gọi tên anh...

Một cái gì đó như cảm xúc phức tạp đột nhiên rót vào ngực anh, thúc đẩy giục vọng, bàn tay anh nâng mông cô lên một lần nữa.

“A... Tử Thực... Chậm... Chậm một chút.. Ừm...” Cô động tình khó chịu mà dựa ra sau, mồ hôi đầm đìa, thân thể run rẩy dữ dội.

Người đàn ông đè ở trên lại hóa thành dã thú hung ác, húc nhục côn xỏ xuyên vào hoa tâm, ma sát hoa thịt ướt đầm, rút ra đút vào liên tục.

“Lại gọi tên anh.” Gương mặt đắm chìm trong tình dục hấp dẫn mà tà ác, dính vào bên cạnh má cô, giọng nói trầm thấp ra lệnh.

“Ừm... A a...” Cô bị đung mà rung chuyển thân thể, giống như sắp rơi xuống vách đá, chỉ có thể ôm chặt lấy anh, mỗi một cái tiến công đung chạm đều vào nơi nhạy cảm nhất trong nhụy hoa, khoái cảm như làn sóng lớn cuốn tới.

“Lại gọi tên anh nào.” Anh tức giận chống đỡ điểm mẫn cảm của cô, cảm thấy cô càng trở nên co rút, khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu diễm mê hồn không thể mở mắt ra.

“Tử Thực... xin anh...” Cô khó chịu giãy dụa thân thể mềm mại, nhưng mà anh cố tình bất động, chỉ là ngăn chặn cô thật chặt.

Trán anh chống đỡ trán cô, hơi thở nóng rực phun xuống, trong không khí chứa mùi tình dục ngai ngái.

“Tử Thực... Tử Thực...” Cô càng không ngừng kêu tên anh.

Dã thú xấu xa trên người cô nâng mông cô lên, triển khai một cuộc xâm chiếm mạnh mẽ mới.

Đồ ăn nguội ròi, chị Trần vẫn không thấy ông bà chủ xuống lầu, trong lòng có chút lo lắng, đôi mắt vừa khéo liếc thấy cái túi trên bàn.

Chị nghĩ ngơi một chút, rồi cầm túi đi lên lầu.

Lầu hai, ba, bốn đều yên tĩnh, chắc là ở lầu năm. Chị Trần lo lắng ôm chặt cái túi, cố ý bước chân đầm nặng một chút, tạo ra tiếng vang.

Đang dầm lên nấc cầu thang cuối cùng thì chị Trần suýt chút nữa đụng vào bóng đen to lớn, trái tim nhảy lên một cái, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Một thân quần áo trên Hoắc Tử Thực xóc xếch, cổ áo sơ mi phanh ra, mấy cúc áo đều được cởi ra, lồng ngực rắn chắc như ẩn như hiện, bộ dáng cuồng dã hấp dẫn, chị Trần tuy đã trên bốn mươi nhưng tim không nhin được cũng đập rộn lên.

Thật tổn thọ! Hoắc tiên sinh còn đẹp trai hơn vai nam chính trong phim Hàn cả nghìn lần! Nếu mà đi quay phim, không biết là có bao nhiêu cô gái ngã gục trước chân Hoắc tiên sinh.

Chị Trần lảo bầm trong lòng, sau đó mới thấy rõ là Hoắc Tử Thực ôm trong ngực... Dương Tư Dĩnh khoác áo tắm.

Xem ra là Dương Tư Dĩnh rất mệt, hai mắt nhắm chặt, hô hấp đều đặn mà dài, khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát vào ngực Hoắc Tử Thực, đôi tay ôm chặt lấy gáy anh.

Ngửi thấy trong không khí có chút mùi ngai ngái, dù thấy nhiều cảnh đời mặt chị Trần cũng đỏ lên.

“A, thật xin lỗi, Hoắc tiên sinh, tôi không cố ý muốn xông lên, tôi sợ đây là tài liệu khẩn cấp, sợ Hoắc phu nhân quên, cho nên mang lên giúp phu nhân, thuận tiện báo với ông bà chủ là thức ăn đã chuẩn bị xong rồi.”

Tổn thọ mất! Thì ra vừa rồi hai người ở trên lầu... Xem ra vợ chồng hai người không có vấn đề gì, thật may mắn. Chị Trần tuy có chút lúng túng, nhưng lại cảm thấy vui mừng.

“Để vào trong phòng.” Hoắc Tử Thực nhân nhậm nói.

Chị Trần vội vàng đem túi để vào trên khay trà trong phòng ngủ, ánh mắt không dám nhìn loạn, gặt đầu một cái, vội vã đi xuống lầu.

Dương Tư Đình mệt mỏi được thả lên giường, tâm tình Hoắc Tử Thực phức tạp mà ngồi một bên, trầm ngâm quan sát khuôn mặt đẹp ngủ say, ngón tay quyến luyến mà vuốt nhẹ má cô.

Anh biết nội tâm cô đang oán giận anh, đêm hôm đó sự lạnh lùng vô tình của anh, làm vỡ vụn sự tin tưởng của cô đối với anh, cho nên cô bày ra trận tuyến phòng bị anh, nghĩ muốn trở lại cuộc sống trước đây của anh và Dương Tư Đình trước kia, cắt mối quan hệ thân mật của hai người.

Chỉ là một người phụ nữ... Nhưng đáng chết lại làm cho anh quan tâm!

Quan tâm cô mỗi ngày cố ý tránh ra thời gian anh về nhà, cùng Theo Nhân tham gia khóa trình thiết kế trang sức, mỗi ngày lêu lổng ở bên ngoài đến khuya mới về nhà.

Quan tâm cô tránh né ánh mắt của anh. Quan tâm cô không còn dễ dàng gọi tên anh nữa. Quan tâm cô bắt đầu lui tới cùng với người Dương gia bên kia, không hề giống như trước đây, chỉ cần người Dương gia tìm tới cửa liền theo bản năng mà tìm kiếm sự giúp đỡ của anh.

Quan tâm nhất, là đối với anh cô không còn thái độ thân thiết nữa! Điều đó khiến anh tức giận, giống như một khối dị vật khổng lồ đè trước ngực, dù có làm cái gì, ở nơi nào, dị vật này cũng khiến tâm tình anh không thể bình tĩnh và thấy hô hấp thật khó khăn.

Hoắc Tử Thực cúi đầu, tay nâng lên ấn trán, nén xuống một tiếng thở dài.

Ánh mắt anh nghiêng nghiêng, nhìn cái hộp giấy trên bàn trà, anh đứng dậy đi tới, cầm kéo mở hộp giấy.

Trong hộp, là một chiếc khăn lụa được gói kĩ trong bọc giấy mềm, và một chiếc thiệp màu tím nhạt rất đẹp.

Gửi người tôi yêu nhất- Tư Đình, sinh nhật vui vẻ. Mãi mãi yêu em. Hứa Duy Văn.

Trên trán Hoắc Tử Thực xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, anh bỏ thiệp lại vào hộp, đẩy nắp hộp lên rồi ném vào thùng rác.

Như dã thú bị đập vào đuôi, tức giận đi lại trong phòng. Một tay anh chống hông, một tay anh vuốt vuốt mái tóc đen, đôi mắt điều hâu còn sắc bén hơn dao chém gió.

Cô bí mật gặp mặt Hứa Duy Văn sao? Còn Hứa Duy Văn chưa từ bỏ ý định, lại chạy tới dây dưa với cô ấy sao? Tại sao cô ấy lại không nói chuyện đó với anh?

Không, không đúng. Cô còn giận anh, trong khoảng thời gian này cô vẫn cố ý tránh né anh, nếu không phải mấy bận anh ở nhà chặn cô ấy, một lần lại một lần kích thích dữ dội hơn, không cho cô tránh anh, nằm dưới thân anh khẩn cầu anh yêu thương cô, nói chung là không có thời gian nói thêm nữa câu với anh.

Tính tình cô nhút nhát, nhưng một khi bị giảo lên, cả người liền thay đổi hình dạng, tâm tư chống cự anh đều hình thành.

Đáng chết! Rốt cuộc cô có lui tới với Hứa Duy Văn không?

Trái tim Hoắc Tử Thực bị nhéo một cái, đi nhanh đến bên giường, nhìn khuôn mặt đã lui diễm sắc của cô gái nhỏ, ngủ an ổn, làm người khác nhìn không được muốn muốn lay cô dậy.

Vừa rồi ở trong phòng thay đồ, anh có chút tàn ác, thể lực của cô chắc bị anh rút cạn.

Vì vậy, sự phẫn nộ muốn chất vấn cô, lại được anh cứng rắn ép xuống. Hoắc Tử Thực đi tới bên giường ngồi xuống, nhìn cô trong chốc lát, cũng không thay quần áo xốc xếch trên người, nằm xuống bên cạnh cô.

Mắt anh vẫn chăm chăm nhìn khuôn mặt cô, cho đến đêm khuya, anh mới nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm, Dương Tư Dĩnh cảm thấy có chút nóng, kéo chăn ra, muốn lật người, lại phát hiện sau lưng có tường cứng rắn cản trở.

Ừ... Trên giường sao lại có tường? Có phải là con gấu Teddy của Theo Nhân đưa cho không?

Vì vậy cánh tay vươn ra từ trong chăn, đẩy phía sau, muốn đẩy gấu Teddy ra, dọn ra vị trí để cô lật người.

Lục lọi một lúc, lòng bàn tay chạm vào một mảng bóng loáng, dùng sức đẩy, phát hiện vật kia cứng rắn như khối đá, tuyệt đối không phải là gấu Teddy.

Đôi mày thanh tú nhíu lại, cô mê mang mở mắt ra, xoay người nhìn về phía sau, bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú, đôi mắt đen câu hồn người nhắm chặt, hô hấp đều đặn có quy luật.

Anh ngủ thiếp đi, hơn nữa còn là trạng thái ngủ say. Nhưng mà... Anh lại ngủ trên giường trong phòng cô?

Trong khoảng thời gian này hai người phân phòng ngủ, ai đi đường lấy, không can thiệp vào chuyện của nhau... Trừ mấy lần đêm khuya anh trở về, gõ cửa phòng cô, giống như một tên cướp không nói lý, thái độ xấu và bắt nạt cô cùng nhau tìm khoái cảm.

Hình như... anh không hài lòng về cô.

Từ khi cô nói ra muốn sống theo hiệp nghị như trước kia, thái độ của anh đối với cô lúc nóng lúc lạnh như hai người khác nhau, thường thì dùng mặt lạnh lùng nhìn cô, trên giường thì biến thành một người vô cùng dã man.

Cô không hiểu, tại sao anh lại tức giận? Dù sao, anh cũng không đặt cô vào trong lòng, chỉ là vợ trên danh nghĩa mà thôi, anh cũng không hy vọng hai người quá thân mật, không phải sao?

Hơn nữa, cô không muốn chọc giận Dương Minh Vượng nữa, cũng đã đồng ý với vợ chồng Dương thị, từ nay về sau giữ một khoảng cách với Hoắc Tử Thực, sẽ không bao giờ nói những lời yêu vớ vẩn kia.

Yêu... Đối với những thương nhân chỉ coi trọng lợi ích mà nói, không hề có giá trị.

Yêu người không nên yêu, không biết yêu người khác thế nào, chỉ có phụ nữ đau khổ cả đời. Điểm này, cô đã được nghiệm chứng ở cuộc đời của mẹ cô.

Chớp chớp lông mi hơi ướt, cô chăm chú ngắm nhìn đường nét sắc sảo trên khuôn mặt tuần tú, không nhận được mà duỗi ngón tay ra muốn chạm vào, khi sắp chạm vào khuôn mặt anh thì tay cô run lên và thu hồi lại.

Không nên yêu người đàn ông này... Cô tự nhủ. Có phải là do cô có một cơ thể thành thực, nên cô cũng dùng tự hỏi và cuộc sống xảy ra biến hóa chậm chạp.

Không, chắc là do thân phận, sau khi cô bắt đầu lại cuộc sống mới với thân phận Dương Tư Dĩnh, cô tiếp xúc với giai cấp xã hội hoàn toàn khác trước đây, nhận thức được hai mặt đẹp đẽ cùng xấu xí của gia đình giàu có giới thượng lưu.

Những hy vọng đẹp đẽ ngây thơ, cũng dần dần bị thực tế toan tính hòa tan, một cái tát của Dương Minh Vượng, đã đánh tỉnh cô hoàn toàn.

Nhắc nhở cô một lần nữa, cô bây giờ, đã không còn là cô gái Hạ Diễm Hinh “ngày trước”, cả ngày vội vàng đi làm để nuôi sống bản thân, gia cảnh khôn khổ.

Cô là Dương Tư Dĩnh, thiên kim khổng chế tập đoàn Ngày Mai, một phần tử của xã hội thượng lưu, trong mắt không có tình yêu, chỉ có tính toán đạt được lợi ích,

Quan trọng nhất là, cô không thể yêu chồng của cô. Bởi vì anh cũng sẽ không yêu cô, càng không coi cô như sinh mạng quý giá của mình mà đối đãi.

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh ân ái của vợ chồng Lô thị, một sự chua xót thoáng qua đáy lòng.

Nhắm lại đôi mắt ướt, cô xoay người, lựa chọn đưa lưng về phía người đàn ông phía sau, hai cánh tay nhỏ gầy ôm lấy bản thân, không dựa vào hơi ấm từ người đàn ông truyền tới.

Cô không biết, khi cô xoay người đưa lưng về phía anh, đôi mắt người đàn ông sâu thẳm không gợn sóng, trầm mặc đưa mắt nhìn cảnh đẹp lộ ra khỏi áo choàng tắm, đường cong mượt mà của bờ vai.

Cho đến khi nghe thấy hô hấp của cô thanh mà chậm rãi, theo quy luật thân thể pháp phồng, anh mới vươn cánh tay, ôm cô vào trong ngực, càng ôm càng chặt.

Xe thể thao màu đỏ lưu loát tiến vào phía trước vườn hoa rộng lớn, Hoắc Theo Nhân dừng xe, tắt động cơ, lo lắng nghiêng đầu nhìn ngắm chị dâu một chút.

Dương Tư Dĩnh không hiểu nhìn Theo Nhân: “Sao vậy?”

“Chị dâu, chị nhất định sẽ đi vào sao?” Mắt Hoắc Theo Nhân có chút nhăn nhó nhìn kiến trúc của ngôi nhà.

“Mẹ chồng đặc biệt mời chị tới, tất nhiên chị sẽ đi vào.” Dương Tư Dĩnh tỉnh táo nói.

“Nhưng... Đó là nhà bác của em!” Hoắc Theo Nhân nói có chút cao, đáy lòng có chút khấn trương.

“Chị biết rõ.” Dương Tư Dĩnh cười cười.

Hoắc Theo Nhân có chút buồn bực nhíu mày, không hiểu chị dâu sao lại bình tĩnh như vậy. Theo như cô biết, hai bác cực kì ghét chị dâu đấy.

Hơn nữa, nghe nói gần đây vì chuyện làng du lịch Đài Đông, anh họ muốn tìm nhà đầu tư, thà bị bỏ gần cầu xa, cũng không tìm cha vợ ở tập đoàn Ngày Mai, chuyện này bị truyền thông suy đoán xôn xao, nghe nói mấy ngày trước Dương Minh Vượng còn chạy tới nhà hai bác gây náo loạn.

Sau đó... Hôm nay bác gái lại thông qua cô, hẹn chị dâu tới nhà ăn cơm trưa, nghĩ nghĩ đều có chuyện không ổn sẽ xảy ra.

“A! Chờ em một chút.” Ngắt người một lúc, Hoắc Theo Nhân liền phát hiện Dương Tư Dĩnh đã mở cửa và xuống xe, đi về phía khu nhà cao cấp mang thiết kế phong cách Châu Âu.

“Không phải em nói buổi tối có hẹn với bạn sao?” Đi tới gần cửa vào, Dương Tư Dĩnh quay đầu lại, nhìn khuôn mặt khấn trương của Hoắc Theo Nhân và nói.

“Vâng, không sao,... dù sao em cũng không muốn đi.” Hoắc Theo Nhân cười gượng.

Trong khoảng thời gian này, cô lôi kéo chị dâu đi dạo phố cùng, cùng đang kí khóa học về thiết kế trang sức, còn thảo luận sau này sẽ mở tiệm, giao tình cũng không tệ, về tình về lý, cô đều đứng về phía chị dâu.

Có cô ở bên cạnh, hai bác chắc chắn sẽ cứng không quá hung dữ? Hoắc Theo Nhân lo sợ bất an nghĩ.

Nhưng nào biết, sau khi vào trong nhà tầm hai mươi phút, ý tưởng lạc quan của cô, lập tức bị một cuộc giáo dục lật ngửa hoàn toàn.

Không hề có cao lương mỹ vị, không hề có rượu ngon, không hề có bát đĩa, chỉ có một văn bản trên chiếc bàn.

Trong tay Dương Tư Dĩnh cầm bút, mắt cúi xuống, nhìn thì trấn định tự nhiên, không ai nhìn thấy nội tâm cô đang run rẩy, trong lòng bị người vô tình bấm chặt, đau đến chết lặng.

Mặc dù cô đã sớm đoán được sẽ có ngày này, chỉ là chưa từng nghĩ, ngày này lại đến nhanh như vậy.

“Còn cần chờ gọi luật sư tới sao? Hay là cô không đồng ý với số tiền bồi thường này?” Ngồi ở ghế chủ vị trên bàn ăn, là một phu nhân cao quý phong cách ung dung, ánh mắt lạnh lùng vô tình nhìn Dương Tư Dĩnh.

“Bác gái, người như vậy rất quá đáng!” Hoắc Theo Nhân nhin không được mà mở miệng bất bình thay Dương Tư Dĩnh.

“Theo Nhân, nơi này không có chuyện của con!” Tào Tú Linh liếc nhìn Theo Nhân một cái, rồi lại quay lại bộ dạng ung dung quý phái.

“Là con hẹn chị dâu tới đây, đương nhiên đó là chuyện của con!” Hoắc Theo Nhân bướng bỉnh chu miệng lên.

“Theo Nhân, chị không sao.” Dương Tư Dĩnh nhẹ giọng nói, trong mắt như có nước lưu động, cô vội vàng cúi xuống.

Cô an tĩnh khác với thường ngày, thỉnh thoảng lại lộ ra sự e ngại lo sợ, mặc dù Tào Tú Linh cảm thấy kỳ quái, liền đề cao cảnh giác, suy đoán xem có phải cô đang muốn chơi trò gì.

Con gái của Dương Minh Vượng không phải người đơn giản. Lúc trước cô đến Hoắc gia, vừa mở miệng ra liền hạ uy Hoắc gia, nếu không chê các món ăn quá mộc mạc nhạt nhẽo, chính là phòng thủy không hợp, tất cả đều bị cô chê một lượt.

Trước mặt trưởng bối không biết nói năng, thái độ kiêu ngạo, chê bai người khác... Nhưng người phụ nữ trước mắt, phong thái dịu dàng, ánh mắt đơn thuần, giống như một cô gái trẻ.

Chẳng lẽ, sau tai nạn xe, cũng học được cách diễn trò? Mặc kệ sự thực là cái gì, cũng là một hồ ly tinh. Ánh mắt Tào Tú Linh nhìn con dâu càng lạnh hơn.

“Bác trai và anh họ dâu ạ? Ly hôn là một chuyện lớn, sao chỉ có một mình chị dâu ạ” Hoắc Theo Nhân bắt đầu kêu lên, dù sao hôm nay cô sẽ đứng về phía Dương Tư Dĩnh, quyết tâm vượt cánh tay của mình ra ngoài.

Tào Tú Linh nhàn nhạt nói: “Bác trai và anh họ con còn bận công việc, đã rất mệt mỏi, loại chuyện nhỏ này, không cần đàn ông ra mặt, có bác là được rồi.”

Có thể hiểu lời nói của bác gái như thế này, bác trai và anh họ đã đưa quyền xử lý chuyện này cho bác gái, chỉ cần bác gái ra mặt là được.

Rất quá đáng! Mặc dù đã biết bác trai bác gái rất không thích chị dâu, nhưng mà làm như vậy cũng không nể mặt một chút nào, quá là không phúc hậu! Nói thế nào thì, chị dâu cũng xuất thân từ hào môn thế gia, làm sao có thể...

“Theo Nhân, chuyện này không liên quan đến con, con đừng làm loạn.” Lời nói của Tào Tú Linh nồng đậm ý vị cảnh cáo.

“Vâng con biết rồi, vậy con rời đi được chưa ạ?” Trong đầu Theo Nhân lưu chuyển một chút, liền vội vàng ra khỏi phòng, giống như một cơn lốc bay đi.

“Hiện tại không có người khác ở đây, chúng ta mẹ chồng nàng dâu có thể nói chuyện thật tốt, có phải con muốn nói rất nhiều điều?” Tào Tú Linh chờ đợi tiểu thư Dương gia vỗ bàn gõ chân, mang danh hiệu Dương gia ra uy hiếp.

Dương Tư Dĩnh ngẩng đầu lên, lông mày dài chớp khẽ, nhìn mẹ chồng xa lạ, sau đó lắc đầu một cái.

Tào Tú Linh sững sờ, thật là kỳ quái, người trước mặt thật sự là Dương Tư Dĩnh sao?

“Vậy con có biết, bởi vì chuyện khai phá làng du lịch, cha con và cha của Tử Thực đã gây huyên náo một trận rất không vui vẻ, cha con cắt hai khoản vay của công ty Khải Hoa, còn công bố với bên ngoài là cắt bỏ lãi suất ưu đãi áp dụng cho Tập Đoàn Khải Hoa.”

“...Con biết rõ.” Dương Tư Dĩnh gật đầu một cái.

“Truyền thông nói rất nhiều lời khó nghe về hai nhà chúng ta, sự kiện trước khi con xảy ra tai nạn, lại mọi ra nói. Thành thật mà nói, con không thương Tử Thực, chuyện này có thể lý giải, nhưng con cũng nên hiểu lễ nghĩa, chuyện gặp tình nhân ở bên ngoài bị náo loạn như vậy, Tử Thực đều bị mọi người cười nhạo... Đoạn quan hệ này của hai con sớm nên cắt đứt đi thôi.”

A, nghe hiểu. Mẹ chồng muốn nói ý rằng, Hoắc gia vẫn một mực chờ cô chủ động đưa ra đề nghị ly hôn, cho nên mới nhẫn nại đợi một chút.

Bởi vì chờ đợi không được, mà chuyện khai phá làng du lịch tranh đoạt lợi ích, cho nên phải tìm cô ngã bài.

“Nếu trong lòng con có người khác, hôn nhân này cũng chỉ gây ràng buộc lẫn nhau, nên...”

“Con không ly hôn.” Một giọng nói trầm thấp truyền tới, đột ngột rơi vào tai hai người.

“Tử Thực?” Thân thể Tào Tú Linh chấn động, áo choàng trên người bà rơi xuống.

Dương Tư Đình kinh ngạc nâng mắt lên, chiếc cổ trắng quay lại, nhìn về phía cửa ra vào phòng ăn, khung cửa hình vòm được nạm vàng, bị một thân thể phái nam cường tráng thon dài chiếm hết.

Một tay Hoắc Tử Thực giựt giựt cà vạt, một tay chống lên gạch men sứ Italy trên tường, một đầu tóc đen được chải cẩn thận cũng bị gió thổi rối loạn, vài lọn tóc rơi xuống, che đi một chút sắc bén trong đôi mắt sâu thẳm.

Anh... Sao anh lại xuất hiện ở đây?

Anh nói không ly hôn là có ý gì? Mẹ của anh hẹn cô tới Hoắc gia đàm phán chuyện ly hôn, chẳng lẽ không đúng ý của anh sao?

Hết chương 7.

10. Chương 8

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô gái nhỏ, ánh mắt Hoắc Tử Thực lạnh lùng, thân thể to lớn căng thẳng dưới lớp tây trang, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng, bước nhanh đi về phía cô, kéo cô ra khỏi chỗ ngồi.

“Tử Thực!” Nhìn con trai có hành động khác thường, Tào Tú Linh luống cuống đứng lên.

“Con không nói là con muốn ly hôn.” Ánh mắt Hoắc Tử Thực lạnh lẽo, khiến mẹ anh như bị đóng đinh tại chỗ.

“Con đang nói linh tinh gì thế?” Giọng nói Tào Tú Linh cao vút, không thể tin được mà nhìn con trai có thái độ không tốt với bà trước mặt người ngoài.

“Hôn nhân là chuyện của con, con sẽ tự xử lí.” Hoắc Tử Thực mở to mắt, nhìn chằm chằm đôi mắt mê mang của Dương Tư Đình.

“Tử Thực, con đang làm gì thế? Con quên rằng Dương Minh Vượng là người đã kéo chân Hoắc gia sao, cũng quên rằng người phụ nữ này khiến con mất mặt, cũng hại cả Hoắc gia mất hết mặt mũi hay sao?”

“Đó là chuyện của con và cô ấy, không liên quan gì đến Hoắc gia.” Hoắc Tử Thực bác bỏ sự lên án của mẹ đẻ, mặc dù trong lòng anh rất rõ ràng, hôn nhân của anh và Dương Tư Đình, mỗi một bước đi đều ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai nhà.

“Con có biết mình đang nói gì không?” Tào Tú Linh tức giận đến hai vai phát run. “Là cha con muốn mẹ ra mặt giải quyết chuyện này, con làm thế này mẹ sao có thể xử lí xong chuyện mà cha con đã giao phó?”

“Con sẽ tự giải thích với cha. Chuyện của con và Tư Đình, xin mẹ đừng nhúng tay vào nữa.” Hoắc Tử Thực nắm chặt tay Dương Tư Đình, xoay người rời đi.

Sau khi ra khỏi cửa chính, bàn tay nhỏ bé trong tay anh đột nhiên rút về, Hoắc Tử Thực dừng bước chân, sắc mặt âm trầm quay đầu.

Dương Tư Đình có chút e sợ ngẩng mặt lên, vẻ mặt rất kiên định: “Em còn chưa kí tên, không thể đi.”

Ký tên? Cô gái này thế nhưng lại muốn ly hôn với anh!

Sự tức giận như muốn nổ tung, cả gương mặt tuần tú của Hoắc Tử Thực giống như bị hắt sơn đen lên, âm u vô cùng.

“Anh không cho em kí tên.” Ngắn ngủi sáu chữ, như nện ra từ giữa hai hàm răng sắp nghiến nát, kết hợp với gương mặt lạnh giá đẹp trai của anh, những người cách anh năm mét cũng thấy run sợ.

Ôi, anh họ thật sự tức giận! Mấy lần trước anh họ bị thương do có người ám toán, hoặc khiêu khích ngay mặt, sắc mặt anh họ cũng không thúi như vậy.

Hoắc Theo Nhân núp ở bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ, hai mắt mở to nhìn, âm thầm căng thẳng thay chị dâu.

“Ly hôn sẽ tốt... cho anh, cho em và tất cả mọi người.” Bị khuôn mặt tuần tú nhưng lạnh lùng âm trầm nhìn chằm chằm, Dương Tư Đình nuốt khan một cái rồi nói.

“Anh thấy, là em thoải mái hơn mới đúng?” Hoắc Tử Thực cười lạnh, trong đôi mắt đen nổi lên ngọn lửa ghen tuông.

“Em không hiểu... Anh có ý gì?” Anh đang ám chỉ cái gì?

“Em lén lút gặp gỡ Hứa Duy Văn, còn cần anh nhắc nhở sao?”

Hứa Duy Văn? Đúng là anh ta có tìm cô mấy lần, nhưng cô đều tránh đi. Trừ một lần, cô trở về Dương gia thì gặp phải Hứa Duy Văn, do Hứa Duy Văn đi tìm Trương Ly Văn giúp đỡ, tình cờ gặp gỡ, nói chung hai người không hề tiếp xúc gì.

“Em chỉ gặp Hứa Duy Văn đúng một lần.” Dương Tư Đình kinh ngạc trả lời.

Vốn chỉ là phỏng đoán, không ngờ cô lại chứng thực phỏng đoán của anh là thật, Hoắc Tử Thực bị lửa giận thiêu đốt, cánh tay duỗi ra nắm chặt cổ tay cô.

“Đau!” Cô theo bản năng muốn rút tay về, lại bị ánh kéo vào trong ngực.

“Em muốn làm tốt thân phận Dương Tư Đình, cho nên người tình của cô ấy em cũng muốn tiếp nhận sao? Còn có, em cũng thích tên Hứa Duy Văn đó?”

Đối mặt với anh quá gần, khuôn mặt cô nhợt nhạt, cô cắn chặt môi dưới, trong đầu hiện lên sự lạnh lùng của anh qua điện thoại đêm đó.

Cô không muốn kiểu tình yêu này, vĩnh viễn ở phía sau lợi ích, có cũng được mà không có cũng không sao. Hơn nữa, với thân phận Dương Tư Đình, cô cũng không nên yêu anh, không thể tiếp tục thương anh nữa.

“Anh làm sao thế?” Cô im lặng nhìn vào trong đôi mắt bốc lửa của anh, một bộ dáng vô cùng sợ hãi yếu ớt. “Anh quên rồi sao? Ban đầu là anh nói cho em biết, hôn nhân của chúng ta chỉ được xây dựng dựa trên lợi ích của hai nhà, nên làm cho tốt và tùy thời mà kết thúc...”

“Đáng chết!”

Đột nhiên Hoắc Tử Thực tuôn ra một tiếng mắng chửi, cô bị dọa sợ đến toàn thân cứng đờ, sự sợ hãi trong tiềm thức ủa ra, hành động theo phản xạ co mình lại, chờ đợi chính là bạo lực đánh lên người cô.

“Không... Đừng đánh tôi...” Cô nhắm chặt mắt, giọng nói nhỏ bé run sợ, một cái tay khác ngăn trước người, bày ra tư thế phòng bị.

Đầu tiên Hoắc Tử Thực ngẩn ra, tức giận quẩn quanh trong ngực, lại nghĩ tới, là bởi vì cô từng bị tổn thương, cho nên khi đối mặt với sự tức giận của người khác phái sẽ dẫn đến cho cô sự sợ hãi tột cùng, trở thành thói quen.

Đột nhiên, một cái gai khẽ nhúc nhích khiến sự đau lòng lan tràn mỗi chỗ trong anh.

Anh nhớ tới Chị Trần thuật lại chuyện của đêm hôm đó, anh ở Đài Đông.

Dưới sự tức giận của Dương Minh Vượng, ông ta tát cô mấy cái, nếu không phải có Trương Ly Văn ở một bên ngăn cản, có lẽ cô đã bị thương nặng hơn... Lúc ấy chị Trần đang ở trong bếp nhìn trộm, chị Trần nhìn thấy cả quá trình vẫn còn thấy sợ hãi kể lại.

Anh có cảm giác ghét bỏ bản thân anh vô dụng, thay thế sự tức giận trong anh, Hoắc Tử Thực có chút chán nản lại lo lắng.

“Anh Tử Thực, sẽ không đánh chị dâu thật chứ?” Thấy hoàn cảnh có chút là lạ, Hoắc Theo Nhân vội vàng chạy ra.

Đôi mắt Hoắc Tử Thực trừng lên, Hoắc Theo Nhân liền rút cổ, le lưỡi, vốn định ở trong phạm vi tránh lửa đạn, nhưng nhìn thấy anh túm chị dâu không thả, toàn thân chị dâu thì phát run, lá gan liền lớn mạnh.

“Anh Tử Thực, anh mau buông chị dâu ra..., anh không thấy chị ấy bị sợ đến phát run rồi sao?” Hoắc Theo Nhân đỡ bả vai Dương Tư Dĩnh, cao giọng nói.

Hoắc Tử Thực rất không muốn thả tay ra, nhưng ánh mắt âm trầm vừa nhìn khuôn mặt Dương Tư Dĩnh, tái nhợt, lông mày nhíu chặt, khóe mắt ngân ngấn nước mắt, lông mi dài run rẩy sợ hãi, cả ngực anh liền bị nín chặt, nghiến nát.

Cuối cùng, anh đành buông tay.

Hai bàn tay vừa buông lỏng sức lực, cổ tay trắng nhỏ run rẩy liền rút về, cô quay mặt đi nơi khác, ôm lấy Hoắc Theo Nhân, ngay cả ánh mắt cũng sợ nhìn thấy anh.

Cho đến bây giờ, chưa bao giờ anh chán ghét bản thân đến thế.

“Chị dâu đừng sợ, anh Tử Thực sẽ không đánh phụ nữ, điểm này em có thể bảo đảm.” Hoắc Theo Nhân ôm chặt thân thể đang run rẩy trong ngực mình, vẫn là người Hoắc gia, nên trong lời nói vẫn nói tốt cho anh họ.

“Theo Nhân...”

“Chị dâu, em ở đây.”

“Chị muốn rời khỏi đây ngay bây giờ... Dẫn chị đi thôi...”

Không ngẩng đầu lên, Dương Tư Dĩnh cũng có thể cảm thấy một đôi mắt bốc lửa đang khóa chặt bản thân cô không thả, nhưng mà lời nói tức giận vừa rồi của anh đã hù dọa cô, khiến cô nhớ lại những kí ức đáng sợ trước kia, cô không có cách nào đối mặt anh, một cái nhìn cũng không thể.

Hoắc Theo Nhân do dự nhìn anh họ một cái, Hoắc Tử Thực nắm chặt tay, gương mặt tuấn tú nặng nề, chuyển hướng lui sang bên cạnh.

“Chị dâu, em đưa chị về nhà.” Hoắc Theo Nhân ôm Dương Tư Dĩnh đỡ xuống bậc cửa, đưa chị dâu lên chiếc xe thể thao màu đỏ, sau đó quay trở lại, nhìn khuôn mặt âm u của Hoắc Tử Thực.

“Anh... anh không sao chứ?”

“Không sao. Em đưa Tư Dĩnh về nhà, ở bên cạnh cô ấy một lúc.” Hoắc Tử Thực thở ra một hơi, bàn tay vò loạn tóc trên trán.

“Em biết rồi.” Hoắc Theo Nhân gật đầu, sau đó trở lại xe, nổ máy, lái xe rời khỏi Hoắc gia.

Hoắc Tử Thực đút tay vào túi, nhìn xe thể thao biến mất nơi cuối đường, im lặng đưa mắt nhìn trong chốc lát, mới nhận cuộc gọi đến, điện thoại di động vẫn vang lên tiếng chuông liên tục.

“Hoắc Tử Thực, sao con lại bỏ mặc hội nghị đầu tư để chạy đi đâu?” Hoắc Cảnh Lúa tức giận tới cực điểm, gầm thét ở đầu bên kia.

“Con sẽ quay lại ngay bây giờ.” Hoắc Tử Thực ngược mắt, liếc nhìn bầu trời mờ mờ, ngực trống rỗng, một luồng khí lạnh thấm vào trong tim.

Hội nghị dài dòng lần lượt, thảo luận cùng đơn vị xây dựng làng du lịch, nghe kiến trúc sư phát biểu các khái niệm thiết kế...Hoắc Tử Thực không ngừng một giây để xử lí hết các công việc.

Anh dùng hết khả năng để kết thúc công việc trước thời gian, chạy như bay về nhà, chuẩn bị nói chuyện trắng đêm với vợ muốn ly dị.

Cô thật sự muốn ly hôn với anh sao? Không, anh không tin.

Nhưng hôm nay, khi anh chất vấn cô có phải thích Hứa Duy Văn không, vì sao cô không phủ nhận?

Đổ kỵ và tức giận như một miếng vải đen che lại ánh mắt và tâm tư sắc bén của anh, cũng ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của anh, cộng thêm khoảng thời gian này, cô có quá nhiều hiểu lầm với anh.

Cổ đã sớm quên hồi ức trước kia, hoàn toàn tin tưởng anh. Quên rằng, trông mắt cô luôn ngầy thơ mà đầy sợ hãi, chỉ chứa đựng một mình bóng hình anh.

Quên thêm nữa, đối với cô, anh là người đàn ông đầu tiên. Một cô gái khi khó khăn dứt bỏ nhất, chính là lần đầu đã in dấu vào sâu trong linh hồn.

Dù sao, đối với tình yêu, Hoắc Tử Thực thấy rất xa lạ. Lòng dạ sâu hơn đáy biển, ý định kín đáo, mục đích cuối cùng chỉ là đối phó với địch thủ trên thương trường, khi gặp phải tình yêu, cảm nhận được một chút thất bại và một chút mâu thuẫn, cái gì cũng không có chỗ để dùng.

Cả ngày anh nghĩ, khi cô sợ hãi nhắm chặt hai mắt, khoe mắt ngấn lệ, bộ dáng run rẩy, lúc không phải đi họp, anh đã xem lại tư liệu về Hạ Diễm Hình, rồi tìm tư liệu về cha ghẻ của cô, trong đầu suy nghĩ tới một ý định đen tối.

Cho dù thế nào, anh đã lấy thì sẽ không ly hôn! Anh lái xe như bay về nhà, muốn nói cho cô biết, chính là câu này.

Kết quả, Hoắc Tử Thực vừa đi vào cửa chính đã thấy sắc mặt lo lắng của chị Trần đi tới.

“Hoắc tiên sinh...”

“Hiện tại tôi không rảnh rồi, tối nay nói sau.” Hoắc Tử Thực ném cặp lên ghế sa lon, cũng không cởi áo khoác tây trang, liền muốn đi lên lầu.

Chị Trần vội vàng đuổi theo đến chân cầu thang, khẽ hướng về bóng lưng to lớn nói: “Xế chiều hôm nay Hoắc phu nhân đã dọn hành lý rồi đi rồi.”

Thân thể cao lớn lập tức cứng đờ, không tới ba giây đồng hồ, giống như một cơn gió trở lại phía trước mặt chị Trần, chị Trần lui về phía sau một bước, nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc kinh hoàng tới xanh mét của Hoắc Tử Thực.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Hoắc Tử Thực giống như tức giận mà hét lên.

“Xế chiều hôm nay, Hoắc tiểu thư đưa phu nhân về, ngồi một lát, đợi đến Hoắc tiểu thư vừa rời đi, phu nhân liền đi thẳng lên lầu thu dọn hành lý, muốn tôi chuyển lời đến ngài, cô muốn chuyển về nhà.”

Sắc mặt Hoắc Tử Thực càng đen hơn, nắm chặt chìa khóa trong tay liền xông ra bên ngoài, nhảy lên xe BMW, chạy thẳng xe tới Dương gia.

Đến cửa lớn Dương gia, nhấn mấy lần chuông mà không ai trả lời, anh tức giận, giơ lên nắm đấm do nắm chặt mà trắng bệch, dùng sức gõ một cái thật mạnh lên cửa gỗ.

“Mở cửa!” Anh như dã thú mất đi khống chế, gầm thét trong đêm khuya.

Một lát sau, cuối cùng cũng có người tới cửa, không phải người giúp việc mà là mẹ của Dương Tư Dĩnh, Trương Ly Văn.

“Hoắc Tử Thực, cậu uống say rồi tới đây phát điên gì thế?” Trương Ly Văn mở một cánh cửa và trợn mắt lên nhìn anh đầy giận dữ.

“Tôi không uống rượu, tôi tới tìm Tư Dĩnh.” Hắn vội vàng muốn đẩy cửa xông vào, nhưng khóa cửa rất rắn chắc, Trương Ly Văn cũng không cho anh vào, chỉ khó chịu trợn mắt nhìn.

“Cũng đã hơn một giờ đêm rồi, lại chạy đến nhà bố mẹ vợ tìm vợ, rốt cuộc là cậu phát điên gì thế? Hôm nay Tư Dĩnh không trở về đây!”

Cô không trở về Dương gia sao? Vậy cô ấy sẽ đi đâu? Cô còn có chỗ nào để đi nữa sao?

“Này! Hoắc Tử Thực, cậu có ý gì? Chạy tới đây đòi vợ, ngay cả câu giải thích cũng không nói, cậu đi đi...”

Sự tức giận trách mắng của Trương Ly Văn đều bị anh ném ra sau gáy. Hoắc Tử Thực liền ra xe, lái xe rời khỏi Dương gia, chạy băng băng trên đường cái ồn ào náo nhiệt ở Đài Bắc.

Đáng chết! Trong điện thoại di động vang lên giọng nói máy móc và sau đó chuyển sang chế độ hộp thư thoại! Mối mỏng mím chặt không ngừng bật ra tiếng chữ mắng, Hoắc Tử Thực liền gọi một cuộc khác cho Hoắc Theo Nhân.

“Anh họ? Trời ơi... Sao anh có thể quấy rầy giấc ngủ tuyệt vời của em...” Hoắc Theo Nhân thềm ngủ, lên tiếng kêu ca.

“Tư Dĩnh có liên lạc với em hay không?”

“Chị dâu? Em đã đưa chị ấy về nhà mà... Đã xảy ra chuyện gì sao? A lô? Anh đừng cắt máy...”

Đáng chết! Nhấn phím tắt, Hoắc Tử Thực ném điện thoại lên ghế lái phụ, hai tay nắm chặt tay lái, ngũ quan anh tuần cau chặt, mê mang.

Vòng đi vòng lại trên đường đầy vô nghĩa, sự tức giận bị thay thế bởi cảm giác vô lực. Hoắc Tử Thực đỗ xe bên đường, hạ cửa xe xuống, hút thuốc.

Cô nghiêm túc sao? Thật sự muốn ly hôn với anh? Chẳng lẽ cô không hề luyến tiếc anh? Hay là cô thực sự yêu tên Hứa Duy Văn kia?

Nhưng là tại sao, cô nguyện ý ở đây sống thân phận Dương Tư Dĩnh, đồng ý duy trì quan hệ thân thể? Cô không phải phụ nữ tham lam mà thành thực, chỉ là mới nếm tử vị tình dục, không thể nào vì dục vọng, mà nhiều lần tiếp nhận anh một lần rồi một lần cầu hoan.

Sương mù lượn lờ hiện lên trong con người đầy khiếp sợ, như con thỏ nhỏ thuần khiết, ngực anh co rút lại đau đớn, tình cảm sâu đậm cùng ấy náy cùng nhau chui vào cơ thể anh.

Đáng chết!! Rốt cuộc là cô đã đi đâu chứ?

Đã là cuối đông rồi, mấy ngày nay không khí lạnh tràn về, trên đường Đài Bắc cũng trơn trượt, cả thành thị như bị đóng băng, bầu không khí như một mảnh ngưng trệ.

Ở tòa nhà Cao cấp tại trung tâm thành phố, Dương Tư Dĩnh đã quàng lên cổ một chiếc khăn len trắng, quẹt thẻ cảm ứng, đẩy cửa chính đi ra.

Lạnh quá. Cô ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, không tìm được bóng dáng của mặt trời, đôi mắt xuất hiện một đám sương mờ, cùng vô cùng mất mát.

Hai chân mang đôi giày bó màu nâu, đi về phía trước hai bước, đôi mắt vô tình nâng lên, cả người liền dừng lại đột ngột.

Chiếc xe BMW quen thuộc, lạnh lẽo trong sương mù, một thân hình to lớn, ngồi phía trước đầu xe.

Sáng sớm mùa đông, anh mặc một chiếc áo khoác cổ lật dài đến đầu gối, bên trong mặc một chiếc áo len đơn bạc màu gỉ sét, phía dưới mặc một chiếc quần jean bó chặt, còn dưới chân đi một đôi giày leo núi ống ngắn.

Phong cách đơn giản, khiến cho anh trông trẻ trung hơn, lọn tóc đen rơi tán loạn phía trước hơi che đi gương mặt tuần tú, một tay đặt ngang trước eo, một tay kẹp điều thuốc đưa lên miệng hút.

Hơi nóng, đột nhiên xông lên đôi mắt.

Đợi đến khi lấy lại tinh thần thì mới phát hiện, người đàn ông cô cách xa hơn một tháng đã chuyển đôi mắt nhìn sang cô.

Tim cô thất lại, theo bản năng cô xoay người lại, tay nhỏ bé run rẩy thò vào trong túi, hốt hoảng lần tìm thẻ từ cảm ứng vừa dứt vào.

Tìm thấy! Chỉ vì quá vội vàng, mà thẻ từ rơi xuống, cô lập tức cúi người nhặt lên.

Một bàn tay to đã nhanh chóng nhặt lên thẻ từ.

Dương Tư Dĩnh ngừng thở, duy trì tư thế cúi xuống, không dám đứng dậy, cũng không dám ngẩng mặt lên, chỉ có thể dùng thân thể để cảm nhận...

Cảm giác hô hấp của anh phun ở bên tai, lồng ngực cường tráng áp sát phía sau lưng cô, gần đến không thể gần hơn, chỉ cần cô đứng lên, là sẽ dựa vào trong ngực anh.

“Em tính toán cứ đứng ở đây cả ngày, hay là cả đời?”

Tiếng đùa cợt nhàn nhạt truyền tới từ đỉnh đầu, thân thể cô cứng đờ, cả trái tim một mỗi xoắn chặt lên bởi vì anh.

”Em muốn có thời gian tĩnh táo, muốn một mình một nơi, những thứ này anh đã cho em, em chỉ cần nói với anh một chút.

“...Hôm trước em đã ký giấy thỏa thuận ly hôn.” Cô vẫn cúi người như cũ, cúi đầu, đôi mắt nhút nhát nhìn chằm chằm sàn nhà đá cẩm thạch.

Một cánh tay đột nhiên giữ chặt cổ tay cô, trong lòng cô cũng như bị nhéo một cái, không thể không nâng lên khuôn mặt tái nhợt, chống lại gương mặt tuần tú hàng đêm mỗi ngày đều quần quanh trong đầu cô.

Chỉ là một tháng, lại lâu giống như một thế kỷ. Cô vẫn xinh đẹp như cũ, chỉ là hình như khuôn mặt cô gầy gò hơn một chút, đôi mắt hình như cũng lõm sâu hơn.

Cô gầy đi.

Ánh mắt Hoắc Tử Thực vô cùng tham lam, rồi lại tràn đầy không nữ, bàn tay to lớn chạm nhẹ gương mặt cô.

Trong một tháng này, cô chỉ liên lạc cùng với Hoắc Theo Nhân, rồi lại không cho Theo Nhân biết chỗ ở của cô, cho đến khi Theo Nhân đưa ra kế hoạch hợp tác mở cửa hàng trang sức, dụ cô ra ngoài thảo luận, Theo Nhân cũng dấy đưa cầu xin nửa ngày, mới hỏi được chỗ ở hiện tại của cô.

Anh mới biết, trong khoảng thời gian này, cô có thể giấu diếm hành tung của mình kín đáo như vậy, là do sự giúp đỡ của vợ chồng Lô thị.

Ngày hôm qua anh tìm gặp vợ chồng Lô thị, lúc nhìn thấy Hạ Diễm Hình, kinh hãi tại chỗ hồi lâu mới hồi hồn, cũng hiểu được, thân thể Hạ Diễm Hình, lại chứa một linh hồn khác, chết mà lại trùng sinh.

Trời cao dùng phương thức riêng để đền bù cho hai người phụ nữ này, mặc dù phương pháp người thường sẽ không bao giờ tưởng tượng được, nhưng kết quả đã là như thế, nhân loại nhỏ bé cũng chỉ có thể tiếp nhận.

“Anh nói rồi, anh không ly hôn.” Thấy cô nháy lông mi, muốn tránh khỏi đôi mắt anh, thái độ của anh liền ương ngạnh giọng nói tăng thêm, buộc cô phải đối mặt với anh.

“Tại sao?” Cô e sợ nhìn anh, thật vất vả bình tâm lại, bởi vì anh xuất hiện lại tạo lên vô vàn sóng lớn.

“Bởi vì anh không muốn.” Giọng điệu của anh như một quân phiệt độc tài, ánh mắt bén nhọn càng khiến cô rụt rè hơn.

Phát hiện thái độ của bản thân quá hung ác, anh liền giãn mày rậm, khuôn mặt lạnh lùng nhu hòa hơn một chút. Anh không muốn cô sợ anh, mà là... Tiếp nhận anh lần nữa, và yêu anh.

“Cuộc hôn nhân này... Ngay từ khi bắt đầu đã nhất định sẽ kết thúc, không phải sao?” Về mặt cô khản trương nói, cũng không vì thái độ hung ác của anh mà bị lung lay.

“Đó là bởi vì anh không yêu Dương Tư Dĩnh đã chết kia, tình huống bây giờ không giống.” Hít sâu mấy lần, anh bắt buộc bản thân phải đè nén tức giận trong lòng, giọng nói ôn hòa hết mức có thể.

“Có cái gì không giống chứ?” Sắc mặt cô tái nhợt hỏi.

Đáng chết! Một người đàn ông vàng đến trình độ này bởi vì bà xã muốn ly hôn, còn có thể là vì sao? Chẳng lẽ cô vẫn không rõ tâm tư của anh?

Hoặc là, trong lòng cô đã có người đàn ông khác vào chiếm giữ?

“Tư Dĩnh... không, hay là anh gọi em là Diễm Hình?” Tầm mắt nóng bỏng của anh khóa chặt người cô.

“Em không phải là Hạ Diễm Hình... Không còn là cô ấy rồi.” Cô nhẹ nhàng sửa chữa lời anh.

Hiện tại, thân phận Hạ Diễm Hình đã có một người phụ nữ khác thay thế, mà cô, lại xác nhận một lần nữa rằng cô đã thoát khỏi thân phận cũ đó.

Cảm ơn vợ chồng Lôi thị, không chỉ giúp cô sắp xếp cho mẹ cô, dạy dỗ cha ghẻ, mà cha ghẻ sợ chết, kiêng kị thân phận của Lôi Quang Hằng mà không dám tìm mẹ cô nữa.

“Rất tốt, cho nên cả đời này em đã hoàn toàn đón nhận thân phận Dương Tư Dĩnh.” Xác nhận rõ tâm tình của cô, anh cũng không gọi nhầm tên vợ mình.

“Tử Thực...” Cô bối rối nhẹ nhàng gọi tên anh.

Giọng nói mềm mại, là âm thanh tuyệt vời nhất mà anh nghe được trong cuộc đời này, Một lần sóng âm nóng tràn vào trong tim, anh cảm giác được sự tỉnh mạch trong một tháng này, đều bị đuổi đi bởi âm thanh mềm mại này.

“Dương tiểu thư? Cô có sao không?”

Sự cảm động còn chưa bình phục, cảnh vệ của Tòa nhà cao cấp đẩy cửa đi ra, phòng bị nhìn Hoắc Tử Thực chằm chằm, một tay cầm chặt điện thoại, tính toán có thể gọi người trợ giúp đến bất cứ lúc nào.

Đường đường là CEO của tập đoàn Khải Hoa, lại bị người khác nghĩ thành loại người lưu manh biến thái, thật sự không biết nên cười hay nên giận.

Hoắc Tử Thực không có ý định giải thích cho mình, chỉ bình tĩnh nhìn Dương Tư Dĩnh.

Phát hiện được hai người đàn ông đều nhìn cô, đợi cô mở miệng, Dương Tư Dĩnh liền căng thẳng đến mặt đều đỏ lên, đôi mắt đầy sương mù chớp chớp luống cuống.

Trong tình huống này, cô có thể mở miệng hô cứu mạng, hoặc là nhờ bảo vệ đuổi anh đi, là do cô quyết định.

“Cần tôi giúp cô không?” Nhìn cô gái xinh đẹp có bộ dáng khổ sở, bảo vệ lại hỏi tiếp, ánh mắt lại nhìn về phía chỗ tay Hoắc Tử Thực đang nắm chặt cổ tay cô, “Còn nữa, cần tôi báo cảnh sát giúp không?”

Tuy rằng, người đàn ông trước mặt này rất đẹp trai, phong cách ăn mặc cũng không tục, nhưng mà gần đây cũng có nhiều người trẻ tuổi nhà giàu phạm tội, có lẽ người đàn ông này chứa công cụ phạm tội trên xe đi.

Vừa suy nghĩ, bảo vệ đã có hành động cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi.

“Không, không cần đâu! Anh ấy là bạn của tôi.” Trước khi bảo vệ kịp gọi điện, Dương Tư Dĩnh vội vàng nói.

Nhìn người đàn ông bày ra bộ dáng việc không liên quan tới mình, khóe miệng thì héch lên. Sự thật chứng minh, cô vẫn quan tâm anh.

Sau khi lúng túng để bảo vệ rời đi, Dương Tư Dĩnh uất ức, lại không biết làm thế nào nhìn Hoắc Tử Thực, phát hiện trong mắt anh tràn đầy vui vẻ cùng khoan khoái.

Hai gò má xinh đẹp liền nổi lên một lớp đỏ đậm, hiện tại cô mới phát hiện, lúc này anh cố ý ném vấn đề khó khăn đó cho cô.

Anh đang thử nghiệm, xem cô có thể vô tình để bảo vệ đuổi anh đi không... Cô thực ngốc! Vừa rồi còn căng thẳng thay cho anh.

“Em ăn sáng xong chưa?” Giọng nói của anh trở lên rất nhẹ nhàng, gương mặt tuấn tú giống như trời quang mây tạnh, vô cùng sáng sủa.

“Em chưa...” Cô vừa muốn trả lời, đã bị anh nắm chặt kéo đi.

Vừa mới bắt đầu, hai người chỉ đơn thuần ăn sáng trong một phòng ăn lầu một của khách sạn, nhưng mà, không biết vì sao, sau khi cô dùng xong món điểm tâm ngọt, tất cả đều thay đổi.

“Tử Thực... Không cần...” Sau khi cô bị kéo vào trong phòng ở tầng cao nhất, liền bị đè ép lên cánh cửa, vì hô hấp dồn dập mà ngực mềm mại của cô phập phồng kịch liệt.

Hoắc Tử Thực đè hai tay cô ở hai bên, nghiêng người liếm đi caramel còn dính ở bên môi cô, sau đó nâng gáy cô lên, cạy ra đôi môi đỏ bồng, chiếc lưỡi liền chui vào, trêu đùa môi và lưỡi cô.

Tia lửa tình dục quen thuộc, trong nhát mắt liền bốc cháy.

U姆 một tiếng, thái độ chống cự liền bị mềm hóa, chiếc lưỡi thơm mềm nhịn không được mà quỵến rũ, cũng thẳm dò vào trong khoảng miệng người đàn ông, thường thức khí tức mát lạnh của phái nam.

Anh không muốn dùng dục vọng để dỗ dành cô, tất cả đều là chuyện đột nhiên xảy ra. Nếu như lúc cô thường thức bánh caramel không thỉnh thoảng lộ ra chiếc lưỡi nhỏ, khe liếm môi, gây rối loạn cho người đàn ông đã bị cấm dục hơn một tháng nay, dục vọng đã bị tích tụ trong cơ thể đều nổ tung.

Dục vọng, có thể khiến người đàn ông chinh phục được ngọn núi càng cao càng khó lên hơn, cũng có thể khiến người đàn ông như được đúc bằng sắt, có thể ngã quỵ thuần phục chỉ trong một giây.

Không phải dục vọng khống chế anh, mà là anh phóng túng cho dục vọng khống chế mình, để cho anh như dã thú động tình, không nói hai lời liền kéo cô vào thuê phòng giữa ban ngày ban mặt.

“Không... A...” Cô cảm thấy lạnh nơi hạ thân, quần lót đã bị anh xé rách vứt xuống, bàn tay thô to của anh bắt đầu di chuyển từ đùi vào giữa hai chân cô.

Ngón tay dài dịu dàng vuốt ve mật hạch, cảm thấy thân thể cô khẽ run lên, ái dịch ngọt ngào xông ra khỏi miệng huyết, anh thuận thể đem một ngón tay khác xoáy vào.

“Em thuộc về anh.” Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào cô, nhìn khuôn mặt cô rơi vào cảnh xuân, gương mặt đẹp như nụ hoa chớm nở, môi đã sưng đỏ, bởi vì thở gấp mà mở ra, nhẹ nhàng thả ra tiếng rên mê hoặc tới xương tủy.

Bàn tay anh như thi triển phép thuật, hai ba lần liền vạch trần cô, anh cúi đầu, mút nụ hoa cô đã sớm cương cứng, thậm chí há miệng to phun ra nuốt vào cả bầu vú trắng tròn.

Chỉ một lúc sau, bầu ngực bị liếm hôn đầy nước, nụ hoa vĩnh viễn lên tiếp nhận sự hút liếm, hình như nhảy cảm càng cứng lên.

“Em muốn anh.” Đầu lưỡi anh linh hoạt cuốn lượn quanh, hai nụ hoa như hạt đậu biến mất trong miệng anh, một lát lại được anh nhả ra, đầu lưỡi liền xoắn chặt lấy liếm láp.

Cô chỉ có thể khó chịu cong lên thân thể mềm mại, giữa hai chân đã động tình ướt nhẹp, xuân triều chảy xuống dọc theo bắp đùi, tay anh ướt át tận tình vẽ loạn.

“Tử Thực... Không nên như vậy... A...a...”

“Chỉ cần nói với anh, em có thích hay không?” Môi nóng ngậm lấy nụ hoa bắt đầu gặm nhẹ, ngón tay xoáy trong hoa huyết bắt đầu rung lên.

“Không...” Thân thể mềm mại thơm mềm giẫy dụa, hai hàng lông mày nhíu lại, mộ đám lửa nổi lên trong bụng, mật huyết dinh dính tiếp tục chảy xuống thật nhiều.

“Em yêu thích anh ở trong cơ thể em, yêu thích anh đối em như thế... Nói cho anh biết, em thích tất cả.” Trọng nói trầm thấp bay ra từ giữa bầu ngực, bàn tay tà ác tùy ý vuốt ve cánh hoa mềm nhũn, đầu ngón tay ra ra vào vào ở miệng huyết, tạo ra âm thanh tiếng nước ướt át.

“Tử Thực... A...”

“Nói cho anh biết, em có thoải mái không?”

“Ừ... Thoải mái.. A... A...” Trong cơ thể dâng lên sự trống rỗng vô hạn, cô khó chịu ôm chặt lấy anh, không thể chịu được tình dục hành hạ, chân dài trơn bóng kẹp chặt hông anh.

Côn thịt cứng rắn ở dưới quần jean chống lên hoa hạch ướt át, thậm chí cô còn nhịn không được mà lắc nhẹ eo thon, ma sát dương cương phái nam.

“Cực cực, đừng nóng vội.” Anh nắm lấy cầm cô, lộ ra đầu lưỡi quỵến rũ cô, cô không kịp chờ anh, hai đôi môi lại dán sát chặt chẽ, nuốt lấy mùi vị của nhau.

Anh kéo khóa quần và đai lưng, côn thịt khổng lồ không bị che lấp bởi vải vóc, thô cứng mà cường hãn chống đỡ bên ngoài hoa huyết, đẩy về phía trước lúc nặng lúc nhẹ.

“Ừm... Tử Thực... Em muốn...” Khóe mắt chứa giọt lệ, cô gặm hôn cảm anh.

“Anh biết rất rõ, cực cưng.” Bàn tay anh nâng chiếc móng vuốt mà của cô, sau khi thở dốc một hơi, anh liền xỏ xuyên vào cô thật sâu.

“A a.... ” Không kịp cắn lên bờ môi, không chịu nổi khoái cảm tràn vào trong nháy mắt, cô phát ra tiếng kêu nức nở làm tê dại xương cốt.

“Cực cưng, em thật ấm áp, thật ngọt, thật chặt...” Không biết sau bao nhiêu lần đút vào rút ra, ái dịch làm ướt đầm nhục côn, nghiền nát mật huyết mềm mại, ở giữa hai chân, người đàn ông xoay tròn ma sát cánh hoa, tiếng va chạm của hai thân thể vang lên bùm bùm.

Hoan ái vô cùng dâm mỹ và phóng lãng, bỏ khuyết sự trống rỗng của thân thể.

Giống như chỉ có dục vọng, là đường liên kết duy nhất giữa hai người, mỗi lần anh đều đoạt lấy dã man hơn, thân thể ướt đầm mồ hôi cùng dâm dăng và những lời yêu thương ngọt ngào, chứng minh rằng anh quan tâm cô.

Trận này cô cảm nhận được quá nhiều, kích thích dữ dội khiến cô mất khống chế mà hai hàng nước mắt chảy dài, chỉ có thể nín chặt anh, mặc anh mang cô lên đỉnh dục vọng.

Tình dục, chỉ là một mặt khác của tình yêu, khi cả hai cùng trầm luân trong đó, sớm đã tỏ rõ lòng mình.

Hết chương 8.

11. Chương 9

Trên lầu tám của Bách Hóa Thời Đại, thời gian trước vừa tu sửa đổi mới làm bốn khu lớn, một khu lớn trong đó là gian hàng đại lý độc quyền, đến từ hãng trang sức nổi tiếng của Châu Âu.

Dương Tư Dinh mặc chiếc áo màu đen cổ cao cùng một thân váy đầm, tóc dài đen nhánh chỉ dùng một chiếc kẹp trang trí tinh tế cài lên, lông mi cong cong cụp xuống, chuyên tâm đọc tài liệu trong tay.

Tránh xa quan hệ tranh chấp giữa hai nhà Hoắc Dương, cùng với sự giúp đỡ của vợ chồng Lôi thị, cô bắt đầu cuộc sống mà bản thân cô muốn.

Cô cùng Theo Nhân suy tính mở một tiệm, nhưng hai người chưa đủ kinh nghiệm, người nhà Theo nhận lại phản đối nên không đầu tư. Không thể không lùi lại kế hoạch mà làm một việc khác, dưới sự giúp đỡ của vợ chồng Lôi thị, hai người liền làm đại diện cho một nhãn hiệu Trang sức nổi tiếng từ Châu Âu.

“Hi, sao hôm nay chị mặc áo cao cổ thế?” Hoắc Theo Nhân vừa vào quầy riêng, đôi mắt to nhấp nháy mập mờ, đùa cợt Dương Tư Dinh.

“Theo Nhân!” Mặt Dương Tư Dinh đỏ bừng lên.

Hoắc Theo Nhân khoát tay, đem túi xách đút vào tủ nhỏ, rút ra bảng lịch trình nhìn qua, nhưng ánh mắt vẫn hài hước nhìn người đẹp, chị dâu.

“Haizz, nghe nói tối hôm qua, anh họ lại có cuộc chiến lớn với bác trai bác gái.” Hoắc Theo Nhân thở dài, ánh mắt lại không nghiêm chỉnh.

Tim Dương Tư Dinh như bị néo một cái, những lời này thành công dẫn đi lực chú ý của Dương Tư Dinh.

Từ ngày đó, sáng sớm hai người lại... Không ngăn được mà xảy ra quan hệ tình dục... Hơn nữa không chỉ một lần, mà sau đó hai người bắt đầu nảy sinh quan hệ thân thể dính dấp không rõ.

Rõ ràng cô đã kí tên trên thỏa thuận ly hôn, thế mà anh lại chậm chậm không chịu ký vào phần kia, sau đó sáng sớm hoặc buổi tối mỗi ngày, anh đoán chắc thời gian cô rời đi cùng về nhà, liền chặn cô ở cửa Tòa nhà cao cấp.

Mỗi một lần dây dưa, luôn kết thúc ở trong phòng khách sạn, giống như nam nữ vụng trộm yêu thương ở bên ngoài.

Liếc thấy thời gian gần đây khuôn mặt yêu kiều càng quyến rũ rung động lòng người, không biết nghĩ cái gì mà mặt cô càng hồng. Hoắc Theo Nhân liền chống cằm, thận trọng thử dò xét: “Chị dâu, tại sao chị lại kiên trì ly hôn với anh họ?”

“Bởi vì, chị hiểu rõ anh ấy không yêu chị.”

“Thật sự là oan uổng. Anh họ cực kỳ yêu chị mà.”

Dương Tư Đình bị tiếng gào làm cho giật mình, e lệ nhìn một cái, rồi véo nhẹ lên mu bàn tay nghịch ngợm của cô gái nhỏ.

“Phải nói rằng, chị hiểu rất rõ anh ấy vĩnh viễn không thể nào yêu chị như xem nặng lợi ích kinh doanh, không thể nào coi chị như sinh mệnh thứ hai của anh ấy mà đối đãi.”

“Em biết, nói một cách khác, chị cho rằng, nếu so sánh giữa chị và tiền, anh họ yêu tiền hơn?” Hoắc Theo Nhân thẳng thắn nói.

Dương Tư Đình không lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng cong môi hồng một chút.

“Haizzz, chị vừa nói vậy, làm em cảm thấy có chút giống đâu đó! Giống cha em, còn có một số người họ hàng, mọi người thật sự giống như vậy.” Hoắc Theo Nhân gật đầu thật mạnh.

“Có thể là chị mong muốn quá nhiều rồi.” Trên mặt Dương Tư Đình tràn đầy đau khổ.

“Không không không, em có thể hiểu cảm giác của chị. Hơn nữa, anh họ thường đi xã giao tại khách sạn, khó tránh khỏi sẽ...”

“Hoắc Theo Nhân.” Một tiếng gọi rét lạnh vang lên sau lưng, cả lưng Hoắc Theo Nhân đều thất băng giá.

A a! Hồng bét, đang muốn làm một người thân thiết cùng phe, thế nào lại thành quả trách khuyết điểm của anh họ rồi?

“Ha ha, không phải hôm nay anh họ đi Đài Đông sao?” Hoắc Theo Nhân cười ha ha xoay người, nhìn thấy khuôn mặt tuần mỹ ác ma của anh họ.

Hoắc Tử Thực lạnh lùng liếc em họ một cái, sau đó chuyển sang nhìn vợ, không nói lời nào kéo tay cô đi ra khỏi quầy riêng.

“Em còn muốn làm việc...” Dương Tư Đình kinh ngạc mà giằng co.

“Không sao, em sẽ để ý nơi này, anh chị yên tâm đi hẹn hò đi, có biến mất ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề nhé.” Hoắc Theo Nhân vội vàng lên tiếng ủng hộ anh họ.

“Theo Nhân!” Dương Tư Đình đỏ mặt kháng nghị.

“Bye-bye.” Hoắc Theo Nhân giơ tay lên, dí dỏm di chuyển năm ngón tay.

Mỗi lần bị nhét vào trong thang máy, Dương Tư Đình liền tránh thoát tay Hoắc Tử Thực, cố ý lui về bên kia để gia tăng khoảng cách, ánh mắt nhìn anh miễn cưỡng.

Hoắc Tử Thực chỉ nhú mày: “Em sẽ không biết được, một khi phụ nữ lộ ra vẻ mặt không chịu khuất phục như thế này, người đàn ông sẽ càng muốn chinh phục người phụ nữ đó.”

Cô bị ám hiệu trong lời nói của anh làm cho thân thể bị nóng lên, lại nhớ đến sang sớm hôm nay hai người hoan ái mạnh mẽ trong phòng khách sạn kia, vết hôn mờ mờ trên ngực giờ vẫn còn nóng rực.

“Anh muốn đưa em đi đâu?” Cô có chút tức giận hỏi.

“Đài Đông.” Vừa ra khỏi thang máy, anh trực tiếp ôm hông cô đi ra ngoài.

“Không cần nói đùa, em còn muốn quay về làm việc.” Rất nhiều cô gái xinh đẹp bán hàng trong bách hóa, đều nhìn người đàn ông tuấn tú cao lớn bằng ánh mắt ái mộ, đáy lòng cô dâng lên vị chua, liền vận vẹo eo nhỏ muốn thoát khỏi anh.

“Anh không nói đùa.” Cánh tay Hoắc Tử Thực như khóa sắt, vòng chặt eo nhỏ của cô.

“Em không muốn đi Đài Đông... Chúng ta đã ly hôn!” Sau khi thoát khỏi cuộc sống mà mỗi bước đi cô đều run sợ, tính tình nhút nhát trước kia cũng dần thay đổi, không còn nhát gan như trước nữa.

Nhưng mà, tính tình cô dễ dàng xấu hổ, ngoan ngoãn không lừa được người, nhát gan thì không sửa được, nếu không thì sao trong khoảng thời gian này cô luôn bị anh quần lý, với các loại danh nghĩa, các thủ đoạn cá liệt làm cô không thể kháng cự, lừa gạt cô đến gian phòng khách sạn, làm chuyện đầy mắc cỡ...

“Chỉ là em tuyên bố ly hôn thôi, trên pháp luật chúng ta vẫn là vợ chồng.” Mở cửa xe, Hoắc Tử Thực như người áp giải phạm nhân, vô cùng mạnh mẽ nhét cô vào trong xe.

“Hoắc... Hoắc Tử Thực, anh đừng quá đáng.” Cô cắn môi dưới, giọng nói mắng người rõ ràng đang phát run.

A, ngay cả họ tên anh đều gọi ra rồi, cũng làm cô khấn trương đến toát mồ hôi, vẫn còn giả bộ hung dữ với anh, cô thật là cô bé nhát gan đáng yêu.

“Em là bà xã của anh, anh muốn cầu xin em theo anh đi công tác một chuyến, buổi tối mới có thể thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.” Cắm chìa vào ổ khóa, đem con thỏ nhỏ khóa vào trong phạm vi thể lực của anh, lo lắng trong ngực anh mới được tháo xuống, anh mỉm cười nhìn cô.

“Cái... cái gì?” Cô vừa kinh ngạc vừa then trừng anh.

Người đàn ông này thật là quá đáng! Tại sao có thể luôn đem nghĩa vụ vợ chồng giắt trên miệng... Mỗi sáng sớm chặn cô ở cửa Tòa nhà, luôn lấy cái cớ này lôi cô đi.

“Chúng ta... Chúng ta đã chia tay rồi.”

“Thật sao?”

Gương mặt Hoắc Tử Thực tuần tú nhếch lên, mày rậm nâng lên vẽ mặt đầy ý xấu nhìn cô, cô nhìn không được mà tim đập loạn nhịp, hô hấp rối loạn.

Mượn từ mà Theo Nhân hay nói, người đàn ông này anh tuần thái quá rồi, ngay cả lúc làm chuyện xấu, cũng có thể khiến người khác mặt đỏ tim đập loạn, không tự chủ mà nổi lên mong đợi với anh.

Không, không thể. Ngay từ khi hạ quyết tâm rời xa căn nhà đã chung sống với anh, muốn học cách tự bảo vệ mình, nghĩ lại hoàn cảnh trưởng thành của mình, và từ cuộc sống của mẹ mà nhận ra. Nếu là vì yêu người đàn ông đó mà bỏ ra hết thấy không giữ lại chút nào, đó chính là cách hủy diệt bản thân cũng làm tính cách bản thân thay đổi xấu đi.

Cô không còn là Hạ Diễm Hình nhần nhục chịu đựng, cô là Dương Tư Dĩnh có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Cho nên, mặc kệ anh nói gì, làm gì, cô sẽ không thay đổi quyết định... Cho dù là thương anh, cô sẽ đem tình yêu này cất nơi đáy lòng, làm một bí mật.

“Ừ...”

Dương Tư Dĩnh mệt mỏi mở mắt ra, phát hiện bản thân đang được Hoắc Tử Thực ôm vào gian phòng khách sạn, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ, vẫn trống rỗng mờ mịt.

Cô là bị chồng trước bắt người... chồng trước cứng rắn nhét cô lên xe... đi xe trên đường năm-sáu giờ, cùng anh đến Đài Đông công tác.

“Ngủ đi, anh đã bảo khách sạn mang bữa tối lên đây,” Hoắc Tử Thực đặt cơ thể mềm mại của cô lên trên giường.

Nhìn cô mở cặp mắt mông lung nhìn anh, hai gò má hồng nhuận, anh không thể đứng dậy, vì thế lại cúi xuống, hôn lên hàng lông mày, chớp mũi xinh xắn, cuối cùng là lướt qua cánh môi cô hé mở.

Hương vị ngọt ngào, mềm mại, giống như kẹo đường dính mật ong tan trong miệng anh, đầu lưỡi nóng ướt nhìn không được mà thăm dò vào sâu bên trong.

Cô chớp chớp mắt, chống tay lên ngực anh, cảm nhận được cơ thể anh nóng hừng hực, một cái cứng rắn thẳng đứng chống vào bụng cô, cách vài vóc mà ma sát chậm chạp.

Thân thể phái nữ khẽ run, dục vọng bị khơi lên, cô mới thực sự tỉnh táo hồi hồn.

“Tử Thực!” Cô chống đẩy khuôn ngực cứng rắn đang ép xuống, vừa ngưỡng ngừng vừa tức mà trừng anh.

“Cực cứng, không nên cự tuyệt anh,... đã lâu rồi anh không có được chạm vào em.” Anh hôn xuống dọc theo vành tai mịn màng của cô, bàn tay xấu xa đã xoa nắn bầu ngực đầy đặn.

“Anh... Anh nói lằng nhằng gì thế... Vừa sáng nay chúng ta rõ ràng đã... Anh bỏ tay ra!” Cô yêu kiều nói ra, đưa tay ngăn cản môi anh đang sàm sỡ.

Thế nhưng anh lại bắt lấy tay cô, dùng đầu lưỡi liếm nhẹ như vẽ lên tay cô, đôi mắt xấu xa sâu như biển, tràn đầy trêu đùa nhìn cô chằm chằm.

Trái tim co đập loạn, máu trong cơ thể không bị khống chế mà sôi trào, cô có thể thấy ở bụng dâng lên một luồng nhiệt quen thuộc, bầu ngực dưới áo lót đã căng lên đứng thẳng.

Anh đang quyến rũ cô, tình dục, khao khát, giác quan mãnh liệt trêu đùa cô, dụ dỗ cô rơi vào thế giới dục vọng của anh.

“Anh... Anh không được như vậy.” Cô cảm thấy xấu hổ vì phản ứng của bản thân, cũng tức giận mình luôn dễ dàng vui vẻ tham hoan cùng anh.

“Là em buộc anh, chỉ có như vậy, em mới nguyện ý để ý đến anh.”

Toàn thân anh toát ra hoắc môn phái nam hấp dẫn, dường như rất bắt mắt dĩ nói với cô.

“Chúng ta... Chúng ta không nên tiếp tục như vậy.” Thừa dịp tình dục tạm lui xuống, cô cố gắng ngồi dậy.

Hoắc Tử Thực nén xuống dục vọng bành trướng đến đau đớn, để cho cô tạm rời xa thế lực của anh, chỉ có thể dùng ánh mắt bỏng cháy nhìn cô, nhìn quét qua môi cùng hai bầu vú mềm mại của cô.

Dương Tư Đình cảm thấy cô như con mồi bị dã thú nhìn chăm chú, ngại ngần cầm lấy chặn ôm vào ngực, giống như làm như vậy sẽ có thêm một tầng phòng hộ vậy.

Vợ của anh thật là ngây thơ, chống lại con sử tử là anh, giống như một con thỏ nhỏ đơn thuần. Cử động của cô ấy, chỉ càng khơi lên thú tính ẩn sâu trong cơ thể người đàn ông.

Giống như anh, chỉ muốn ngăn chặn cô bé tuyết trắng này, lột sạch bóng loáng, song song đổ xuống chăn đệm, khiến cho khối tuyết trắng này dính vào dấu vết yêu thương thuộc về hai người...

“Chúng ta phải ly hôn.” Dương Tư Đình đỏ mặt cắt đứt suy nghĩ đầy sắc tình.

“Anh nói mấy lần rồi? Anh không ly hôn.” Hoắc Tử Thực đáp lại rất dứt khoát.

“Anh... Anh không yêu em, tại sao lại không ly hôn?” Uất ức tích lũy trong ngực đột nhiên tràn ra như vỡ đê, cô thấy tức giận anh.

“Ai nói anh không thương em?” Anh dựa gần cô, muốn đưa hai tay ra ôm lấy cô, cô lại nhảy xuống giường nhanh hơn một chút, đi về phía cửa sổ sát đất bên kia.

Thân thể cao lớn không hề chần chừ, nhanh chóng tiến về phía cô, đôi tay đè lên đôi vai mỏng manh nhỏ gầy, không cho cô có cơ hội chạy thoát.

“Anh chỉ đang lợi dụng em... Không, không đúng, phải nói là anh đang lợi dụng thân phận Dương Tử Đình này, hiện tại hai nhà Hoắc Dương cũng đã xảy ra tranh chấp, ly hôn là phương pháp giải quyết tốt nhất.”

“Nhưng mà anh lại yêu em.”

Nhìn mặt anh kiên định tỏ tình, cô ngẩn ra, cả người ngây ngô hồi lâu, trong đầu hiện lên đêm hôm đó, cô một mình đối mặt với cơn giận dữ của Dương Minh Vượng, hình ảnh qua điện thoại anh đang ở một nơi khác ôm phụ nữ uống rượu vui vẻ.

“Không, anh không yêu em...” Cô khổ sở nghẹn ngào nói ra, hai tay chống đẩy lồng ngực anh. “Trong khoảng thời gian này em đã suy nghĩ rất rõ ràng, với thế giới của các anh, chỉ có quyền thế cùng lợi ích, căn bản không hề quan tâm đến người phụ nữ ở bên cạnh là ai, cũng không vì yêu rồi mới cưới người ấy... Cái các anh muốn, chỉ là lợi ích đạt được sau cuộc hôn nhân đó mà thôi.”

Một khắc trước gương mặt còn kiều diễm đỏ bừng, đột nhiên giờ đây lại tái nhợt đau đớn, cả ngực Hoắc Tử Thực cũng bị vụn chặt, đau lòng tột đỉnh.

“Tư Dĩnh, cục cưng, em hãy nghe anh nói.” Anh mạnh mẽ ôm cô vào ngực, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt dán chặt vào tim anh.

“Anh thừa nhận, lúc bắt đầu anh chỉ là muốn đùa giỡn, nhìn em thận trọng sống thân phận của Dương Tư Dĩnh, anh cảm thấy rất thú vị, cũng thuận tiện ở bên cạnh giúp đỡ em.” Sau đó anh ác liệt dụ dỗ cô động tình, để cô lên giường anh. “Nhưng anh bắt đầu quan tâm đến em, quan tâm đến mọi hành động, cử chỉ của em. Sau đó anh phát hiện anh yêu em.”

Anh nghe thấy tiếng nghẹn ngào của cô hạ xuống, hình như muốn nói gì đó, rồi lại bị tiếng khóc bao phủ.

Mà anh, cũng đoán được cô muốn nói gì.

“Đêm hôm ấy, anh thật sự vô cùng xin lỗi em, cũng rất hối hận... Đó là chuyện ngu xuẩn anh làm trước khi anh nhận thức được anh đã yêu em.”

Giọng nói khàn khàn đầy hối lỗi, mỗi chữ một nói ra, lồng ngực liên chấn động mạnh, gương mặt của cô cũng phập phồng theo đó, tiếng tim đập dội vào tai, rất nhanh rất mạnh.

“Đúng, giống như chúng ta lớn lên ở trong hào môn thế gia, làm người thừa kế, từ nhỏ đã được dạy dỗ quan niệm đem lợi ích làm đầu, hôn nhân và tình yêu, chỉ là thứ xếp sau, hoặc nói là không quan trọng.”

Không cách nào đổi ra giá trị, căn bản là không đáng quan tâm, hoặc phí tâm mà che chở quý trọng. Hoàn cảnh sinh hoạt của anh đã dạy anh quan niệm như thế, sống trong thế giới những người như vậy, tập mãi thành thói quen.

Sau đó, phát hiện cô xuất hiện, dùng một phương thức kỳ lạ, xông vào tính mạng anh.

Anh cứ tưởng rằng, đối với cô anh cũng chỉ là đùa giỡn, tùy thời có thể bỏ rơi, không quan trọng.

Nhưng mà, ngay từ giây ban đầu anh động tâm với cô, tính mạng của anh liền gắn liền với cô chặt chẽ không rời.

Sau khi cô rời đi, cô vẫn chiếm giữ mỗi suy nghĩ của anh.

Sau đó, anh mới hiểu, anh đã chân chính yêu cô tận xương tủy.

“Anh chưa bao giờ hối hận cái gì, nhưng qua đêm kia, bây giờ anh thật sự hận bản thân mình đêm đó.”

Nghe giọng anh trầm ấm, thống khổ nói xin lỗi cùng giải bày, lòng của cô xiết chặt, sự chua xót lan tràn trong ngực.

Anh rất nghiêm túc, anh không cần diễn trò với cô, bởi vì bây giờ cô... hoặc nên nói là Dương Tư Dĩnh, đã không có bất kỳ giá trị nào đối với anh nữa.

Một người đàn ông luôn đem lợi ích lên hàng đầu, không thể nào nói hết tất cả với cô và nói cả lời yêu cô, trừ khi... Anh là thật tâm yêu cô.

“Tư Dĩnh, xin em tin tưởng anh, anh yêu em. Nếu như mà anh không yêu em, cần gì phải dây dưa với em như vậy? Anh chỉ cần ký tên lên thỏa thuận ly hôn, tất cả liên kết thúc, cần gì trở mặt với cha mẹ anh, kiên trì không ly hôn.”

“...Nhưng em đã ký tên.”

Giọng cô vẫn nghẹn ngào như cũ, nhưng là mềm mại như trước, anh có thể cảm nhận được, sự tin tưởng và lệ thuộc vào anh dần dần trở lại trong cô.

Hai cánh tay vừa căng thẳng vừa cứng ngắc, anh chỉ muốn đem người trong lòng khảm vào trong cơ thể anh.

Nhiều lần anh đều sợ cô đẩy anh ra, hoặc là không chịu tin tưởng anh... Không ngờ người kiêu ngạo như anh, lại có một khắc sợ sệt như vậy.

Nhất định cô gái này chính là cái xương sườn anh thiếu, có cô, tính mạng anh mới có thể đầy đủ.

“Đừng lo lắng, phần hiệp nghị kia đã bị anh xé rách.” Anh nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt, cúi đầu hôn lên mi tâm cô.

“Nhưng...” Cô lẩm bẩm muốn nói, nhớ tới cục diện hiện tại của hai nhà Hoắc Dương như nước với lửa, cô liền thấp thỏm lo lắng.

Bàn tay to bưng lấy gương mặt mềm mại, môi anh dọc theo gương mặt cô đi xuống, hôn lên môi hồng mà anh khát vọng, hấp thu ngọt ngào mềm mại nơi đó.

“Giữa chúng ta chỉ có tương lai, không có nhưng là cũng không có nhưng nhị gì hết.” Lúc môi mỏng buong ra, cô gái trong ngực đã đỏ hết mặt, đôi mắt mơ màng nhìn anh.

Đón nhận tia sáng dịu dàng trong mắt anh, ngực cô một hồi chua chua, một hồi ngọt ngọt, tình cảm tích lũy đã không thể giữ kín.

“Tử Thực, em yêu anh.” Sau đó, cô ôm lấy gáy anh, nhón chân lên hôn anh.

Cô không cần suy nghĩ những thứ “nhưng” kia, cô chỉ muốn “tương lai”...

Nghe được lời yêu thương mà anh khát vọng đã lâu kia, anh vô cùng xúc động ôm chặt lấy cô, vô tận nhu tình hòa tan trong ngực, ngôn ngữ đã không thể diễn tả hết, chỉ có hai thân thể nóng bỏng để chứng minh.

Vì vậy, anh ôm chặt lấy cô vợ nhỏ của mình, đặt cô trở về giường lớn, sau đó...

Sau đó, một đêm này giữa hai người chỉ có càng nhiều càng nhiều hơn sau đó...

Không có sự phiền nhiễu quấy rầy, hai trái tim không có khoảng cách, chặt chẽ khăng khít, trái tim hòa cùng nhịp đập, nhiệt độ thiêu đốt cả đêm.

Sau đó...

“Chị dâu, đây không phải là thật chứ?” Cửa chính vừa mở, Hoắc Theo Nhân liền vội vàng hỏi.

Dương Tư Đình không hiểu cười hỏi: “Em còn chưa nói với chị chuyện gì, muốn chị trả lời thế nào?”

“Em nghe nói, anh họ kiên trì không ly hôn với chị, kết quả ngày hôm qua, cha của chị mở buổi họp báo, nói anh họ giam lỏng chị, không để cho chị ra khỏi nhà, cũng không cho chị tiếp xúc với người nhà!”

Hoắc Theo Nhân vừa đi vào phòng khách vừa kích động thuật lại những thứ tin tức kia, trong túi còn rút hai bản tuần san báo cùng báo giải trí. Cô tới hỏi thăm đương sự, nhưng cô đã làm việc ổn thỏa xong xuôi trước rồi.

“Sau đó, nghe nói bác trai bác gái tức đến bể mạch máu, cả đêm gọi anh họ về nhà nói chuyện, sau đó...”

“Sau đó thì sao?” Một bóng dáng cao lớn đi từ phòng bếp ra ngoài, trong tay cầm một ly sữa nóng, trên người mặc áo len cùng quần jean, tóc đen tán loạn rơi xuống, nhìn qua vô cùng thanh thoi.

Bước chân đột nhiên dừng lại, Hoắc Theo Nhân kinh ngạc nhìn chằm chằm anh họ, nhìn gương mặt tuấn tú của anh họ tràn ngập ý cười, đi về phía Dương Tư Đình, dìu Dương Tư Đình ngồi xuống sofa, sau đó thổi qua cho người bột, mới đưa cốc sữa nóng cho vợ.

“Anh, thời gian này sao anh lại ở trong nhà?” Hoắc Theo Nhân ngỡ ngàng thật lâu mới hỏi. Nghe nói dự án khai phá làng du lịch Đài Đông đã bắt đầu đi vào xây dựng, theo lý thuyết anh phải bận đến 24 tiếng cũng không đủ dùng, làm sao sẽ...?”

“Theo Nhân, xem ra em nhận tin tức không nhanh rồi.” Hoắc Tử Thực buồn cười, nhìn em họ ngốc nghếch. “Cha anh đã tạm thời cách chức anh rồi.”

“Cái gì?” Hoắc Theo Nhân sợ hãi kêu lên.

“Là thật sao?” Dương Tư Dĩnh lấy cái cốc để sang bên, kinh ngạc nhìn chồng.

“Đừng lo lắng, cha anh chỉ nổi nóng thôi, đợi đến khi truyền thông không còn náo loạn nữa, cha anh sẽ gọi anh trở về.” Hoắc Tử Thực khẽ vuốt nhẹ gò má vợ, tiến lên thơm nhẹ một cái.

Thật là quá đáng! Liên ở trước mặt em họ cố tình thể hiện ân ái. Hoắc Theo Nhân đỏ mặt dời tầm mắt đi.

Dương Tư Dĩnh vẫn tràn đầy lo lắng, mày nhẹ chau lại: “Tử Thực, anh không cần vì em...”

“Không phải vì em, là vì chính anh. Em quên sao? Kiên trì không chịu ly hôn là anh, là anh quẫn em, là anh cần em.”

Hừ, hai người thơm hôn còn chưa tính, hiện tại lại nói lời đường mật? Hoắc Theo Nhân làm kỳ đà cản mũi, cả khuôn mặt đều hồng.

“Tử Thực, cảm ơn anh.” Dương Tư Dĩnh vui mắt vào ngực của người đàn ông cô yêu, khí tức phái nam mát lạnh phủ xuống, tất cả lo lắng của cô liền động xuống.

“Đừng cảm ơn quá sớm, anh thất nghiệp, về sau có thể trở thành người không có việc làm, cả ngày lẫn đêm quẩn lấy em không thả.” Hoắc Tử Thực nhẹ nhàng vuốt chóp mũi của vợ, hai người dịu dàng nhìn nhau cười.

“Hừ, chị dâu đừng nghe anh họ, tài sản riêng của anh họ nhiều đến nỗi dùng cả đời không hết cho nên mới không sợ bác trai cho thôi việc, nhưng chắc chắn hiện tại bác trai đang rất đau đầu, công ty lại ít đi một người chủ trì mọi việc, cho nên chắc chắn bác trai phải dùng thêm thuốc chống hạ huyết áp.” Hoắc Theo Nhân liền châm chọc anh họ.

“Theo Nhân, cửa ở bên kia.” Hoắc Tử Thực lạnh lùng nghiêng mắt nhìn một cái, ra lệnh đuổi khách.

“Chị dâu sẽ không đuổi em đi.” Hoắc Theo Nhân le lưỡi.

Dương Tư Dĩnh buồn cười nhìn hai người cãi nhau, liền tựa vào người chồng, nhắm mắt lại, lắng nghe hạnh phúc giờ khắc này.

“Tử Thực...”

“Anh ở đây.” Nghe vợ khẽ gọi, Hoắc Tử Thực cúi đầu, lại nhìn thấy, vợ nhỏ đã ngủ, dung nhan xinh đẹp động lòng người, làm chủ mỗi giây hô hấp của anh.

“Sao chị dâu lại ngủ thiếp đi rồi?”

“Suyt.” Hoắc Tử Thực đem ngón trỏ để lên môi, sau đó cúi đầu hôn trán vợ một cái thật nhẹ nhàng, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên bụng bằng phẳng của vợ.

Hoắc Theo Nhân ngẩn ra, ngày sau đó mắt tròn to.

Chị dâu, mang thai? Khó trách anh họ liền có bộ dáng bỏ cả giang sơn như thế.

Xem ra bác trai bác gái sẽ bị đánh bại rồi. Dương gia bên kia... Hình như đoạn tuyệt quan hệ với chị dâu, chỉ là hình như chị dâu không hề quan tâm.

Nhìn anh họ ôm lấy chị dâu, hình ảnh hai người dựa vào nhau. Hoắc Theo Nhân nâng má, liền nở một nụ cười thật rạng rỡ, liền đưa mắt dời đi.

Ngoài cửa sổ, mặt trời tươi sáng, gió nhẹ nhàng thổi, mùa xuân hình như đã không còn xa nơi này, thúc giục những người yêu nhau mau tỉnh ngủ đông.

Mỉm cười nhắm mắt lại, đột nhiên Hoắc Theo Nhân kích động... Thật là muốn yêu thương! Tình yêu thuộc về cô, khi nào mới có thể tới đây?

Kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-yeu-chong-phong-luu-vo-tinh>